

Dünya dönüyor
Sen ne dersen de

PEMBE
HAYAT

KA
OS
GL
Kültürle öğrenen
bilimle ilerleyen
insanlar gelecektir

Yayına Hazırlayan: A.Buğra Tokmakoğlu
Röportajlar: A.Buğra Tokmakoğlu, Demhat Aksoy

Grafik Tasarım: Ceket Medya
www.ceketmedya.com

Baskı ve Cilt:
Ayrıntı Basımevi, Ostim, Ankara
0312 394 55 90

Basım Tarihi: 2017

Pembe Hayat LGBTT Dayanışma Derneği İletişim Bilgileri:

Telefon: 0 312 433 85 17

Faks: 0 312 433 85 18

E-Posta: pembehayat@pembehayat.org

Web: www.pembehayat.org

Kaos GL Derneği İletişim Bilgileri:

Adres: Tunus PTT, PK 12, Kavaklıdere-Ankara

Telefon: 0 312 230 03 58

Faks: 0 312 230 62 77

E-Posta: bilgi@kaosgldernegi.org

Web: www.kaosgl.org

“Bu kitap Ayrımcılığa Karşı Gökkuşadı Koalisyonu Projesi kapsamında Avrupa Birliği Sivil Düşün Programı’nın finansal desteğiyle basılmıştır. Avrupa Birliği kitabın içeriği ile ilgili olarak herhangi bir sorumluluk veya yükümlölük kabul etmez.”

iÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	5
ARAS	7
ARJİN DENİZ	14
BULUT ACAR	20
CANSU KARAYEL	25
ÇİSEM	29
DERİN AKILLI	32
EDA	38
EMRE AYMELEK	44
EVA MURPHY	50
GÖRKEM	53
JANSET KALAN	56
NORA SÜER	63
ORKUN ARAS	68
ZUHAL HÜNER	75

Pembe Hayat Derneği kurulduğundan bugüne kadar hem transların hem de transların sorunlarının görünürlüğü için mücadele etti. Ayrımcılığa Karşı Gökkuşuğu Koalisyonu Projesi'nin, önemli saç ayaklarından birini de trans örgütlenmesinin güçlendirilmesi tutuyor. Düzenli olarak farklı şehirlerde yaptığımız etkinliklerde translarla nasıl örgütlenebiliriz sorusuna yanıt bulmaya çalışırken; her sene ayrıca yapılan trans ağ örgütlenme kamplarında transların birbirlerinin deneyimlerini dinleyebilecekleri, ortak sorunlar üzerine mücadele taktiklerini konuşabilecekleri zaman aralıkları yaratmaya çalışıyoruz.

Transfobi ve nefret cinayetlerinin yoğunlaştığı; ayrımcılığın hayatlarını yaşanılmaz hale getirdiği trans kadınlar ve trans erkekler; 4. Trans Kampı'nda trans örgütlenmesi pratiklerini tartışarak şiddet ve ayrımcılığın önüne geçmek için birlikte mücadele etmek konusunda fikir birliğine vardı. Katılımcılar Trans Ağı ile ortak hareket etmenin hiç olmadığı kadar gerekli olduğunu vurguladılar.

Bu kitap Ayrımcılığa Karşı Gökkuşuğu Koalisyonu Projesi'nin 4. Trans Kampı'nda bir araya gelen trans kadınların ve trans erkeklerin tanıklıklarıyla harmanlandı. Kitabın hazırlanma sürecinde katkı veren A. Buğra Tokmakoğlu'na ve Demhat Aksoy'a ve kitapta tanıklıklarını bizimle paylaşan arkadaşlarımıza teşekkürü borç biliriz.

Pembe Hayat LGBTT Dayanışma Derneği adına,

Buse Kılıçkaya

ARAS

Röportaj: Demhat Aksoy

“Kendi sürecimle ilgili sosyal medyadan trans erkek arama çabasına girdim”

Merhaba Aras nasılsın?

İyiyim teşekkürler sen nasılsın?

Kendinden biraz bahseder misin? Kimsin, nesen, necisin?

19 yaşındayım, trans erkeğim, bir tane çok güzel bir sevgilim var, çok güzel bir ilişki içindeyim, Allah bozmasın. Hep böyle dedikten sonra bir bok oluyor neyse bunu geçelim, onun dışında işte annemle yaşıyorum. Anne babam ayrı. Bir tane ablam var sağ olsun öyle yani.

Aileden biraz bahsettin, aileden gidelim sonra başka yerlere geçeceğim. Annenle yaşıyorsun, annenle durumlar nasıl oldu? İlk açılma döneminden bahsedebilir misin?

Kısaca bahsedeyim ilk önce ben, ilkten bahsedeceğim. Çünkü ablama açıldım. İskenderun’a tatile gitmiştik orada tatilde benim saçlarım kısaydı, işte o zamanlar ailenin zoruyla makyaj yapma çabaları ama yapamamalar işte mutsuzluk falan. Tam o zamanlarda işte İskenderun’a gittiğimizde ablamın arkadaşları lezbiyenler falan varmış, ben bilmiyorum tabi o zamanlar gözüm çok açık değildi insanları anlayamıyordum. O zaman ablamın arkadaşları şey demiş hani senin kardeşin lezbiyen olabilir, trans olabilir hani farkında mısın falan. Ablam tabi önce hayır ya benim kardeşimin öyle bir şeyi olmaz, böyle ters tepki yapmıştı. Benim haberim yok kesinlikle ben daha çocuk kategorisinde olduğum için uzak tutuluyorum her şeyden. Daha

sonra biz döndük İskenderun'dan bir anda muhabbetini açmak istedim yok ablam kendisi açtı şey dedi arkadaşlarım senin için lezbiyen falan diyorlar dedi, ne alaka dedim ben lezbiyen falan değilim ben dedim. Sonuçta şeyi hep biliyordum tamam kadınlardan hoşlanıyorum hani bu var ortada ama hiçbir zaman kadın gibi hissetmedim kadın gibi hoşlanmadım hani ablam var benim önümde ya da annem var bir kadının nasıl davrandığını nelerden hoşlandığını nelerden hoşlanmadığını her şeyi görüyorum hiçbiri bana uymuyor. Benim mesela baba figürü erkek figürüm yoktu evin içinde hani bir erkek figürünün nasıl olduğunu da bilmiyordum. Zaten translıkta daha çok içeri atıyor insanları ya sosyalleşemiyoruz. Öyle tabi fark edemeyerek büyümüşüm zaten ilk fark ettiğim zamanda hani ilk kendi kuzenimi gördüğüm zaman oldu işte erkek kuzenim var benden 7 ay büyük yani yaşlarımız çok olduğu için hani onu gözlemleyerek onun hoşlandığı hal ve tavırları her şeyi bana uymuştu. Yani oradan bir şeylik fark etmişim, onu paşam diye seviyorlar bana prensesim falan filan demiyorlar da öyle söyleyeyim bunun gibi bir şeydi. Ben şey gözüyle bakıyorum bana niye demiyorlar ya paşam ne farkımız var. Ben farkı göremiyorum tabi hani o zamanlar kendi biyolojik cinsiyetini de farkında değilsin çok küçük yaştan bahsediyorum ya işte on yaşından küçüktüm öyle söyleyeyim hani aradaki farkı anlayamıyorsun. Neyse işte ablama ben lezbiyen değilim kadınlardan hoşlanıyorum tamam ama bu beni lezbiyen yapmaz dedim. O zamanlar transın da tam anlamını da bilmiyorum hani trans var mı trans erkek diye bir şey var mı. Ondan sonra öyle bir şey oldu anneme hatta şey muhabbeti geçti ben anneme söyleyeceğim falan dedim çünkü baskı var etrafta ve ben çok baskı hissediyorum. Yaptığım hiçbir şeyden zevk almıyorum, kendim değilim, istediğim kıyafetleri giyince laf oluyor. Yok işte sen genç kızsın sen saçını uzat, sen makyaj yap. Annem sürekli ablamla beni karşılaştırıyor, sen niye ablan gibi değilsin, niye saçların uzun değil, niye elbise giymiyorsun, niye erkek gibisin sürekli bu lafları duymak ve özellikle annenden duymak yani insanı gerçekten boğuyor. Annemi geçtim mesela okul ortamından bahsedeyim biraz okul ortamındasın yani sırf mesela kıvırtarak yürümediğim için adım gerçekten orospuya çıktı yani böyle bir saçma lise devri geçirdim. Hani arkadaş çevrem arkadaş demeyeyim onlar arkadaş değildi ama böyle bir muhabbet döndü işte neymiş kız dediğin kıvırtırmış falan. Herkesin kafasında zaten sosyal kadın figürü var erkek figürü var ben kendimi tamam erkek gibi görüyorum. İnsanlar tabi o zamanlar hayatımda zaten iki defa saçım uzundu. İşte o zaman da insanlar dışardan gördüğünü sanıyor. Neysin sen kızsın, kız gibi davran. İçerideki kimse senin ne olduğunu bilmiyor. İşte yani kendini sorgulama şeyleri falan işte sürekli karşılaştırıyordum mesela kadınlarla karşılaştırıyorum, erkeklerle karşılaştırıyorum bir türlü oturmuyor. Dışa bakıyorsun farklı, içe bakıyorsun farklı. Ondan sonra işte ablam beni çok korkuttu mesela anneme sakın söyleme işte annem çok panik atak. Seni evden atar, ne yapar bilmiyorum kalp krizi geçer falan ve gerçekten beni korkuttu zaten hani ergenliğimin yeni başlarındayım, hani çocuğum daha insan şey de oluyor evden atılacağım ya ne demek bu falan. Bilmediğim bir şeyin içine sürüklendiğinde etrafında kimse yok ya, benim yoktu hani bambaşka bir

ortam, bambaşka resmen hayatını tekrar çizmek bana göre öyle zaten hani bana göresi yok da. Öyle bir korktum ben senelerce hani hiçbir şey söylemedim bu muhabbetten kapalı gibi ailemden sakladım. Hani evet sevgililerim oldu işte hani kız cinsiyetinde hani mutluydum ama bir yandan da şey istiyordum, her insan gibi mesela hani sevgilin olur ailene söylemek istersin ne bileyim ablanla muhabbet etmek istersin bunu yani. Ben sevdiğim insanı anlatmak isterim başkalarına, ne kadar sevdim, neler yaptım... Her şeyi konuşmak isterim ama konuşamıyordum yani çünkü ne kadar absürt bir şey olduğunu düşüneceklerini biliyordum. Sonra anneme işte bir şekilde bir tane sevgilim vardı onu da anlatayım ondan sonra zaten yavaşladım. Sevgilimin annesi benim trans olduğumu öğrendi çok güzel hikâye. Ve kızı hiçbir şekilde evden çıkarmamaya başladı. Lisede oldu bu ama gerçekten yani öyle böyle değil. Mesela istediği herhangi bir arkadaşıyla buluşmak istediğinde çıkabiliyor ama benim adım geçtiğinde annesine yalan söylemeyen bir insandı, ben çıkmak istediğimde asla çıkılmıyor. İşte hatta okula bile gelmediği günler oldu bu kadar ağır beni tehdit etti. Kızımdan uzak dur, sen kızımın kafasını yıkıyorsun, halbuki ben daha trans erkek nedir bile bilmiyorum. Sadece kendim olmaya çalışıyorum. Serbest kıyafet geldi gömlek giyiyordum. Göğüslerim her zaman sarılıydı. Çok da absürt görünmüyorum aslında bana göre ama dışarıdan öyle görünüyordum annesi öyle bir yasakladı. Ben harbi seviyordum yani ilk adam akıllı sevdiğim kızlardan biriydi. Bir gün okula geldi ağlıyor falan ben de dayanamadım işte o gün ayrıldık. Ben ayrıldım hani dedim böyle olmuyor resmen hapis hayatı yaşıyor sana öyle eve gittim ben tabi surat benim beş karış. Ben de saklayamadım hislerimi annem zaten anladı. Kapıdan girdim, bir şey olmuş sana dedi. Yok bir şey falan odama geçtim işte başımı yiyor ne oldu anlat işte falan, her şeyi anlatırsın sen... Halbuki bilmediği bir sürü şey vardı. Neyse ben yine anlatmadım falan yemeğe geçtik yemekte ben başladım ağlamaya. Ne var bir şey mi var diyor. Belli yani zaten her şey belli dedim. Anlatmak istiyorum bir yandan ama anlatırsam biliyorum ki her şey değişecek bu saatten sonra bana bakışı değişecek. Ne bileyim belki evden atmak isteyeceksin bir sürü şey olacak o da böyle bir kaş kaldırdı. Annemin klasik şeyi zaten böyle kaşını kaldırdığı zaman yandan yandan bakıyor hani ne diyorsun ne saçmalıyorsun sen der gibi. Ben de dedim ben dedim senin bildiğin çocuğun değilim dedim ağızımdan böyle çıktı. O ne demek istiyorsun dedi, ben kız değilim dedim yani hiç olmadım dedim şöyle bir baktı. Annemin dediği şey tamam psikoloğa gidelim, psikiyatri bile değil psikoloğa gidelim, sorun neyse çözelim hallederiz bilmem ne bunlar ergenliktendir falan. Her annenin kurabileceği cümleleri kurdu. Aslında annem hani şey bir insan değildir kapalı bir insan değil LGBTİ'ye karşı hiçbir tavrını görmedim. Daha önce ya da yanımda yapmadılar bilmiyorum hani daha anlayışlı olmasını da beklemiştim aslında. Ama pek öyle olmadı ondan sonra hep geçiştirmeye çalıştı, üstünü kapattı. Ben konuyu açmaya çalıştım. O sıralar tam açıldıktan sonra zaten bütün araştırmaları yapmaya başladım işte translık nedir, trans dediğin insan nedir, işte nasıl sürece başlar, süreçte neler oluyor, ameliyatlardır hormondur bilmem ne falan onları araştırmaya başladım. Hacettepe

Üniversitesi hastanesinden sürece başladığını öğrendim. Bunu anneme anlatmaya çalıştım, hani dedim orada bir süreç varmış, ben orada başlamak istiyorum 18 olduğumda. Tabi annem sürekli işte bakarız, şöyle böyle aylar senelerce geçirdi. Normal olarak tabi hani bir yerde bana ben seni kabul ediyorum falan dedi, hani kabul ediyorum diyor ama bir andan da diyor ki işte kimlik adı kızım. En sonunda dayanamadım zaten süreci bir kenara attı. Bayağı uzun bir süre dedim hani beni kabul ediyorsun dedim bari dedim oğlum de. Ya da tamam oğlum deme beni Aras olarak çağır oğlum deme. O kadar zor olamaz bir kere çaba şey yaparsın yanlış söylersin, iki kere yanlış söylersin, hani bir kere düşün bir saniye düşünmen bir şeyi kaybettirmez. O ismi bir kere düşün ya da evladım bir şey de yani. Ben sana illa oğlum de diye dayatmıyorum dedim. Sonra işte çabaladı falan birkaç kere bilmem ne sonra işte Aras'a döndü gibi tabi ben o sırada hala şeyi çabalıyorum sürece başlayalım hani sen de yanımda ol falan filan. Ha öyle olmadı yani ben iyi dedim en son liseden mezun olduğumda eğer dedim sen yanımda olmayacaksın ya diyor ki bana ben manevi varım ama lafta yani dedim ben üniversiteye başladım kendim sürecime giderim başlarım. Sana sadece telefonda haber veririm, böyle böyle diye... Hani söylenecek bir ailem yok aslında. Beni kapı dışına koyabilirlerdi, tehdit edebilirlerdi. Tamamen az çok kavgalar şeyler yaşadık. O ağladı, ben ağladım falan ama sonunda en azından hakkını verdi hani zaten benim olan hakkı biraz gibi diyelim hani sonuçta bu benim hayatım ve benim bedenim yani annem de olsa, babam da olsa başka biri de olsa bana kimse hani kendim olduğum için bir kısıtlama ya da başka bir şey yapamaz. İşte üniversiteye başladım sonra kendi sürecime başladım yani.

Süreç nasıl gidiyor?

Ekim ayında başladım sürece. Altı aylık süreçte doktorum çok iyi bir doktor değildi, bayağı beni oyaladı falan. Annemle görüşmek istedi ki annem arayıp ben destekliyorum onu hani bilerek oğlum lafını kullanarak artık onu çıkartın kurula diye baskı yapmasına rağmen kadın yapmadı. Bayağı çabaladık falan yani kurula çıkmadan önce başladın hormona çünkü gerçekten öyle olması gerekiyordu üniversitem ilerliyordu bölüme geçecektim artık hani tekrar aynı hazırlıkta yaşadığım muhabbeti yaşamak istemedim. Doğal olarak çünkü hazırlıkta bütün hocalara teker teker açıklamam gerekti; hani işte ben transım, işte ben şu ismi kullanıyorum, şöyle böyle hani Allahtan iyi öğretmenler ki asla bir kere bile şey yaşamadım. Hani kızsın sen, şöyle böyle asla yaşamadım. Yani okuduğum üniversite aşırı iyi bir üniversite ama yani böyle olmayan üniversiteler de çok maalesef o açıdan gerçekten şanslıydım. Süreç konusunda zaten hormona başladıktan sonra bir şekilde Koray Hoca sağ olsun görüştük falan sonra hemen kurula çıkardı. Koray Hoca olmasa benim doktor hala çıkarmayacaktı. Öyle kurula çıktım işte şimdi göğüslerimi aldurdım üç hafta önce daha çok var. İsim davam var işte Ekim ayında.

Bir şey daha soracağım o doktorun hani aslında yapmış olduğu bir ayrımcılık var ve hayatımızın her alanında aslında yaşadığımız ayrımcılıklar var. O doktoru bir trans olarak sen nasıl değerlendiriyorsun?

Şöyle söyleyeyim normalde Hacettepe’de gerçekten psikiyatride bir sürü doktor var bunu sen de biliyorsun. Diğer doktoru mesela diğer trans erkeklerin doktorlarıyla karşılaştırıyorum. Hastanede olan bir sürü arkadaşım var. Mesela adama soruyorum doktor sana kaçınıcı seansta testleri verdi diye. Sonuçta yapılması gereken testler var. Adam diyor işte ilk seansta verdi, ikinci seansta verdi. Ben bakıyorum bana üç dörtte aldım. Hani ver şunları artık diye resmen dayatma oldu. Kadının kafasına koyduğu şey zaten ilk gittiğimden yaklaşımı bile çok saçmaydı. Bana sorduğu sorular şunlar: İşte saçın ne zamandır kısa, sanki uzun saçlı erkek yok etrafta. Erkeklik kısa saçtan alıyoruz sanki. İşte etek ne kadardır giymiyorsun ben dedim yani sonuçta asla isteyerek zaten etek giymedim, öyle bir derdim de yok, öyle bir derdim olsaydı zaten bilmiyorum bu sürece başlar mıydım, başlamaz mıydım hala kendimi sorguluyor olurdum. Hani zorla giyilen etek saymazsan aslında giymedim ya da işte saçın ne zamandır kısa zorla uzattığım zamanlar dışında saçım hep kısaydı. Sen bana bunu mu anlatmaya çalışıyorsun, onun dışında değişik değişik sorular ben diyorum ki çok önemli benim için bir anımı anlatıyorum, yaşadığım kötü bir olay, mesela translıkla ilgili başıma gelen kadın bana diyor ki bana ne işte okul hayatını anlat ee napayım dedi. Ben bu lafı duydum ben karşısında ağlıyorum resmen gözlerim dolmuş sinirden kadın bana diyor ee okul hayatın nasıl. Ben sana okul hayatımı ya okul hayatımı anlatmak istesem bir psikologda olurdum zaten. Bana hormona başla, kurula çıkart diye ya da kimliğimi almak için cebelleşmezdim gider psikoloğa anlatırdım. O bunları gerçekten sağlamıyordu hiçbir şekilde ne bileyim süreç konusunda yardımcı değildi. En basitinden bana hangi aralıklarla geleceğimi bile söylemiyordu. Psikiyatri normalde ayda bir geliniyormuş, ben bunu başkalarından duydum. Ben diyorum ne zaman geleceğim, işte ne zaman gelersen... İki hafta gittiğimde ağladım sonra tekrar söyle ee dedim, ne zaman geleceğimi söylemedin sonra tekrar söylemedi. Saçma saçma şeyler yani aslında kadın bilmiyor bile olayı ve şu an uzman olan bir doktor kendisi uzman olmuş ve gitmiş yani.

Şimdi şey aslında orada da bir bedene beden demeyelim de aslında sürece bir ket vurma durumu var. Hani doktorların, işte hakimlerin, avukatların, ailenin, çevrenin hepsi bizim bedenlerimizi ve ne olduğumuz üzerine bir yol çiziyorlar bize bu yol çizme aşamasında sen neler yaptın mesela. Onların çizdiği yoldan değil de kendi yolunda giderken nasıl mücadele verdin?

Yani şöyle söyleyeyim aslında çok bir şey yapmam gerekmedi. Kendi sürecimde Instagram’dan, sürekli sosyal medyadan falan, trans erkek arama çabasına girdim. Çünkü gerçekten etrafımda kimse yoktu. Sürece kendi doktorum bile yardımcı olmazken işte ailem zaten hiçbir şey bilmiyor. Hani bana yönlendirmesi için birilerine ihtiyacım vardı. Ben de birini buldum işte o da bana T-Kulüp’ten bahsetti, trans erkeklerin olduğu bir işte topluluktan. Oraya eklenmem

için yardımcı oldu, sonra oraya eklendim orada insanlar süreçle ilgili sorular soruyordu. İşte fotoğraflar, göğüs ameliyatlarıyla ilgili falan, penis ameliyatları olsun alabileceğim bütün bilgiyi zaten oradan aldım orası benim aslında yol izlememi çizen yer.

Kimsenin yardımcı olmadığı süreçte illa birilerine tutunman gerekiyor. O süreci bilen, orada olan, hani tek başına olacak bir şey değil. Sen bir şeysin sonuçta, işte süreç şurada oluyormuş, şu doktor varmış, şu kadar sürede olacak falan öyle yani.

Kamp nasıl gidiyor sence, daha ikinci gün ama?

Daha yeni başladık ama hani bence şu ana kadar olan toplam iki tane toplantı oldu zaten. Sabah ve akşam bence gayet bilgilendiriciydi yani baya bilmediğim şeyler öğrendim. Özellikle trans kadınların raporlanma olayı da halk ihlalleriyle ilgili gerçekten hiçbirine dair fikrim yoktu. Çünkü şöyle bir şey yani trans kadın ve trans erkekler ne kadar hani gözü yüksekte aslında. İki tarafın da hayatları çok farklı. Bizim mesela trans erkekler olarak daha çok hani sessiz kalan taraf oluyoruz hayatta. Hani pısılan çok konuşmayan atılmayan çünkü aile hayatından geliyor aslında bu bizi kız olarak öyle yetiştirdiler küçükken. Sen kızsın sus yapma, otur işte... Ne bileyim konuşma işte, hani uslu ol buna göre davran falan ama mesela bir erkek çocuğu bunu yaptığında kesinlikle böyle bir tavır yoktu. Hani oğlansın yaparsın işte bu her şey için geçerli. En basitinden mesela sevişmek çok basit bir şey bir kadın yapar namusu gider, erkek yapar aslan oğlum diye sevilir. Yani böyle bir ülkede yaşıyoruz hani biz.

Ben hiç bu açıdan düşünmemiştim biliyor musun çok farklı ve güzel bir açı...

Yani bu açıdan baktığında trans erkekler böyle yetişiyor aileden. Hani herkesin ailesi tamam bu kadar kötü olmayabilir ama bu tabii ki bizim ne kadar biz işte o normdan çıkmaya çalışsak da bizi bir şekilde etkiliyor. Bir şekilde o kadar atılgan olmuyoruz ya da biri bir şey dediğinde hani artık bir sert cevap çok nadir veren insanlar var aramızda. Çünkü gerçekten o baskının altından çıkmak o kadar zor ki o zaten beyinde bitiyor, yani ama sen onunla yetiştiğin için bazen imkansız olabiliyor.

Bir şey söyleyecektim, trans kadınlarla hani daha önce karşılaştın mı bilmiyorum ama mesela bu kampta trans kadın ve trans erkekler bir arada. Bu karşılaşmanın sende uyandırdığı bir şeyler var mı?

Şöyle söyleyeyim hani daha mesela senle tanışmadan önce daha önce hiçbir trans kadınla tanışmadan önce ailemin daha çok vurgulaması bana anlatma şekline göre söylüyorum, o zamanlar ben açıkçası korkuyordum. Ama o korkma şeydi sanırım bilinmeyenin içine girme şeyi var ya hani kadın ve erkek dışında ayrı bir cinsiyet yani cinsel kimlikten bahsediyoruz ve etrafta trans erkek yok. Yani varsa da biz bilmiyoruz, yani genelde kendilerini saklıyorlar ama trans kadınlar biliniyor genelde seks işçiliğiyle biliniyor hani bu biraz korutuyor. Trans erkek-

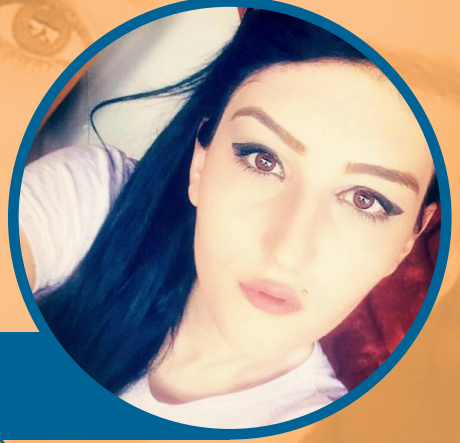
lerden Şu ana göre konuşuyorum herhangi bir mesela en basitinden kavga olayından bahse-
diyorum bilmiyorum bir Şekilde hani korkutuyordu o yapısasal olarak ama insanları tanıdıktan
sonra aslında bizden çok ta farklı olmadıklarını görüyorsun.

**Bence bu iki tane aynı durumun bir o kadar da farklı durumun öznenin bir araya gelmesi
bence çok değerli ve temas konusu çok önemli bu anlamda senin katkılarının için teşekkür
ederim son olarak benim unuttuğum Şunu da söylesem demek istediğin bir Şey var mı?**

Yani trans kadın trans erkeklerden bahsedecek olursak yapısasal olarak zaten farklıyız bir de
belki çok sylenmiyordur ama aslında trans kadınların da trans erkeklere, trans erkeklerin
de trans kadınlara önyargıları var genel olarak. Çünkü kimse gerçekten tanıımıyor, anlayamı-
yor. Biz ne kadar olayın içinde olsak da aslında trans kalıbının içinde olsak da herkes sadece
kendi açısından bakıyor olaya. Çok farklı gelebiliyor, tuhaf gelebiliyor. Yani en azından hani
Şu an mesela Şu an bu toplantılar bizi birbirimizi tanımaya izin veriyor. Bir Şekilde onların
hayatlarını, yaşadığı zorlukları mesela bir trans erkek bir trans kadınla tanışmadan önce kendi
hayatının ne kadar zor olduğunu düŐünürken trans kadınla tanıştıktan sonra kıyaslanabilirse
eğer bir Şekilde belli yerlerden hani daha onların hayatının belki zor olduğunu fark edebilir ve
beki dayanışma içine girmek için biraz daha çaba sarf edebilir onu iyi ya da kötü etkileyebilir
diye düşünüyorum.

ARJİN DENİZ

Röportaj: A.Buğra Tokmakoğlu

‘Ben kendimi dönüştürürken, aslında dünyayı da dönüştürdüm’

Öncelikle birazcık seni tanıyalım.

Adım Arjin 18 yaşındayım, 13 yaşından beri Pembe Hayat'ta gönüllüyüm, ailemle yaşıyorum, çalışmıyorum, okuyorum sayılır.

Ankara'dasın.

Ankara'dayım, Ankara'da yaşıyorum, başka nasıl kendimi daha anlatabilirim.

Aileyle beraber yaşıyorsun, trans kimliğinden ve o süreçlerden biraz bahseder misin?

Onlar, ya işte ben aslında sürece çok erken başladım. Yani hani Hacettepe hastanesinde on sekiz yaşından küçükken, aile imzasıyla hormon alan ilk trans kadın benim. Daha sonra işte zaten on dört on beş yaşından beri hep Hacettepe hastanesinin trans olduğum için sürece başladım ailemle beraber gidiyordum. Hocalar da yıllardır artık tanıdıkları için pek sorun çıkartmadılar yani sürecim aksatmadı. Ama çocukluğum, genç kızlığım hastane köşelerinde geçti diyebilirim yani. Dediğim gibi işte ailemle yaşıyorum ailemin evinde annem, babam, ben keyfimiz huzurumuz çok yerinde ama hani buraya gelmeden önce bu konuma gelmeden önce tabi çok fazla şeyler yaşadım en basiti eğitim hakkım, zorunlu olarak bitirmek zorunda kaldım eğitimimi. Bu benim için mesela çok acı bir şey hani.

Nerede noktaldın?

Lise üçte noktaldım eğitimimi.

Terk etmek zorunda mı kaldın?

Terk etmek zorunda kaldım. Çünkü tuvaletler kadın erkek tuvaletleri, forma kadın erkek formaları orada bitirdim. Bitti yani açık liseye geçtim şu anda da işte açık lisedeyim son sınavını Eylülde vereceğim. Kendimden biraz daha bahsedecek olursam, aktivistim ve aktivist olmayı çok seviyorum bir hak uğruna işte bir hakkımız için mücadele etmeyi dönüşmeyi ama dönüşmekten çok dönüştürmeyi çok seviyorum. Böyle küçük devrimler yaptığıma inanıyorum özellikle ailem benim için çok büyük devrimdi, yani bildiğin devrimdi yani benim tek ailem değil akrabam, sokağımdaki işte gelen park bahçe görevlisinden tut bina görevlisinden tut herkese, birden komşunun kızının gözünde abi derken ablası oldum. Hani ben sadece kendimi dönüştürmedim, ben kendimi dönüştürürken de aslında dünyayı da dönüştürdüm komşumu, annemi, babamı, mahalle esnafını hepsini dönüştürmeye çalıştım önce kendimi dönüştürürken bencil olup orayı bırakmadım ben dönüştüyorum. Tamam siz orada kalın demedim ve bana daha iyi geldi o.

Aslında çok büyük bir mücadeleden bahsediyorsun.

Evet, daha iyi hissettim mesela şeyden hiç vazgeçmedim hiç yani. Şey de yapabiliyordim ailem birden küt diye kabul etmedi, kabul süreci birden hemen olmadı. Ben trans kadınıym gideyim şey yapayım demedim sonuna kadar ama sonuna kadar mücadele ettim evden kaçtım ben on altı yaşında. Ondan sonra evden kaçtıktan sonra hani kendilerinin söylediği şeyi söylüyorum, artık onların da ümitleri kırılmıştı, hani bu kız veya bu oğlumuz artık kızımız olacak yani bu çocuk bunda kararlı ve net.

Yoksa kaybedeceğimiz gibi mi oldu?

Yoksa gidecek yani hani gidecek ve gittim de açıkçası işte buldular falan, buraya Ankara'ya geldim tekrar, Hüner anne var o da burada o benim annem ben onun kızıyım. Bizim ortamda annelik kızlık kavramı vardır ben de Hüner'in kızıyım. O yetiştirmiştir beni ilk kadınlık deneyimlerimi kadın olma hallerimi ilk onunla birlikte öğrenmişimdir. İlk dışarı öyle çıkışım, ilk şey yapışım onun yanında oldu ve annemin de arası onunla çok iyiydi. Ailemin çok yoğun bir derecede trans fobileri olmadı yani evet oldu ama çok çok çok olmadı böyle sonra Hüner'de kaldım. Geldim annemin doğum günüydü 15 temmuz darbe günü dedi ki Hüner, "Arjin annen çok üzülüyor, ne olursun git en azından çıkarım için dedi." "Bak ben seks işçiliği yapan bir trans kadınıym ve sen on sekiz yaşından küçüksün, müşterim geldiğinde polis basmış olsa evi ben yanarım. Benim hayatım biter çocuk istismarından, ne olursun annen olarak rica ediyorum en azından yaşını doldurana kadar ailenin yanında kal. Ondan sonra ne yapıyorsan yap."

Tamam anne dedim öyle yapalım annemin doğum gününde gittim tabi annem yemekler, börekler, kıymalı börekler bilmemneler. Babam desen öyle döktürmüş her şeyi işte ondan sonra konuştuk falan bir günün içinde kafam attı bir günün içinde yani yine hani Arjin demiyor işte kimlik ismimi söylüyor. Ondan sonra kıyafetlerimi çok maskülen falan, ben bir gün attı kafama bütün dolabı bütün kıyafetlerimi hepsini attım, iç çamaşırama kadar ondan sonra alışverişe çıkacaktım kredi kartı bendeydi. Ne var ne yok doldurdum bir gün içinde karşılına çıktım ben buyum ya kabul edeceksiniz ya etmeyeceksiniz ve annem o gün benim sutyenimi taktı ve biz o gün Kızılay'a gittik. Bana babet falan aldı Ankara gökkuşağı grubuna yönlendirdim götürdüm orada sosyalleşti ve oradaki diğer ailelerle birlikte oldu o şekilde yani bir de abim var onla da öyle iyiyiz yani keyfimiz çok iyi ben de iyiyim.

Neden Arjin?

Arjin'in anlamı çok güzel Kürtçe bir isim iki anlamı var. Ar demek, namus, şeref, onur... Jin kadın, şerefli namuslu kadın demek. Bir de Arjin sönmeyen yaşam ateşi demek. Ben dedim ki yaşam ateşim hiçbir zaman sönmessin Arjin olsun dedim Arjin oldu.

Peki bu dernekle tanıştıktan sonra hayatında neler değişti o süreçte sana ne kattı sen derneğe ne kattın? Veya bu örgütlü yapı diyelim genel anlamda...

Dernek benim ikinci evim diyebilirim, ikinci ailem de diyebilirim. Çünkü ben derneğe gittiğimde on üç yaşımıydım sekizinci sınıf öğrencisiydim ve sırt çantamla besleme taşıyordum. Düşün Pembe Hayat'a gittiğimde, ve hayatımda ilk defa sekiz travestiyi orada gördüm bir saat içinde Pembe Hayat'a nasıl gittiğimi anlatayım sana. Eryaman olayları oldu ve Dilek İnci pompalanarak öldürüldü. Benim teyzem ve teyzemin oğlu Eryaman'da oturuyor ve teyzemin oğlu bu çetelerden birisi ve yargılandı falan. Bir gün bizim evde bir şeyler konuşuyor ibneler bir konu açıldı işte dedi şöyle astık, şöyle kestik, şöyle vurduk, şöyle kırdık en sonunda dedi bu dönemlerin ibnelerin derneği varmış Pembe Hayat mı ne dedi göbeğin orada basın açıklaması yapıp gittiler dedi. Sonra kurtulduk onlardan dedi Pembe Hayat deyince ben hemen aklıma yazdım girdim internete Pembe Hayat işte bilmem ne trans işte. Ay dedim, bu ne ayol, bu ne dedim. İnanmıyorum böyle hazine bulmuş gibi oldum hemen aradım Onur vardı o zamanlar ofiste çalışıyordu Onur. Onur'la konuştum. Davet etti evet Onur'la konuştum. İlk Onur beni Pembe Hayat değil Kaos GL'ye yönlendirdi Kaos u aradım o zamanlarda dahili numarası çalışıyor, Seçil'e bağladılar beni. Seçil'le konuştum Seçil beni davet etti. O zamanlar eski yerdeydi Kaos Maltepe'de üst kattaydı, bulvarın orada. Diyorum ki giderken, binaya dönüyorum bir daha gittim bir daha gittim. Allahım dedim ne yapacağım ne yapacak bunlar bana, öldürecek falan çünkü o fobiyle şey yapıyorsun. İşte kuzenim de anlatıyor diyor ki falçata çekiyorlar, şöyle yapıyorlar, ay dedim sen ne yapıyorsun kız dedim, ne yapıyorsun sen dedim. Deli cesareti girdim dedim böyle böyle böyle. Ben hayatımda hiçbir zaman kendimi eşcinsel olarak tanım-

lamadım, eşcinsel bir dönemim olmadı. Yani ben dedim ki bir önceki cinsiyetim bu ama ben kendimi kadın hissediyorum. Neyse konuştuk onlar bana Pembe Hayat'tan bahsettiler, onlar da bahsettiler. Ondandır sonra dedim ki ben orayı zaten duydum aradım ama buraya yönlendiler orası daha çok transa ağırlıklı çalışıyor deyince ben oraya gideyim dedim. Ondandır sonra öbür hafta da oraya gittim ya trans ya ben önceden Çankaya'da oturuyordum. Çankaya'da oturduğumuz dönem biliyordum trans kadınları görüyordum ama muhabbetim masada oturuşum falan hiç yok. Ay bir gün gittim masada sekiz tane travesti, ben aralarındayım böyleyim yani anlatabiliyor muyum demek istediğimi. Kız dedim ben cennete mi düştüm, nereye düştüm. Çünkü bana bir ayna işlevi yaptı onlar direkt bir ayna görevi gördü kendimi gördüm ya hep-sinde teker teker izledim kendimi gördüm ve bunu yaptığımda on üç yaşında bir çocuktum. Ondandır sonra daha çok gidip gelmeye başladım derneğe okul çıkışları aslında oraya gitmem de sıkıntı yine yaşım tutmuyor, dernekte de bir çocuk kaçırılmıştı babası tarafında o dönemde ve derneğe devamlı polis gidip geliyordu. Ben o zaman dernekten ayrıldım bir iki sene ara verdim lise ikide tekrar başladım. O zamandan beri de derneğin içindeyim ve hani şunu biliyorum dernek şu anda olmasaydı ben Arjin'i çok farklı bir konumda görüyor olabilirdim. Yani bütün işte bu derneğin yaptığı ve bizi hani uygulamaya çalıştığı şeyler toparlayacağım. Evet Arjin'i çok farklı bir yerde görebilirdim çünkü nasıl bir şey biliyor musun o kadar yalnızsın ki o kadar çıkmazdasın ki hiç kimse yok. Kimse yani bir omuz el yok omuzunda ve yanında o zaman dernek var. Ben oraya dört elle sarıldım mesela liseli LGBT oluşumunu kurduk biz liseli LGBT'ler olarak. Türkiye'de bir ilkti. Kurmadık daha doğrusu Ankara ayağını. İlk İstanbul'da kuruldu, biz Ankara ayağını genişlettik. Herhangi bir eylemde herhangi bir şeyde liseli ibneler, dönmeler alıyordu gökkuşağı bayrağını hangi eylem var, ne var her yerdedik. Hani LGBT hareketinin sokak örgütlenmesinde liseli LGBT'nin çok büyük bir önayak olduğunu düşünüyorum. Pembe Hayat birden sokağa çıkamıyor ama liseli LGBT çat diye sokağa çıkıyorduk. Çantalarımızda pankartlarla geziyorduk ve bunu yapan liseli çocuklar bir açılma toplantısı düzenledik. Seksen kişi liseli geldi. Seksen kişiden bahsediyorsun ve masa kurmuştu masa açmıştı orada işte Çağrı falan yapmıştı. Şimdiki konumu hani sorarsan ne düşünüyorum ne ediyorum diye daha çok sese ulaşmam gerek o kadar fazlayız ki ama şu aktivist camiasında ve hani bu hak temel alanda da bir avucuz şu kadarız bu kadar yani ama aslında o kadar çok fazlayız ki öyle.

Gündelik hayatında ayrımcılığa uğradığın olumsuz bir an var mı, seni rahatsız eden, üzen bir hak hizmet almanı engelleyen, kapıdan döndüren?

Hiç olmadı, polisle oldu bir kere Tunalı'da bardan kulüpten çıkmışım yürüyorum normal bir şekilde yürüyorum. Yani hiçbir şey yok vatandaşım ve taksikle gideceğim belki başka bir yere gideceğim bir tane ekip arabası durdu dedi sen ne yapıyorsun. Ben yürüyorum, bana korna çaldı. Yürüyorum dedim. Nasıl yürüyorsun dedi bana. Ay yürüyorum dedim görmüyor musunuz memur bey dedim. Hayır dedi sen çalışıyorsun dedi bana. Memur bey arkamdan geldiniz

dedim, arkamdan geliyorsun ve ben yürüyorum. Bana kanuna göre para cezası yazmak istedi. Ben dedim ki daha on sekiz yaşında bile değilim ben ne çalışmasından bahsediyorsun. Onu görünce gitti. Beni en büyük şey yapan buydu direk transsan seks işçisisin başka bir şey gelmiyor akla.

Sen karşı koymayı başarmışsın ama...

Evet çünkü reşit değildim bunu açıkladım ve yürüdüğümü söyledim. Ama daha çok yaşım küçük olduğunu anladıktan sonra bıraktı diye düşünüyorum. Beni alacak normal karakola da götüremez çocuk şubeye götürecek uğraşacak yani ben çocuğum avukat gelmesi lazım yanıma uğraşmak istemedi yani orada kimliğimi gösterdim gitti sonra buydu benim en büyük herhalde yaşadığım.

Nasıl hissettin kendini?

Ay şey hissettim kendimi hani ben seks işçisi bir trans kadın değilim ve hani şey dedim seks işçisi olsam da seks işçisi olup olmadığı önemli değil onlar için trans olmam önemli yani. Mesleğim önemli değil doktor da olabilirdim. Yolda yürüyen doktor, bir trans tezgâhtar, bir trans seks işçisi de... Bir trans orada benim mesleğime bakmıyorlar trans olmama bakıyorlar. Önemli olan can yakıcı yani seks işçisi de olabilirim, caddede çalışabilirim, benim en doğal hakkım. Seks işçisi bir trans kadın olup orada müşteri de bekliyor olabilirim. Senin bana öyle bir tavırla yaklaşmaya hakkın yok.

Kötü hissettirdi ama değil mi?

Daha çok mücadele edeceğimi, daha çok mücadele alanımı genişleteceğimi düşündüm ben. Annemin evindeyim ben bir oldu mu, iki oldu mu uyuyorum. Ama benim arkadaşlarım o saatlerde caddede çalışıyorlar ve binlerce problemle ve zorlukla karşılaşıyorlar. Orada kendime uygulanan şeyden dolayı kötü hissetmedim arkadaşlarımdan yoldaşlarımdan bu durumla her gün karşılaştıkları için kötü hissettim. Çünkü bu illa ki bana olabilirdi ama onlar her gün yaşıyor ben belki haftada bir yaşıyorum bu kötü hissettirdi bana.

Kampla ilgili ne düşünüyorsun bu kamp senin ilk defa katıldığın bir şey mi?

Evet bu kampa ilk defa katılıyorum, bana çok iyi hissettirdi. Birbirimize temas etmek birbirimize dokunmak muhteşem iyi bir şey bence.

Var mı peki böyle şu da olsa kampta veya seneye şöyle de bir şey yapılırsa?

Kamp çok iyi yani şu olsa da dediğim bir şey şu anda herhangi bir şey yok. Çok güzel gidiyor. Birbirimize temas etmek, birbirimize dokunmak çok çok güzel bir şey. Hani şeyi de görüyorum mesela gözlemci biriyimdir. İlk günkü bir başka birisi geliyor ve hani aktivist camianın da çok

içinde olmayan biri ve hani böyle ilk gün çekiniyor, ay ne yapıyorlar ne ediyorlar, bilmem ne falan aa ikinci güne bak beni geçmiş özüne dönmüş. Hani bu sefer de bedensel dönüşümünde gözlüyorum aslında arkadaşımın ama özüne dönüşümünü de gözlemlemek çok keyifli oluyor ve hani ben şeye inanıyorum bu kamplar toplantılar ya da etkinlikler atölyeler kesinlikle ama kesinlikle orada olduğuyla kalmıyor. Bu kesinlikle bir zincirleme gibi bütün kulaktan kulağa taşıyacağına inanıyorum yani buna kesinlikle inanıyorum ve Pembe Hayat'ın bu konuda çok büyük başarılar elde ettiğini düşünüyorum hani trans hakları alanında.

Var mı son olarak eklemek istediğin bir şey...

Ben şunu söylüyorum bedenlerimiz elbet dönüşüyor bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa, evvelki gün... Bedenimizi elbet dönüştürüyoruz, bir memeyi yaptırmak iki saate bakıyor ya-tıyorsun ameliyata kalkıyorsun memen var. Bir cinsiyet geçiş ameliyatı yaptırmak beş saate bakıyor kalkıyorsun istediğin organ var önemli olan dünya ve insanları dönüştürebilmek anlatabiliyor muyum. Beden dediğin şey elbet bir gün dönüşüyor ama insanları ve zihniyeti dönüştürmek asıl bence en büyük dönüşüm bu ve özellikle genç transların çevrelerindeki LGBT mücadelesi yürüten kurum ve kuruluşlarla ya da bireysel olarak bu alana dahil olmalarını kesinlikle ve kesinlikle çok istiyorum. Çünkü o yoksa bir eksiğiz.

Teşekkürler.

Rica ederim

BULUT ACAR

Röportaj: Demhat Aksoy

“Yalnızlaşma dönemimde yalnızlığıma iyi gelen hayali bir arkadaşım vardı...”

Merhaba Bulut Nasılsın?

İyiyim teşekkür ederim, sen nasılsın?

Teşekkürler. Önce seni tanımakla başlayalım. Bulut kimdir, ne yapar, ne eder biraz bunlardan bahseder misin?

Ben Bulut 20 yaşındayım, İzmirliyim. Eskişehir’de karşılaştırmalı edebiyat okuyorum. Onun dışında neyimi anlatayım neyimi merak ediyorsunuz?

Kendini keşfetme hikayenden başlayabilirsin; kendini nasıl buldun, nasıl doğurdun o Bulut’u?

Kendimi çok erken yaşta keşfetmeye başladım. Biyolojik olarak kadın olduğumu ilkokul birinci sınıfta fark ettim. İlkokul birde mavi önlükler vardı, etekli biliyorsun. İzmir’de yaşadığımız ve hava çok sıcak olduğu için her yaz saçım sifıra vurulurdu rahattık yani. Sonra bir yaz geldi, teyzemle yaşıyordum ailemle yaşamıyordum teyzem bakıyordu bana. “Teyze yaz geldi, hadi saçımı kazıtalım” dedim o da “Hayır senin artık saçın uzayacak, saçını kazıtamazsın dedi”. Ben “Neden” dedim o da dedi ki “Okula başlayacaksın, okula giderken saçının uzun olması gerekiyor.” O zamandan başladı, ama o zaman ilkokul öğretmenim açısından çok şanslıydım. Bana mavi önlük alınmıştı, etekli önlükle gitmek istemiyordum. Her gün ya karnım ağrıyordu,

ya başım ağrıyordu, ya bilerek öğürtüyordum kendimi okula gitmemek için. Sonra teyzem bu durumu hocamla konuştu ve hocam çocuk nasıl rahat hissediyorsa öyle gelsin okula dedi. O zaman yine iyiydi. En kötü zamanı orta okulun sonu oldu çünkü ortaokula kadar öyle büyük bir problem yaşamadım İzmir’de. Sonra Sakarya’ya taşınmak zorunda kaldım aile durumdan dolayı. Orta son, lise bir kendimin artık farkındayım ama çevremdeki insanlar, annem, babam birazcık baskı kuruyor. Artık yaşım büyüdü, artık daha böyle toplum normlarına uydurmak istediler beni. Bir o zaman mücadelemiz oldu. Ondan sonra da artık onlar da yavaş yavaş kabullenmeye başladılar. Lise üç dört o zamanlarda bu şekilde kendimi keşfettim.

Etekli önlük veya erkeklerin giydiği gömlekte o ayrımı yaparken erkeğim ben dediğin için mi giymedin yoksa başka bir başkaldırış mı vardı?

Orada erkek cinsel organı ile kadın cinsel organının farklı olduğunu bilmiyordum. Çünkü ailemiz hiçbir zaman üzerimde sen erkeksin, sen kızsın, oğlum, kızım hiçbir zaman kullanmamıştı. O zaman tipim erkek teyzem falan Zeynep diyor ben dışarı çıkıyorum kendimi erkek gibi tanıtıyorum, teyzem camdan bağılıyor Zeynep hadi içeri gel, bu şekilde arkadaşım yoktu. Ne kızların yanına gidiyordum sen erkek gibisin gelme, erkeklerin yanına gidiyordum sen kızsın gelme, orada bir yalnızlaşma dönemim oldu. Sonra hayali arkadaşlarım oldu falan, çünkü dışlanmışım, o zaman yaşadığımız yer Dikili’ydi. İzmir’in küçük bir yeriydi. Hayali arkadaş olduğunun farkında değilim. Gerçekten öyle bir çocuk vardı, her şeyi yapıyorduk ama teyzemin yanına falan gelmezdi. Sonra teyzem fark etti hayali arkadaşım olduğunu sonra zaten pedegoga falan gittik bu şekilde.

Peki onla paylaştığın şeyler neydi senin cinsiyetini sorguluyor muydu ne konuşuyordunuz, biraz ondan bahsedersin mi?

Sorgulamıyordum, zaten çocukken cinsiyet kavramı daha oturmamış oluyor ve hep benim sevdiğim şeyleri yapıyorduk. Hep benim sevdiğim şeyler oluyordu bu yüzden çok mutluydum, ama gerçekten çocukken pek arkadaşım olmadı.

Çünkü dışlanma oluyordu, hiçbir yere kabul görmediğin zaman o hayali belki de gerçek arkadaşın olması belirli bir yerden sonra seni rahatlatıyordu.

Evet rahatlatıyordu. Çünkü gerçekten yalnızlığımı iyi gelen bir tek hayali arkadaşım vardı.

İsmi neydi?

İsmi Sinan’dı, kardeşleri vardı falan böyle kardeşlerini çok anlatıyordu, ailesini anlatıyordu ama hiç kardeşlerini, annesini, babasını göremiyordum.

Peki bir şey daha soracağım sonra Sinan’ı gördün mü?

Sinan beni terketti gitti. Kızdı herhalde gerçek arkadaşlarım olunca.

Anladım bir şey daha soracağım şimdi, ya aslında biz kendi isimlerimizi buluyoruz ya o doğurma aşamasında bir isimle doğuruyoruz kendimizi. Sen kendi ismini nasıl doğurdun Bulut nasıl doğdu?

Bulut, Yağmur diye bir kızdan doğdu.

Nasıl yani?

Ben zaten soyadım Acar olduğu için sürekli Acar'ı kullanıyordum çocukluğumdan beri. Hatta teyzemle kavga ediyordum "Teyze bana Acar de, Acar de" diye. Çocukluğumda hep Acar'ı kullandım. Üniversite birinci sınıfa kadar hep Acar'ı kullanıyordum soy ismimi, sonra o ara bir kıza aşık oldum ve kızın adı Yağmur'du. Böyle bir gün aramız kötü arkadaşlarımızla rakı içeriz Ahmet Kaya'nın da şu şarkısı çalışıyor "Ne sen bulutsun ne de ben yağmur..." Benim gözlerim falan doldu böyle. Ayça vardı arkadaşımız sonra döndü Yağmur'a dedi ki, "Yağmur bu çocuk sana bulut da olur çamur da olur." Bulut hikayesi buradan çıktı. Acar'ı kullanıyordum normalde Bulut ismi de böyle çıktı. Bulutları zaten çok seviyorum, çok güzeller ve çok şairane gelir bana bulutlar.

Aslında senin ismin bir aşktan doğmuş yani?

Evet, bir aşktan doğdu.

Peki Bulut, toplumda hak ihlaline maruz kaldığın anlar oldu mu?

En basit örneği üniversitede yemekhaneye gidiyorum, yemek yiyeceğiz, öğrenci kartımız var bir tane görevli var ve o görevliye öğrenci kartını uzatıyorsun o da çipe basıyor sana geri veriyor. Benim de ilk senem, verdim kartı kız böyle ters bir baktı, "Başkasının kartıyla yemek yiyemezsin" dedi. "Hayır" dedim "Bu benim kartım." Fotoğrafa falan baktı, "Yarın öğrenci belgeni getir öyle yemek ye" dedi. Bu mesela çok küçük bir olaydı belki çünkü arkadaşım paylaşırız yemeği dedi ama olay orda yemek olayı değil. Lisedeysen ayrımcılığa çok maruz kaldım. Edebiyat dersinin hocası bir yıl, iki yıl edebiyattan uzaklaşmama neden oldu.

Bazen böyle şeyler yaşıyoruz. Ayrımcılıklar, hak ihlali ile iki yıl edebiyattan uzaklaştım diyorsun. İki yıl edebiyat seven bir insan için çok uzun bir süre. Peki, senin mücadele ettiğin alan oldu mu?

Mücadele ettiğim alan oldu, özellikle Sakarya'da çok büyük mücadelesini verdim. Ben hem bir trans bireyim hem de suratımın her yerinde piercing var dudaklarımda, kaşlarımda, burnumda, saçlarımda renkli... Yani sen zaten bir kere trans olarak sen değilsin ve toplumun dışlayacağı şekilde kıyafetler giyiyorsun mesela benim yırtık pantolonum var üstümdeki yırtık pantolonla sokağa çıkıyordum trans erkek olarak giyiniyordum. Diyordu ki "İbneye bak ya. Erkeğim diyor ama giydiği pantolona bak." Sürekli sözlü tacize maruz kalıyordum. Sakarya'dayken bunun için çok büyük bir mücadele verdim. Gerek 1 Mayıs'ta olsun, HDP ile el ele verip bayağı bir şeyler yaptık.

Peki ailene açılma sürecinde bir zorluk yaşadın mı?

Açıldığımda daha doğrusu ben açılmadım. Dedim ya hocam... O hocam bir gün babamı çağırdı ve o hocayı babam da sevmezdi çünkü çok geri kafalı bir kadındı, çok Osmanlı kafasında. Babamı okula çağırdı ve instagramıma attığım kızla olan fotoğraflarımı yani sevgilimle olan fotoğraflarımı babama gösteriyor. Ben de evdeyim, annem dedi ki "Babanı okula çağırdılar." Düşünüyorum hani o zaman çok yaramaz bir öğrenciydim ne yaptım niye çağırdılar falan, babam geldi eve anneme dedi ki "Bir şey yok ya, sevgilisi varmış" dedi. Annem de dedi ki "Ne var bunda, yaşı yani yaşı artık 14-15 normal değil mi?" Babam "Sevgilisi kızmış" deyince annemin bir anda gözleri doldu. "Sen kanser olduğumun haberini mi aldın, gözlerin doldu" deyince, "Gerçekten öyle mi" dedi. Ben de "Evet öyle" dedim. Sonra ablamlar benim ikisi de hemşire olay kardeşlerime intikal edildi ve dediler ki psikiyatrye gidip tedavi ettirmemiz lazım. Psikiyatri diye gittik, bir de bipolar hastasıym zaten o yüzden sürekli psikiyatrya gidiyoruz falan. Sonra psikiyatryımla konuştuk ve psikiyatryımın dediği tek şey, "Ergenlik döneminde böyle eğilimleri olabilir. Eğer gerçekten böyle değilse, zaten zamanla geçer. Ne biz bir şey diyebiliriz ne siz bir şey diyebilirsiniz. Hoşlanacağı zaman erkekten de hoşlanır hani feminen de olabilir" dedi. Bu şekilde oldu ve hiçbir zaman umdukları o şeyi, kız çocuğunu göremediler.

Peki Bulut şimdi bir trans kampındasın ve trans kadınlarla sosyalleşyorsun bu trans kampının sana katkıları ne oldu. Farkındalık yarattı mı?

Kamp farkındalık yarattı. Mesela trans kadın arkadaşlarım illa ki oluyordu ama bu kadar içlerine girip, bu kadar yani ne bileyim o hikayeleri dinlememiştım. Evet benim Eskişehir'de, Sakarya'da çok fazla problem yaşayan trans kadın arkadaşlarım var ve elimizden gelen her şeyi onlar için de yapıyoruz ama buradaki atmosfer çok farklı. Bir kere beden olarak mesela çok rahatladığım bir yer. Buraya geldiğimde ben kesinlikle denize girmeyeceğim, denize giremem, göğüslerim var, böyle tabularım vardı ve burada hani Hande bile çok yardımcı oldu benim denize girmemde. Çünkü ben tişörtle girecektim ve çekiniyordum tişörtle giymeye. Hande dedi ki "İyi tamam sen tişörtle gir, ben de tişörtle gireceğim." Bu şekilde Hande'yle bile denize girdik.

Hande ile sizin denize girmenizi konuşalım biraz. Yani sonuçta örgütlenmek, mücadele etmek diyoruz ya bu olay tam olarak da bu değil mi?

Kesinlikle o şekilde. Aynı şekilde Özgür abi başta olmak üzere bunlar gerçekten bize hem deneyim arttırımı olarak hem de ilham vermek açısından faydalı oldu. Çünkü ben daha sürecin çok başındayım ve önümde zorlu bir süreç var. Bunun farkındayım ama hani ilham veriyor gerçekten mesela en basitinden Alkım abiyi gördüm, Özgür abiyi görüyorum bunlar çok büyük ilham veren kaynaklar. Ya da burada trans kadın arkadaşlarımızı görüyoruz onların verdiği bu hayatta kalma mücadelesi kesinlikle ilham veren bir şey. Bu yüzden kamp faydalı oluyor hani yaş olarak da küçüğüm o yüzden güzel oluyor.

Kamptan sonra Bulut'ta ne değişecek?

Benim trans kadınlara karşı önyargıları vardı. Trans kadınlara karşı bu açıdan önyargılarımı, tabularımı çok fazla yıktım. En büyük avantajı o önyargıyı yıkmış olmam burada ve kendimde. Benden sonraki trans biyerlere yardımcı olacağım bu konuda ve Pembe Hayat'ın varlığını biliyordum. Pembe Hayat'ı trans kadınlara hizmet veriyor olarak düşünüyordum. Pembe Hayat'la tanışmış oldum. Kendimi yalnız hissetme durumum vardı. Genelde benim arkadaşlarım bir tane ya da iki tane trans arkadaşım var geri kalanların hepsi heteroseksüel çiftler. Kendimi gerçekten yalnızlaşmış olarak görüyordum. Burada çok güzel dostluklar kazandım. En başından Eskişehir'deki arkadaşlarla tanıştım onlar da Eskişehir'de yaşıyormuş güzel insanlar kazandırdı.

CANSU KARAYEL

Röportaj: A.Buğra Tokmakoğlu

“Dışardaki insanların yanında kendi içimizdekilerle de uğraşıyoruz”

Cansu seni tanıyabilir miyim?

Ankara Kolej’deyim. Cansu ismini neden seçtim? Bilmiyorum ama yani sevdiğim için olabilir.

Ne yapıyorsun şu anda Cansu çalışıyor musun bir yerde? Ailenle mi yaşıyorsun?

Yok, çalışıyorum. Kendi evimden.

Yani seks işçisi olarak çalışıyorsun.

Aynen.

Ankaralı mıydın? Ankara’ya yerleştin mi? Ailen nerede?

Aslen Konyalıyım ama ailem de Konya’da. 5 yıl falan oldu Ankara’ya geleli.

Nasıl geldin Ankara’ya?

Gezmeye geldim öyle. Bir daha da gidemedim.

Dönmedin.

Yok.

Tamam.

Ben ailemin yanına geldim yani abimin yanına öyle bir haftalığına gezmeye geldim. Sonra burada başladım normal işte.

Seks işçileri denildiğinde haberlerde hep ya taciz, tecavüz, işte gasp gibi şeyler duyuyoruz. Senin başına bu tarz bir olumsuzluk geldi mi?

Yani illa ki geliyor çünkü cadde de çalışıyorum. İlla ki uğruyorsun, farklı muamelelere.

Yaşadığın böyle özel bir olay var mı? Unutamadığın, seni rahatsız eden etkileyen?

Yani bir bıçaklanma olayım var. Başka da bir şey yok yani. illa her gün bir olay oluyor ama en çok aklımda kalan bıçaklanma.

Bıçaklanma olayından biraz bahseder misin?

Yani, şey. Ay bunu kim dinleyecek?

Ben dinleyip yazıya döneceğim.

Yani müşteri digindi. Ben de o an aktif olamamıştım. O yüzden, ya hiçbir şey yoktu aslında, normal bir şekilde gönderdim. Binadan dışarı çıktıktan sonra bıçaklamıştı.

Sebepe bu mu yani?

Sebepe büyük bir ihtimal bu. Çünkü ben çok kafası güzel de olsa insanların alttan almayı biliyorum. Hiç bağırmam çağırmam, kavga huyum yoktur. Onunla da çok güzel bir şekilde ilgilendim ve fiyatı düşük olmasına rağmen 1 saate yakın ilgilendim. Normalde bu kadar ilgilenmezdim. Ki kafasının güzel olduğunu bildiğim için çok ilgilendim ki tartışma çıkmasın. Büyük bir ihtimal o sebeptendir. Çünkü sebepe yoktu.

Nereden bıçakladı?

Kalçamdan.

Kalçadan. Ne oldu sonra peki yani nasıl hastaneye gittin? Birilerini mi aradın?

Sevgilimi aramıştım. Zaten bizim binada kendi arkadaşlarımız da oturuyor dört daire travesti binanın. Onlar da yardım etti hastaneye gittim dikiş atıldı.

Hastanede falan bir ayrımcılığa maruz kaldın mı?

Yok hastanede öyle bir ayrımcılık yaşamadım. Çünkü öyle çirkeflik yapmıyorum. Normal düzgün bir şekilde konuşuyorum. Yani çok kötü şekillerde gittim o yüzden hiçbir sıkıntı yaşamadım.

Dernekle, Pembe Hayat'la yolun nasıl keşti, nasıl tanıştın, kaç yıldır dernekle ilgileniyorsun?

Uzun süredir biliyorum aslında, Ankara'ya geldiğimden beri biliyorum ama hiç cesaretim olmadı. Utangaç birisiyim o yüzden hiç gitmedim. Ganimet'le bir buçuk yıl falan çalışmaya başladım. Bir onun şeyiyle gittim Pembe Hayat'a sonra Buse'yle Demhat'la tanıştım. O şekilde bir buçuk yıldır devamlı gidiyorum.

Ne yapıyorsun derneğe gittiğinde?

Muhabbete gidiyorum bir şey yaptığım yok aslında.

Derneğe gitmeye başladığından beri senin hayatında değişen başka şeyler oldu mu olumlu, olumsuz anlamda?

İlla ki oldu. Çünkü ben sessiz kalırdım bazı şeylere. Hani göz yumardım mesela bir kafeye girdiğimizde almamazlık yaptıklarında göz yumardım, direkt çıkardım. Ama şimdi öyle olmuyor. Demhat'la tanıştıktan beri onun videolarını da izlemeye başladım. Pembe Hayat'a girdiğimde onun gibi yapmaya çalışıyorum hakkımı aramaya mesela.

Tepki gösteriyorsun yani?

Çok aşırı değil ama yerinde tepki gösteriyorum. Çünkü gerekli bir şeymiş bence.

Peki senin hayatındaki trans süreci ilerliyor mu veya ne aşamadasın?

Şu an bu şekilde mutluyum.

Doktora gitmiyor musun?

Yok yok şu an bu şekilde mutluyum.

Trans kampı ilk deneyimin mi?

İlk defa.

Ne hissediyorsun, ne düşünüyorsun, ne gördün burada?

Bence güzel bir şey. Eğitim var. Zaten Pembe Hayat'a gidip aynı şeyleri dinledim ama burada biraz daha yeni bilgiler ilgileniyorsun. Hani bilgiler demeyeyim de yeni yapılacak şey katılım mı denir ona ne deniyordu projelere ondan ay konuşmadım .

Seneye ne değişmeli, ne görmek istersin?

Bana kalırsa çalışma düzeniyle ilgili bir şey olabilir.

Seks işçiliği ile ilgili mi?

Aynen, çünkü mesela caddede çalışıyorum ama dışarıdaki normal insanlarla uğraşyoruz. O ayrı bir şey ama ayrı kendi içimizdeki travestilerle uğraşıyoruz, çekememezlik. Atıyorum ben çok çalışıyorum diğer travesti bilmiyor oluyor. Ya dövdürtüyor ya iş attırıyor hani bu olaylar da çok oluyor en azından bu olayla ilgili de bir şey yapılabilir. Çünkü ben beş yıldır caddeye çıkıyorum yok dört yıldır üç buçuk yıl bile geçmedi hala o sorunu yaşıyorum çekememezlik.

Herhangi bir yerde hizmet almaya çalıştığında ayrımcılığa maruz kaldın mı?

Yok öyle bir şey olmadı, öyle bir şey bilmiyorum. Yine hakkımı savunurum herhalde ama olmadı.

O kadar kısa net cevaplar veriyorsun.

Ay şu an kendimi sıktım biraz alışmaya çalışıyorum.

Eğitim durumun nedir?

Lise terkim okumadım zaten.

Onun sebebi de yine trans olmanla alakalı mıydı?

Pek okumayı sevmiyorum. Birinci sınıftan beri hiç okula gitmek istemedim. Liseye kadar itekleyerek gittim ama diğer konu neydi.

Aile konusu.

Şu an sadece abilerimle konuşmuyorum, diğerleriyle konuşuyorum.

Görüşüyorsunuz

Yani çok nadir buraya gelirlirse. Çünkü bizim yer biraz küçük bir yer, Konya Ereğli olduğu için akraba dolu. Herkes biliyor ama gene de ama onların içine bu şekilde gitmek zor.

Anladım. Son olarak ne demek istersin?

Ay bilmiyorum. Kimseye güvenmemeyi söyleyebilirim, kimseye güvenmiyorum çünkü.

Genel anlamda bahsediyorsun değil mi?

Kendi aramızda. Çünkü ben çok kazık yedim. Çünkü ben kimseye hayır diyemem ya da olumsuz bir şey söyleyemem. Evime çok gelen giden oldu. İki kişi istinaden herkes mesela paramı alıp götürdü bir hafta çalışıp bir hafta sonra yatırırım. Parayı genelde herkes götürdü o yüzden güvenmemeyi öğreniyorum şu an zaten tek yaşıyorum.

ÇİSEM

Röportaj: A. Buğra Tokmakoğlu

“Dernek bütün davalarımnda yanımda oldu, hayatıma olumlu şeyler kattı”

Öncelikle Çisem kim, biraz kendinden bahsedersen bize. Bir de Çisem ismini neden koydun?

Ben yedi yıl önce bu ortama girdim. 20 yaşında ailemden ayrıldım, 27 yaşındayım şu an. İlk ortama girdiğimde çok değişik bir isimle girmek istedim, kendimi güzel yapabilmek için çok uğraştım estetiklere çok düşkün biriyim. Seks işçisiyim, caddede çalışıyorum ilk iki yıl internetten çalıştım sonra caddeye araba alıp, caddede çalışmaya başladım araç içinde. Çisem kim, Çisem Ankara’daki arkadaşlar beni hep böyle tanır. Dikmen çetesi diye bir şey vardı onlarla çok savaştım içlerinden birisi bana âşık oldu sevgili olmak istedi ve beni kullanmak istedi ben aşk olarak görmüyorum, maddi olarak. Bunlarla savaşıyor yıllardır çoğu kız beni tanıyor mesela polisler ceza yazmak istiyor ve haksız yere birçok arkadaşımıza ceza yazıyor kapının önüne çıktım mı polis ceza yazmak istediğinde karşı gelip şikâyetçi oluyorum hakkımı arıyorum beni bu şekilde tanıyorlar bu kadar.

Nerelisin peki?

Ankaralıyım Polatlılıyım, Polatlı’ya ama iki üç defa gittim hiç bilmiyorum. Ailem de beni Cebeci’de doğurmuş annem öyle.

Yalnız yaşıyorsun?

Yok, bir tane ev arkadaşım var şu an trans bir arkadaşım onunla beraber yaşıyorum.

Polislerle ilgili bayağı mücadelen varmış. Gündelik hayatta uğradığın ayrımcılık hak ihlali gibi şeylerden en göze çarpan aklında kalan ne var?

Bir kere notere gitmiştim araba satın almak için. Orada noterde kadın kimliğimi verdikten sonra hiç anlamamışlardı. Ama sıra bekledik sıra bana geldiğinde noterdeki kadın kimliğimi görünce sistem bozuk işlem yapamıyorum deyip beni göndermişti. Bir kere böyle bir şeye uğradım.

Ne yapmıştın peki orada, yani gittin mi?

Hiçbir şey yapmadım evet çıkıp gittim kıpkırmızı oldum, öyle.

Başka bir şey daha söyleyecektin galiba bir kere dediğin.

Unuttum galiba. Şu anda aklıma gelmiyor.

Dernekle tanışman nasıl oldu Pembe Hayat'la?

Pembe Hayat'la çok eskiden tanışıyorum ilk Kaos GL'de Buse'yle Ayda'yı tanışmıştım 17 yaşındaydım o zaman. Onları görünce çok özeniyordum ve o zaman daha değildim. Ailemin yanında yaşıyordum. Ben de bir gün böyle olabileceğim mi falan diyordum sonra birkaç yıl sonra istediğim hayatı istediğim gibi yaşamaya başladım.

Peki dernekle olan ilişkilerinde neler kattı dernek sana olumlu olumsuz?

Dernek benim hayatıma çok olumlu şeyler kattı, dernek bütün davalarımdaya yanımda oldu. O yüzden ben bir yıldır Pembe Hayat'ın üyesiyim ama daha önce Kırmızı Şemsiye üyesiydim. Onların da bana çok çok desteği oldu çoğu avukatın başımdan geçen bir olayı anlatayım. Balyoz ekibi beni dövmüştü dört kişi karakola götürmüşlerdi aracımdan indirip kafesli yerde. Avukatları hemen aramıştım Kırmızı Şemsiye'nin avukatlarını beni kurtarabilmek için. Polisler avukatı bile azarlamıştı savcıya ulaşmak istiyoruz diye. Avukat baş komiserin kapısını yumruklamıştı artık bu kızın burada bu kadar zarar görmesini istemiyorum diye falan o yüzden onlara çok muhtaç oldum sanıyorum.

Peki, seks işçiliği yapıyorsun seks işçiliği yaparken yaşadığın çok olumsuz bir durum oldu mu?

Müşteriler tarafından çok az ufak tefek sorunlarla karşılaştım, bir müşterim arabanın içinde bıçak çekmişti.

Hırsızlık amacıyla mı?

Öldürmek amacıyla. Arkada arabanın koltuğunda ben soyunmaya çalışırken birden onu da soymaya çalışırken o zaman kışındı montun içinden bıçak çekip direkt bana sokmaya çalıştı. Elini tutup o an korkuyla onun elinden bıçağı düşürüp kafasını cama vurup arabadan aşağı attım kendimi. Böyle bir kurtuluş yaşadım.

Onun dışında var mı aklına gelen bir sorun?

Başka hiçbir müşterimle sorun, bir kere de haplı müşterim vardı bir saat zaman geçirmiştim ve 15-20 dakikalık zaman için anlaşmıştık ama bir saat tartışmamak için onunla vakit geçirdim. Bir saat sonra parasını istedi. Ben de polis çağırdım ve şikâyetçi olacağımı söyledim. Kaçıp gitmişti bir de böyle bir olay yaşadım, başka da yedi senedir kimseyle sorun yaşamadım müşterilerimle.

Olmasın zaten, trans kampıyla ilgili ilk defa mı katılıyorsun daha önce katılmış mıydın?

Pembe Hayat'ın kampına ilk defa katılıyorum ama Kırmızı Şemsiye'nin geçen yıl da kampına katılmıştım.

Peki, bu kampı değerlendirecek olursan, olumlu olumsuz gördüğün şeylerden biraz bahseder misin?

Olumsuz hiçbir şey görmedim burada sosyalleştigimi düşünüyorum bayağı bayağı. Çünkü bizim sosyalleşme gibi bir fırsatımız çok olmuyor seks işçiliği yaptığım için çok bir araya gelemiyoruz. Ne kadar içlerinde olmak istesem de sorumluluk altında olduğumuz şeyler olduğu için hayatta... Kiramız, ödememiz, şuyumuz, buyumuz, ameliyat için biriktirdiğimiz para falan... Bu kampta trans erkekleri tanıdığım için çok çok mutluyum çünkü hayatımızda çok yer alan bir bölüm değildi. Onları çok daha iyi anlayabiliyorum artık ve çok iyi arkadaşlıklar edindim burada sevdiğim çok trans arkadaşım oldu. Bu kadar.

Son olarak ne söylemek istersin?

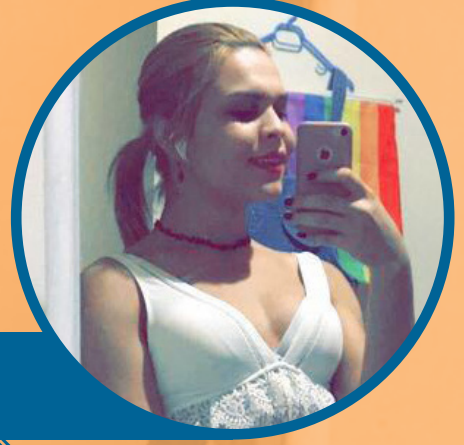
Herkesin birbirlerine değer vermelerini isterdim sadece ve saygılı olmalarını.

Tamam teşekkürler.

Rica ederim.

DERİN AKILLI

Röportaj: A.Buğra Tokmakoğlu

“Caddeye çıktığında korkuyorsun ama ev sahibin, faturan, korkudan anlamaz, ne yapabilirsin ki”

Öncelikle kendini tanıtmayı rica edeceğim.

İsmim Derin Ankara’da yaşıyorum. 18 yaşındayım Pembe Hayat’ta bu dönem yeni yönetim kurulundayım.

Adın neden Derin?

Ya biraz böyle, şimdi de çok aşığım ama eski sevgilimle alakalı bir durumdu. İsmim yani nasıl anlatabilirim ki bunu bilmiyorum benim için böyle bir anlamı hikâyesi var ama biraz özel her yerde belirtmek istemiyorum kendim için çünkü biraz da.

O zaman çok bahsetmiyoruz sadece senin için özel bir anlamı var

Evet öyle hikayesi var.

Dernek dışında ne yapıyorsun?

Seks işçiliği yapıyorum. Aynı zamanda Madi Medya’da işte gönüllü faaliyetler yürütüyoruz aktivizm.

Ne zamandır seks işçiliği yapıyorsun ve nasıl başladın?

Ankara’ya bundan üç yıl önce yerleştim. İlk bir yıl seks işçiliği yapmadım kendimi de tanıma-

yordum zaten o zamanlar. Hele hayatta başka bir şekilde tutunmaya çalışıyordum başka işlerde falan. Lisedeyken turizm otelcilik okumuştum. Mutfak yani böyle barların kafelerin mutfaklarında falan çalıştım bir dönem ama ondan sonrasında yani olmadığını gördüm ve hani cinsel kimliğimden dolayı ötekileştirildiğimi gördüm. Ondan sonrasında çalışmamaya başladım ama bir şekilde geçinemem lazımdı böylelikle seks işçiliğine başlamış oldum.

Ne kadar süredir?

Şöyle bir ortalama bir yıldır profesyonel bir biçimde onun öncesinde de var bir buçuk yıl diyebilirim son bir yılı profesyonel.

Seks işçiliğinin zorlukları neler?

Seks işçiliğinin zorlukları en başta şey güvenli bir iş alanı değil. Ondan sonra caddeye çıkıyorum hiç güvenli değil, güvensiz ve tamamen canını ortaya koyuyorsun, buradayım diyorsun oradan birisi sana şu da olabilir, bu da olabilir ,yani güvensiz iş ortamı en büyük zorluğu seks işçiliğinin.

Bugüne kadar yaşadığın bir olay var mı olumsuz?

Caddedeysen yüzüme sadece su serpti. Bunun dışında şu ana kadar büyük bir şey yaşamadım ama kaçırılan arkadaşlarım oldu, dayak yiyen arkadaşlarım oldu, ondan sonra haraç kesilen arkadaşlarım oldu ama biraz şanslıyım herhalde.

Peki, olumsuz olaylar seni nasıl etkiliyor?

Kötü etkiliyor. Korkuyorsun zaten. Caddeye çıktığında bir daha korkuyorsun ama ev sahibin, elektrik, su faturan, korkudan anlamaz ki yani ne yapabilirsin.

Tek başına mı yaşıyorsun?

Evet yalnız yaşıyorum.

Yalnız yaşamının dezavantajları neler?

Ben yalnız yaşamayı seviyorum daha çok, erkek arkadaşım ile yaşıyorduk zaten ondan sonrasında evlerimizi ayırdık ama.

Hala birlikte misiniz?

Evet hala birlikteyiz. İki yıldır o da seks işçisi.

Dernekteki süreçlerden biraz bahsedebilir misin yeni girmişsin yönetime ama daha önceden aktivistliğin var.

Yani çok erken yaşlarda, lise birinci sınıfta, hatta ortaokulun son döneminde LGBTİ aktivizmi ile tanıştım.

Hangi şehirdeydin?

Mersin'deydim. Üniversiteye Yıldız Loren, Ümit gelmişti Diyarbakır'dan. Üniversitede bir panel olmuştu LGBTİ konulu bir paneliydi. İlk öyle tanıştım daha sonrasında Yıldız'ın Mersin'de potansiyel olmasına rağmen neden bir örgüt, yok neden bir LGBTİ oluşumu yok demesi üzerine biz Mersin'de örgütlenmeye başlamıştık. Daha sonrasında oradan buraya kadar geldik şimdi yönetim kurulundayım.

Peki bu örgütlü süreçte yer aldığın ilk günden bu güne kadar bu süreç sana neler kazandırdı?

Bir kere kendimi tanıdım, ondan sonrasında kendimi sorguladım. Sorgulamayı aslında öğretti bana örgütlenme.

Ne anlamda sorguladın kendini?

Öğretilmişlikleri sorguladım, ondan sonra alışılmışlıkları sorguladım, ezberleri sorguladım o anlamlarda yani.

Şu anda geldiğin noktada neredesin yani o sorgulamaların sonucu bir yere vardı mı?

Tabi ki vardı. Bir kere bedenimle barışığım yani trans kadını ama yaşıttım trans kadınların yaşadığı psikolojik sıkıntıları çok erkenden örgütlenerek atlattım. Yani işte penisimle barışığım mesela yani çok istediğim bir şey değil ama böyle işte mesela duş alırken falan kapatmıyorum. Ne bileyim onun orada olması evet rahatsızlık veriyor fakat böyle bir organım olarak görüyorum. Hani mesela dinleyip duyduğum bazı trans arkadaşlarımın hani korkutucu şeyleri var hani duyuyorum sakladığını, duşa girdiğinde ağladığını görünce hani böyle şeyler yaşamadım. Bunun sebebinin de kendimi sorgulamak ve örgütlenmek olduğunu düşünüyorum

Aslında sen şanslısın erken sorgulamaya başladığın için, Peki Ankara'ya gelme sebebin neydi nasıl geldin?

Yani şöyle dediğim gibi erken yaşta aktivizmle tanıştım daha sonrasında Mersin'de örgütlenmek falan bir yerlere doğru giderken ben de bir taraftan da büyüyorum. Hani aynı zamanda aileyle yaşamak problem. Bir taraftan kaçmak istiyorum ama üniversite için daha çok zaman falan. Böyle bir şekilde zaten lisedeyken çalıştığım yerlerde staj gördüğüm falan para kazanmaya başlayınca dedim ki başka şehirde de yapabilirim. Aslında neden Ankara dediğimde hala böyle şey yok kafamda. Niçin Ankara, işte bu yüzden Ankara diyemem ama iyi ki de Ankara diyorum şu an mesela kesinlikle özellikle LGBTİ hareketinin böyle merkezi gibi bir konumda bulunduğu için Türkiye'de bu yüzden yani diyebilirim Ankara.

Tıbbi anlamda herhangi bir destek alıyor musun şu anda doktora gidiyor musun yani genel anlamda da?

Zaman zaman psikolojik anlamda destek alıyorum onun dışında tıbbi bir destek yok.

Süreçle ilgili bir şey var mı?

Süreçle ilgili de destek almıyorum. Dava açmayı düşünüyorum ama bunun için de yaptığım bir şey de yok. Aslında doğru olan bu değil farkındayım ama zaman ayıramıyorum sanırım yani çok istiyorum bir an evvel süreci ve hukuki yolları başlatmayı ama inan zaman bulamıyorum.

İşle alakalı mı?

İşle alakalı, sosyal hayatımla alakalı. Yani sürekli hareket halindeyim. Hastaneye, mahkemeye zaman ayıramıyorum gibi geliyor ama en yakın zamanda başlatacağım süreci.

Bu sende kaygı yaratıyor mu peki bunu yapamamak o sürece artık bir yerde duruyor ama?

Eğer avukat olmasaydı ya da ne bileyim başka alternatiflerim olmasaydı böyle bir kaygıya düşerdim ama hali hazırda böyle imkânlarım olduğu için çok şey değilim yani kaygılanmıyorum ve daha çok gencim o yüzden biraz erteleyebiliyorum bu süreci. Şu anda hani kendi kurduğum bedenimden de mutluyum ama tabi doğru mu muamma.

Gündelik hayatta yaşadığın olumsuz bir şey var mı, ayrımcılık ötekileştirme veya böyle en çok canını sıkan olumsuz bir örnek?

Gündelik hayatımda tabi ki oluyor mesela örnek veriyorum yoğun bir gündü yine benim için böyle çekim falan düşünüyordum, fotoğraf çekimi. İnternette çalışmak için işte Tunalı'daydım takılar falan aldım birkaç işim vardı onları hallettim. Ondan sonrasında akşam işe çıkmam gerekiyor haliyle kendi kuaförüne gidemedim, o an orada çünkü kaş alan eleman yoktu. Ondan sonra o an orada işte bir takıcıya sordum ben dedim kaşlarımı aldırma istiyorum ama buralarda kuaför var mı falan diye. Onlar da bir kuaförü gösterdiler girdim. En başta böyle hoş beş falan sonra saçımı da yıkatmak istedim ortamı sevdim sıcak samimi insanlar. Daha sonrasında kasadaki kadın ya üzgünüm işte personellerin tamamı dolu sizi bekletmek istemiyorum diye bir şey söyledi. Benim gözlerim açıldı ne demek istiyorsun falan kadın şöyle yaptı, sonra ben de pislik yapıp parayı bile vermeden çıktım kaşımı aldırma istiyordum. Demek öyle falan diye yani hani orada sanırım birçok ayrımcılığa uğramıştım ama böylesine rastlamamıştım, denk gelmemiştim, çok şaşırmıştım, ben şaşırıyorsam onlar da şaşırırsın dedim ve aldım çantamı çıktım yani bağırp çağırıp bu ayrımcılığı yapamazsın falan diye.

Bir şey söylediler mi karşılığında?

Yok, hayır ben zaten böyle hani biraz fazla püskürdüm doğal olarak ondan sonra öyle.

Mesela toplumda çok ciddi önyargılar var özellikle seks işçiliği gibi kendi mesleğiniz var veya bir şeyler yapabilirsiniz niye seks işçiliğine yöneliyorsunuz gibi.

Çok klişe olacak ama gerçekten imkan mı var soruyorum ben onlara, olanak mı sağlanıyor? Hani iş bulma merkezleri var mesela oradaki kontenjanlar da translara ya da LGBTİ'lere ne kadar yer veriliyor. İşte mesela bekar kadın arayan işyerleri bile var günümüzde ama ben şey ilanı görmedim. Mesela LGBTİ çalışan arıyoruz ilanı görmedim, resmi kurumlarda veya özel sektörde.

Kendi deneyiminden yola çıkarak hani böyle birkaç iş görüşmesine gittin geldin olumsuzluklar yaşadın böyle şeyler oldu mu?

Geçmişte evet tabi ki oldu süreç öncesi dediğim gibi ilk başlarda şey yapmıyordum ama yine toplumda aykırı bir görüntüm vardı. Yeşil saçlarım falan yani, bir taraftan başka iş ararken böyle çalıştığım yerden çok memnun değildim. O zamanlar hani başka iş görüşmelerine gittiğimde biz sizi arayacağız numaranızı bırakın ihtiyaç olunca ararız gibi şeyler duyuyordum yani.

Peki bu sürecin sonunda mutlaka diyorsun ki tek çıkış noktası seks işçiliğine geliyor

Maalesef zorunluluk hale geliyor mecbur kalıyoruz yani seks işçiliğine.

Kampla ilgili deneyimlerinden biraz bahseder misin?

Bu benim ikinci kampım, trans kampım yani. Geçen seneki biraz böyle hani daha şey geçmişti, nasıl desem akademik geçmişti. Çünkü öğretmen translar işte bir çok dernek çalışanı ve böyle hareket için bu zamana kadar bir şey yapmış insanlardı. Hep tanınmış, görünmüş insanlardı. Bu yıl daha farklı olarak örgütsüz, daha bu alanda söylemi az olan insanlarla bir araya geldik. Geçen seneye oranla bu kampın daha çok bir şeyler kattığını düşünüyorum, yani hani görüyorum da mesela arkadaşların örgütlenmesinde.

Somut bir örnek verir misin?

Mesela Nora diye trans bir arkadaş var burada, Eva da öyle onun da ilk kampı yani hani Nora'dan bahsediyordum. Nora mesela resim yapmayı bilen bir kadın. Pembe Sanat'ta ona da yer verileceğini söylüyordu resimleriyle sergi açacağını falan düşünmeye başladı dört duvar arasından çıktı buraya geldi ve başka başka şeyler de düşünmeye başladı bunu görüyor olmak güzel. Çünkü bütün arkadaşlarım sabahtan akşama kadar evde müşteri bekleyen insanlar. Bu gibi şeylerden çok uzak kalmış, kalmaya zorlanmış insanlar. Böyle bir şeyler yapmaya çalıştıklarını görmek umut doğuruyor ve kendilerini buluyorlar daha özgüven sahibi oluyorlar. Dört duvar arasından dışarıya çıkıyorlar bu büyük bir kazanım bence!

Önerin ne olur bundan sonra nasıl bir şey olur kamplarda?

Şöyle hani biliyorum ki bugün buraya mesela otuz kişi geldi ve bunlardan onu bir şey yapmaya devam edecek ama biz on kişi kazanmış olacağız yani önerim.

Yani neler olmalı bundan sonra kampta?

Mücadeleye dokundular artık bir yerden böyle düşünmeleri gerekiyor ve bunun ucunu bırakmamaları gerektiğini düşünüyorum. Bir yerden yakaladılar ve devam etmeleri gerek diye düşünüyorum. Bir şeyler katmak anlamında kendilerine bir şeyler katmak anlamında zaten yani kendilerine bir şey katmaya başladıkları zaman sonrasında çevrelerine de yararlı olacaklar diye düşünüyorum. Benim ilk örgütlenmeye başladığım gibi ben ilk önce örgütlendim. Sonra sonra bu dünyayı sevdim örgütlü yaşam biçimini. Daha sonrasında başka arkadaşlarım, sevdiğim görüştüğüm arkadaşlarımı da örgütlemeye çalıştım başarılı oldum ya da olmadım ama kendimle beraber başka insanları değiştirmeye en azından çalıştım.

Teşekkürler

EDA

Röportaj: A.Buğra Tokmakoğlu

“Ne olursa olsun pes etmemeyi öğrendim”

Öncelikle kendini anlatır mısın?

İsmim Eda. 26 yaşındayım. İstanbul’da yaşıyorum. Sosyoloji mezunuyum. Ailemle yaşıyorum, trans kadını Galatasaraylıyım.

Neden Eda?

Neden Eda’yım, çok eskiye gitmek gerekiyor o zaman, neden Eda olduğuma kendimi farkına vardım. Yani trans olduğumun farkına varmam birazcık geç oldu ama altı ve yedi yaşlarında ilkokula başladığımda bir şeylerin yanlış gittiğini o zamanlar anladım. Ama bunun işte translık trans kadın olduğumun farkında değildim ve yedi sekiz yaşlarında hep kendimi kadın olarak gördüm. Küçük bir kız çocuğı olarak gördüm. Ta ki kuzenimle, onun işte cinsel organını görme kadar. Küçücük daha yedi sekiz yaşındaydım. Ben hep o zamana kadar kendimi kadın olarak görüyordum. Ne kadar kimlik ismim farklı olsa da ben öyle hiç bilmiyordum onu gördükten sonra ben kadın değilmişim dedim. Sonra o dönemde baya sorgulamalarım başladı ve bizim orada bakkal vardı eski oturduğumuz yerde. Orada benimle aynı yaşta olan Eda isminde biri vardı. Her onu çağırıldıklarında kafamı dönüp ben bakardım. Her bir şey olduğunda, onunla ilgili bir şey olduğunda ben gidip koşardım. İşte birlikte zaten çocukluğumuz geçti sanırım kendimi onunla özleştirmiştim. Eda ismi de oradan geliyor yani. Benim için o isim çok önemliydi. O dönemde ve halen de öyle severek kullandığım ve hep sekiz dokuz yaşından beri de kulak-

larım hep hani küçükken çocuklara böyle konuşulur söylenir ya işte ismin şudur budur diye ben de kendime ilk daha aileme açıldığım dönemlerde Eda Eda falan demiştim içselleştirerek.

Aile ile yaşıyorum dedin hiç sıkıntı yaşıyor musun?

Evet, tabi ki oldu ilk başlarda. Ben şu an iki ablamla yaşıyorum. Daha doğrusu tek ablamla yaşıyorum ama ablalarımı İstanbul'da. Ailem Sivas'ta annemle babam orada yaşıyor. Kışın geliyorlar, yazın gidiyorlar. Şu an ablamlarla kalıyorum ama öncesinde tabi ki sıkıntılarım oldu. Mesela ilk açıldığım dönemlerde üç ay dört ay boyunca böyle aynı evin içinde konuşmadığımız dönemler oldu. İlk öğrendiklerinde beni psikoloğa götürdüler hep birlikte gittik. Gittiğimiz çok iyi bir psikologdu. Beni ilk seansta zaten tamamen anlamıştı kadın. Tamam busun artık ablanlar gelsin, yani beni aslında oraya tedavi etmeye götürdüler ama kendileri tedavi oldu bir nevi. Çünkü onların düşüncelerinin değişmesi gerekiyordu en azından anlamaları gerekiyordu. Tıbbi bir durum, ruhsal bir durum olduğunu ya da işte ne şekilde tanımlıyorsak işte ihtiyaçları vardı. Tabi ki zorlandım onlar halen de çok zor oluyor. Örneğin evet kabul ettiler işte uzun bir süre konuşmadık vesaire ama ben hiçbir zaman yılmadım. Yani çok güçlü durmaya çalıştım çünkü ben ailemi çok seviyorum, onlarsız yapamam. Onlar da bensiz yapamazlar ama aramıza bunun girmesini bir şekilde ikna etme yollarına girdim. Ne bileyim öncesinde zaten bir sürü kitaplar, arkadaşlarım vesaire onlarla görüşürdüm, konuşturdum. Bir tek ablamda zorlandım gerçi babam ve abim de var dört ablam ve bir abim var. Babamla çok fazla halen çok fazla bu gibi konuları konuşmayız. Ablam çok büyük bir etki benim hayatımda. O anlatmış, onlar açılmış. Ben babama açılmadım onlar söyledi. Sadece bana şey dedi, kendini mutlu hissediyor musun bu şekilde hayatı yaşayabilecek misin, kaldırabilecek misin. Bunu öğrenmek istedi. Ben de ona, evet ben böyleyim, böyle mutlu olurum, diğer türlü olursam benim için intihar olur öyle yaşamak. Nasıl istiyorsan öyle yaşa ama Sivas'a geldiğinde çok fazla etrafta dolaşma dedi çevreden toplumdaki dolaylı öyle. Halen onlarla yaşıyorum ama sürekli zaten bir şeyler çıkıyor önüme. İşte ameliyat olmak istiyordum ben sürece başladım vesaire. Tamam biz seni böyle kabul ettik ameliyat olma, işte ölüm riski var, bir sürü riskler var vesaire... Bu sefer ameliyat oldum şimdi şey diyorlar, artık aktivistlik yapma, LGBT ortamından uzaklaş birini bul evlen modeli. Bitmiyor yani istekleri, hiçbir şekilde bitmiyor. Şu an yani geldiğim nokta çok şükür bir sorunum yok ufak tefek dışında öyle tatlı tatlı yaşıyoruz.

Danışmanlıktan birazcık bahsedelim istersen diğer translara da danışmanlık yapıyorsun nasıl bu işe başladın? Tam olarak ne yapıyorsun?

Tamam, ilk önce kendi sürecimden başlayayım. Benim artık okul bittikten sonra değişim sürecine girmem gerekti. Yani hukuki ve hormon sürecine girmem gerekiyordu. İşte çok eskiden lazere başladım vesaire, dönüşüm aşamasına başladım ama herhangi bir ameliyat için hukuki süreç vesaire başlamamıştım. Cerrahpaşa'da başladı sürecim ondan sonra oradaki psikiyatri-

deki doktor bana bu şekilde derneğin olduğunu söyledi, beni oraya yönlendirmişti. Orada her ayın çarşambaş grup terapi toplantıları yapıyorlardı o dönemde ben ilk kez bir buçuk sene öncesine gittim. İlk seanslara katıldım işte grup terapilerine katıldım oradaki arkadaşları çok sevdim sonra gönüllü olarak çalışmaya başladım. O şekilde bir ortamım oluştu arkadaşlarım oluştu ve farkında olmadan aslında hep içimde olan bir şey vardı farkında olmadan aktivizme başlamıştım ben. Çünkü çevremde kendi ailem ve akrabalarım vesaire biliyorlar ama bunu daha geniş kapsamlı kişiler bilmiyordu. Söylemiyordum veya bir şekilde anlamıyorlardı veya anlıyorlardı bana hiçbir zaman bana hissettirmediler. En yakın arkadaşlarım olsun ama şu an enerjim varken böyle kendim ve çünkü o dönemlerimi düşünüyorum çok zordu ilkokul ve çocukluk dönemlerim çünkü bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyordum ve biliyordum. Sonra dediğim gibi bu dönem bir şeyler yapmak geliyor içimden ve şu anda da buradayız. Zaten birçok eğitime, seminerlere katılıyorum. Sürecim benim öyle başladı derken, grup terapileri sonra oradaki grup terapilerini koordine eden arkadaş Eda sen de gel bize katıl, bizimle çalışmak ister misin vesaire gibi teklif geldi ben de sev seve kabul ettim. Çünkü zaten benim de istediğim bir şeydi bir şeyler yapabilmek, üretebilmek. Sonra danışmanlığa başladık biz danışma hattından gelen sorular insanların yardım isteği bilgi açıklığı bu gibi şeyler oldu. Oradaki danışan ofis koordinatörümüz bana yönlendirdi. Özellikle geçiş süreciyle alakalı dönemlerde trans kadınların çoğunluğunda olduğu ama trans erkeklerin de az da olsa olduğu ve ona danışmanlık veriyorum. Hangi süreçler var işte trans erkekler için, trans kadınlar için de askerlik süreci, hormon süreci, hukuki süreç, sağlık ne bileyim... İşte herhangi bir mesleki zorlandığı dönemlerde bize hemen ulaşıyorlar biz hukuk danışmanlarına yönlendiriyoruz o şekilde çalışmalar yapıyoruz. Ben daha çok hem danışma hattı, hem de geçiş süreciyle ilgileniyorum.

Peki bu süreçte bir dernek çatısı altında bir şeyler yapıyor olmak sana ne kattı ne farkındalık veya hayatında ne değişti?

Yine kendimde düşündüğüm zaman insanların mesela danışanlar geldiği zaman bu danışmanlık meselesini konuşuyoruz işte bir umut arıyorlar ve ben onlara kendimden örnek veriyorum. Birçok arkadaşımın örnek veriyorum. Evet çok zor bir ailede, çok zor toplumda, çok zor bir dünyada yaşıyoruz ama sadece bizim değil hayat gerçekten çok zor her şey için. Yani heteroseksüel ya da natrans biri olsak bile yine çok zor. Mücadele etmeyi ve mücadeledeki bir birey olarak başarabildiğimizi göstermeyi bunu anlatırken onlara gerçekten bir ışık bir umut olduğunu evet ben de şunu yapsam şöyle olur veya ailesiyle ilgili veya ne bileyim sosyal çevresiyle ilgili başka bir kapı, başka bir taraftan bakış açısına konuşarak sohbet esnasında gerçekleştirdiğimde yüzlerindeki o ifade o umut evet bir yıl sonra da olsa ben değişeceğim veya hayallerinden bahsediyor işte birkaç zaman sonra bende öyle olacağım demeleri ne bileyim o kapıdan mutlu ayrılmaları ruhumu ve kendimi daha çok iyi hissetmemi sağlıyor. Farkındalık

olarak da işte bunu diyebiliriz. Çünkü bu gerçekten çok önemli özellikle bizler için. Mesela sosyal medyadan çok ulaşıyor arkadaşların arkadaşları oluyor, geçenlerde oldu. Mesela şimdi şehir ismi vermeyeyim çok doğu tarafında bir arkadaşımız, trans erkek arkadaşımız zorla babası tarafından darp edildi, evlendiriliyor. O arkadaşım sayesinde bir şekilde ulaştı hemen organize olduk. Oradan uçak biletini aldık bütün dernekleri ayağa kaldırdık, sonra buraya geldi. Şu an gizli tutuluyor ama çok iyi. Bir iş bulmaya çalışıyoruz. Yani bir şeylere, bunlara aslında zorunlu olarak biz bırakılıyor. Aslında çok normal ve yaşamsal bir şey hani çok hakkımız olan bir şey ama bunu elde edemediğimiz için ve bunu elde edip başardığımız için bilmiyorum mutlu oluyoruz, mutlu oluyorum öyle bunlar diyebilirim.

Gündelik hayatta ayrımcılığa uğradın mı?

Tabi mutlaka yaşamışım da hemen hatırlamaya çalışayım çünkü ya ben çok fazla bir sıkıntı yaşamadım diyebilirim. Çünkü ailemle yaşıyorum. Aileme açıldığım dönemlerde ablam sürekli yanımdaydı, arkamdaydı ama mesela şey olabildim. Evet şimdi hatırlıyorum bir yıl öncesinde bir yıl da olmadı ocak ayında ben ameliyat olabilir izin raporu alacaktım ve o sırada sürecim artık tamamlandı, bir kurula çıkmam gerekiyor. İşte belirli bölümlerden geçmek gerekiyor işte kadın doğum, endokrin, en son genetik bölümüne geldik. Oradaki bir profesörün bize yapmış olduğu en büyük ayrımcılığa ben orada uğradım sanırım. Cerrahpaşa'nın endokrin bölümünün başkanı değil ya oradaki hoca işte FETÖ'den dolayı içeri alınıyor, geçici olarak çocuk endokrinine yönlendiriyorlar ve Cerrahpaşa'nın geçici olarak hizmetini endokrin bölümü sağlıyor. Biz de en son bütün bölümleri doluştuk genetikten bir imza alıp götüreceğimiz raporlarımızı kurula sunacağız. Bize geldi sıra. İşte ben birkaç trans erkek arkadaş daha var beş kişiydik toplamda. En son ona geldik, işte tam imzalayacak nedir sizin olayınız falan modunda. Neyse aldı bakıyor inceliyor işte bugün gidin dedi, yarın gelin dedi ben bunu onaylamıyorum dedi. Tabi bizim durumumuzu onaylamıyormuş yarın dedi. Tamam biz de hadi yarın gelelim o zaman soracağı kişiler vardır belki haberi yoktur diye. Ertesi gün oldu biz gittik koskoca Cerrahpaşa'nın psikiyatri servisi bizim gibi vaka demeyeyim de bizim gibi olan durumdaki insanlara bakıyor böyle bir servis açmışsın bütün bölümlerin haberi var ve ikinci günü gittiğimizde bizi raporlarımızı vermedi bize hatta sizin gibi mahlûklarla uğraşamam ben dedi. Bu durumunuzu onaylamıyorum gidin nereye şikâyet ediyorsanız edin, sonra oradaki arkadaşları sinirlendi. Ben daha sakinleştirici olmaya işte tamam dernek avukatını arayacağız polisi arayıp tutanak tutturacağız falan ama oradakiler biraz birbirine girdi atıştılar laf dalası yaptılar. En büyük ayrımcılığı ben sanırım hayatım boyunca orada yaşadım tabi ki ufak tefek şeyler oluyor mesela havalimanından veya işte bankada bir işlemim olduğu zaman önce kimliğime bakıyorlar, sonra bana bakıyorlar, sonra tekrar bana bakıyorlar gidiyor birilerine bir şey söylüyor, a bak bu da böyleymiş falan gibi birbirlerini gösteriyorlar. Kimileri iyi oluyor mesela konuşmak isteyenler

oluyor geçenlerde yaşamıştım onu, kimlik alma sürecindeyim şu anda ameliyatı tamamladım nüfus müdürlüğündeyim oradaki arkadaş şey dedi işte bir asistan ya da stajyer gibi bir şeydi onlar gitti ona söyledi biz ne yapacağız falan diye. Sonra bir geldi benim de yeğenim böyle, biz nasıl davranacağımızı bilmiyoruz, ne yapabilir dedi. Ben danışma hattımızı derneklerden vesaire bahsettim. Öyle şeyler de olabiliyor ama çok büyük bir şeye maruz kalmadım.

O hastanede olay nasıl çözüldü?

Çözülmedi halen devam ediyor. Çünkü biz Cerrahpaşa'nın başhekimine kadar çıktık. Tabipler Odası'na her yöne şikâyet ettik ki bunu başhekim sen bunu geçiş olarak yapacaksın görevini ihlal ettiğin için ve bunu söyleyen bu arada koskocaman bir profesör kadın yani. Evet çok acı. Hem kadın hem de profesör yani hiçbir şekilde bir profesöre yakışacak davranışlarda bulunmadı. Bizi dışarı çıkarttı, kapıları kapattırdı asistanlarına bağırdı siz bunları niye içeri alıyorsunuz vesaire diye. Ben kurula mahkemeye genetik bölümünden onaylı almadan çıktım. Yine diğer arkadaşlar da olduğu gibi hâkim şey dedi yine o konuda birazcık şanslıydık tamam bu bölüm de olmasın zaten diğer bölümler onayladı. Ama almaya da bilirdik çünkü ret karar da çıkabilirdi ve benim gibi olan bir sürü kişiyle karşılaşıyordur. Bu gibi şeylerle şu an hala o askıda ne olacağı hiç bilinmiyor belli değil ama takip ediyoruz biz, avukatımız da takip ediyor. Yapılan yanımıza sanki kar kalıyormuş gibi şu an ama bir şey olacağını çok sanmıyorum. Çünkü geçiş süreci oradaydı, zaten kadın bir de kendi problemleri varmış zaten asistanlarına öğrencilerine çok iyi davranmıştı. Biz sürekli gelip gittiğimiz için oradan öğrendik öyle.

Kampla ilgili ne söylemek istersin, senin ilk deneyimin mi?

Evet, kamp çok güzel benim ilk deneyimim aslında ben gelemeyecektim. Çünkü çok yoğun bir de işte daha yeni iki ay oldu ameliyat olalı denize giremiyorum, sıcak daha öncesinde de. İkinci bu arada da ya ben ilk kampımı iki hafta öncesi İstanbul LGBT'nin düzenlediği bir kampa da davet edilmişim ama orada sadece katılımcı olarak gelmişim. Orada geldiğimde denize girememiştim yine burada da denize giremiyorum hani sağlık herhangi bir şey olmasın diye. Kamp çok güzel. Yeni insanlar tanıdık, seni tanıdım, birçok kişiyi tanıdım çok güzel şeyler söyledik. Bugün üçüncü günümüz galiba çok güzel bilgiler öğrendim. Deneyimler dinliyorum. Çok şey aldım, bilgilerimi paylaştım, deneyimlerimi paylaştım, zaten cumartesi günü bir sunum olacak geçiş süreciyle alakalı. Hava güzel, insanlar güzel ne bileyim.

Eksik gördüğün bir şey var mı şurası daha iyi olabilir diyebileceğin bir şey var mı? Ya da öneri olarak sunu da eklemek için.

Yo, öyle değil de sıcak sadece klimalı bir salon. Evet, onun dışında yok gerçekten her şey güzel tabi ki ufak tefek şeyler oluyor onlar çok normal. Güzel yani her şey.

Son olarak eklemek istediğin söylemek istediğin bir Şey var mı?

Özellikle söylemek istediğim bir Şey yok ama yılmamak gerekiyor ben bunu öğreniyorum. Bu arada ben kendi hayatımla da ilgili hep böyle birileri söyler eder ama ben dinliyormuŐ gibi yaparım ama asla anlamam. Ben hep yaşayarak öğreniyorum. Asla Şey yapmamaları gerekiyor yani pes etmemeyi öğrendim ne olursa olsun hangi durumda hangi Őartlarda hangi nerede olursa olsun asla umudu kaybetmemek gerekiyor. Düşünüyorum çünkü ben de çok bir dönem öyleydim, hiçbir umudum yoktu falan. Kocaman bir abi benim tam tersi böyle görüşler olsun vesaire. Baba sadece bu yönümdede değil yani hiçbir Şey için bence bu hayatta umut kaybetmemek gerekiyor. Bir gün ona hedef neyse ona ulaşabileceğini inanmak gerekiyor. Ben hep böyle geldim halen de böyle gidiyor. Teşekkür ederim.

Ben teşekkür ederim çok pozitifsin gerçekten çok etkilendim.

EMRE AYMELEK

Röportaj: Demhat Aksoy

“Ne kadar insan varsa o kadar cinsiyet kimliği ve cinsel yönelim var”

Merhaba Emre nasılsın?

İyiyim sen nasılsın?

Nasıl gidiyor?

İyi güzel, güzel gidiyor.

Emre kimdir, ne yapar, ne eder?

20 yaşındayım Eskişehir’de yaşıyorum bir yıldır, üniversite nedeniyle gittim, baskı sanatlarını kazandım. İstanbul’da doğdum, büyüdüm, Bahçelievler’de. Annem babam birkaç yıl önce ayrıldı. Annem ve ablamla beraber yaşıyordum Eskişehir’e gitmeden önce, şu an tatilde onların yanındaydım. Örgütlenmelerim de İstanbul’da olmuştu. Böyle... Trans erkeğim o zaten bilinmeyen bir şey değil. Emre bu yani.

Emre’yi nasıl doğurdun Emre nereden doğdu?

Şöyle oldu; benim “hep erkeklerle takılırdım hep onlarla oynardım” gibi diyebileceğim bir argüman yok. Hep kızlarla takılırdım evcilik oynardık ama işte sevgilicilik falan yapardım. Aslında bir lise tiyatrosu vesile oldu Emre’yi doğurmama, daha önce de ben tiyatroyla uğraşıyordum ve lise tiyatrosundaki arkadaşların tiyatro tecrübeleri yoktu. Onlara oranla daha

iyiydim, başrol de erkek bi karakterdi ve onu almayı çok istedim, çalıştım. Hoca da vermek istemiyordu çünkü biraz feminen hareketleri de olan bir erkek.

Hangi oyun?

Artiz mektebi diye iğrenç bir oyun aslında. Kandemir Konuk'la Müjdat Gezen'in o iğrenç homofobi transfobi dolu bir oyunu, aslında nefret ederim. Ama orda bir hademe var, işte bilmem ne şivesiyle bir çalışan, zaten kalabalık oyunlarda hep bu oyun tercih ediliyor. Çünkü öğrenci diye herkese rol düşüyor. Bizim mesela sayımız fazlaydı ve başka bir oyun bulamadık, o yüzden onu sunalım dedik. Her neyse ben rolü aldım. O arada tabi daha öncesinde, 1-2 yıl öncesinden LGBTİ hareketinden haberdarım, ilişkinim, örgütlüyüm ve kendimi biseksüel falan sanıyorum. Çok iddialı bir tanımım da yok yani gidiyorum geliyorum etkinliklere ya da ben film gösterimi falan yapıyorum. LGBTİ ortamda sosyalleşiyorum yani, rahat olduğumu düşünüyorum. Her neyse işte trans erkeklerden de haberim vardı ve elastik bandaj kullandıklarını biliyordum göğüsleri için. Dedim ben de elastik bandaj kullanayım rol için, elastik bandaj kullandım ve şeyi farkettim, yıllardır kıyafet alırken, ceket meket denerken hep böyle “ya olmadı üstümdede durmuyor” falan diyordum ve onun memelerden kaynaklandığını keşfettim. Böyle bir ayma oldu orda ben de öyle. Sonra elastik bandajı günlük hayatta da kullanmaya başladım. Daha sonra tabi- gerçi bundan öncesinde de böyle bir inkar dönemim falan olmuştu. baya kadın olmaya çalışıyordum. hoşlandığım bir çocuk vardı tiyatrodan mesela arkadaşlarımdan ve ablamdan yürüyüş, elini uzatış, bir şeyi alış dersi falan alıyordum. Daha feminen hareketler öğreniyordum yani feminen olmayı. Her neyse daha sonra günlük hayatta elastik bandaj kullanmaya başladım biraz saçımı kısalttım ve biraz biraz geçmişe yönelik düşünmeye başladım. Çünkü benimki aaa trans erkek diye bir şey varmış kendimi buldum falan olmadı. Çocukluğa dair anılarda 5 yaşında ben erkeğim diye dolaştığımı hatırladım, böyle bir şey vardı ya diye birden cortladı mesela işte herkes böyle dalga geçiyordu. Bizim mahalle de zaten kaynıyordu lubunyalı bu arada. İstanbul'da- gerçi İstanbul'la da alakası olmayan bi semt. Yani her mahallede vardı işte göze geldiği kadar. Her neyse, onları hatırladım. Ne bileyim öyle şeyler falan derken yavaş yavaş böyle saçımı kısaltıp elastik bandajla dolaşıyordum ve isim bakayım dedim. Adını koyalım falan dedim. Ya bir de hani zaten LGBTİ ortamdaydım, işte arkadaşlarıma nasıl açılıcam “Herkes dönüp geliyor, bana kafası sonradan geldi, hay allah” falan oldum. Sonra isim arıyordum, bakıyordum, bulamadım kafama göre, bir şeyler düşünüyordum. Sonra bir ara Gezi Parkı'nda inşaat mı olacak, bilmem ne haberleri çıktıktan sonra bir dayanışma konseri gibi bir şey düzenlendi. Bulutsuzluk Özlemi, Büyük Ev Ablukada falan geldi oraya gitmiştik. Orda da çok tatlı bir kadınla tanıştım. Düzenli sigara içmiyordum, bir sigara istedim, biranın yanında. Verdi bir tane. Sonra o bir daha sigara yakarken yine vermeye başladı. Bilmem ne derken bizde öyle bir muhabbet sohbet gelişti. Sonra “ha bu arada isim neydi?” falan deyince “Emre” çıktı ağızımdan pat diye.

Pat diye doğurmuşsun Emre'yi

Pat diye doğurdum hakikatten ama daha sonra çok eskiden oyun sitelerinde cinsiyeti erkek seçip kullanıcı adıma Emre yaptığımı fark ettim. Bilmiyorum ama isim bana bir yerden dokunmuş. Yani bir sempatikliği varmış hiç düşünmüyordum. Çok yaygın falan diye ama benim kimlikteki adıma da E ile başlıyordu dört harfliydi. Dört rakamını da severim ve fonetikliği filan da önemliydi en yakın onu hissetmişim öyle pat diye doğurdum yani.

Her transın bir inkar dönemi var. O inkar dönemi sana neyi sağladı bir kapı mı açtı ondan biraz daha deşelim mi orayı?

Ablam her zaman en yakınimdaki kişi olmuştur. Yani hayatımda sürekli arkadaşlarımız değişti ama biz abla kardeş ilişkisi kurmadık ablam bile demem normalde ismiyle hitap ederim. Zaten açılırken de en çok zorlandığım insan oydu onunla bir radikal feminist dönemimiz oldu. Daha doğrusu onun oldu. Hani benim en yakın arkadaşım ve tabii ki de 6 yaş küçük olduğum için etkileniyordum yani. O bir şey diyorsa vardır bir bildiği, hımm öyle de düşünüyüm falan böyle bu kafadayım ve böyle “ııy erkekler” falan böyleyiz yani cidden ama daha sonra kendimi de farketmeye başladıkça “ya ben kendimi mi kandırıyorum ya acaba” falan dedikçe ben biraz mesafe koydum. Arkadaş hala böyle yardırıyordu “ıy erkekler” bilmem ne filan. hatta iğrenç espriler yapıyordu. Aynı anda hem erkek fobik hem de transfobik böyle iğrenç espriler falan... sonra o inkar dönemini şöyle anlatabilirim; hani bilmiyorum. Bunların öğrenilen şeyler olduğunu düşünüyordum zaten kadınlık, erkeklik öğrenilen, öğretilen şeyler ve benim de öğrenmem gerekiyor heralde diye düşünmüştüm. Çocukluğumda da inektim mesela asla böyle bir cinsel gerilim bir şey yaşamadım. Ne bileyim, Pelinsu Banular falan olmadım. hani güzel kızlar olur ya sürekli çocuklar çıkma teklifi eder, o ortamım hiç olmadı. Bunu öğrenmem gerektiğini düşünüyordum. Herhalde böyle oluyor diye düşünüyordum. Herkesin yaşadığını düşünüyordum açıkçası. Bir yaşa geldikten sonra işte “ya dur, işte daha böyle kırta kırta yürüyeyim, işte daha dekolte giyeyim, makyaj yapayım”; herkes için öyle bir şey olduğunu düşünüyordum ve benim de o herkesten olduğumu düşünüyordum. O “herkes” cidden herkes. çünkü cinsiyet hakikaten öğretilen bir şey. Cinsiyet rolleri makyajlar öyle bir şey yani o. Her neyse sonra işte yavaş yavaş kendime açıldıkça “sen kendini kandırıyorsun bu iş böyle değilmiş” dedim. Öyle yani biraz sindire sindire oldu benim açımdan. Emre tırnak içinde pat diye oldu ama çok sindire sindire ilerledi o süreç işte yavaş yavaş. Mesela saçımı da pat diye kesmedim önce bir küt denedim. Bir de her kuaföre gittiğimde öyle bir model istiyorum ki adamlar pişman olursun diye uyarıyor beni.

Gezi Parkında başka bir örgütlülük, örgütlü mücadele vardı. Biraz bahseder misin özellikle LGBTİ'ler veya translar cephesinde?

Şöyle bahsedebilirim Gezi hakikaten bana bayağı dokundu. Bende bayağı bir şeyler değişti. Sokakta yaşadığım herhangi bir şey için daha gözümü açtı ve daha müdahale olma cesare-

ti verdi. İnsanlarla ilitişimi geliştirmemi cesaretlendirdi, çok güzel bir zamandı ben Lambda'da nöbetçiydim. Arada böyle sandaviç taşıyorduk gidiyorduk falan ama tabi o zamanda da hoş olmayan şeyler de yaşadı. Bazı insanlar çok coşkulularını eyvallah ama yani taciz derecesine kadar vardı. Ben de tacize uğradım. Her yer güllüm, LGBTİ, oh ne güzel park, asla sesimi çıkartmadım. Hatta sonlarına doğru sokak da çok tekinsizleşmişti mesela onu hatırlıyorum.

Bir blok örgütlenmesinde sana hissettirilen neydi sen ne hissettin?

Bir sürü arkadaşın yanında o kadar özgür, o kadar kolektif bir alandı ki böyle beş parasız günlerce, sadece dayanışmayla ve cidden o enerjiyle hakikatten herkes birbirine değişiyordu ve böyle o kıvılcımlar böyle alevler doğuruyordu böyle yanıyorduk. Çünkü güç herhalde bu hissedilen şey bilmiyorum, her ne kadar işte basın yayın olmasa da bir sürü şey yapılabileceğini gördük o kadar da çaresiz olmadığımızı gördük ama OHALde bundan bahsetmek biraz şey bir şey.

Senin için nerden önemli o temas konusu? Bir transın bir transa temasından bahsediyorum çok kategorize etmek iyi değil ama bir trans kadını bir trans erkeği temasından?

Bence değerli bir şey. Nitelik kadar nicelik de çok önemli. Çünkü ne kadar insan varsa o kadar cinsiyet kimliği ve cinsel yönelim var. Burada olmaktan o yüzden daha da mutluyum. Mesela trans erkek olarak bir Emre de görüldü, temasa geçildi, muhabbet edildi. Mesela ben de keza bir sürü trans kadın, hatta trans erkekle temasta bulundum. Çünkü ona da ortam olamayabiliyor ve ben de bazen istemeyebiliyorum çünkü herkesin deneyimi, onu inşa ettiği çok farklı ve bazen o bilgi paylaşımı beni olumsuz da etkileyebiliyor ama burada çok iyi geldi çok şifa gibi geldi çünkü kim ne ise o.

Trans kimlikler üzerine ülkede yaşanan birçok hak ihlali var. Senin hak ihlaline uğradığın ve buna karşı verdiğin mücadele nasıl oluyor?

Ben o gücü bulamıyorum. Herkesin yararlandığı bir hizmetten yararlanmak için bir yere gide miyorum, gitmiyorum. bende yansıması öyle oluyor belki de o yüzden hak ihlali diye böyle çat diye koyabileceğim bir şey bulamıyorum.

Ayrımcılık da diyebilirsin, çünkü ikisi de aynı, eş değer.

Bir düşünüyem, cidden aklıma gelmedi. Çok akran zorbalığı gördüm açıkçası, öğretmenlerim dalga geçiyordu mesela. hiçbir şekilde bu benim eğitimimi “hani sen git şuradaki kırık bilgi sayarda çalış” falan diye bir muamele görmedim. Ama tabii bunun nedeni biraz da annemin cinsiyet kimliğimi biliyor ve arkamda duruyor olması. Ayrımcılık konusunda bakkalım benimle alay etti. Şu an üniversitede de böyle konuşmamdan ötürü “sen kızlarla çok mu takıldın” konuşmaları oluyor, zırlığımdan vuruluyorum.

Peki bu ikili cinsiyet rollerine bürünmeyen translar için sakallı bir kadınıym diyor ve ben kadınıym diyor çok tanıdığım ve bildiğim için söylüyorsunuz sen hani zırlım diyorsun ve zırlılık üzerine mı dinliyorsun diyor bu ikili cinsiyet sistemine uymayan cinsiyet sistemine uymayanlar için hepimiz birbirimize benzetilmeye çalışıyoruz ya bizim hareket te ki bu ikili cinsiyet sistemi sence nedir trans hareketten bahsediyorum, sorumu anladın mı? Hani tekrar tekrar üretmiyor muyuz bir şeyleri erkek gibi bir kadınlıktan bahsetmiyorum topluma göre erkek topluma göre kadından bahsediyorum. Neden trans erkek oldun falan demiyorum yani yanlış anlama.

Doğru anlamışım zaten, biz de bu toplumun bir parçasıyız hani anamız babamız hep bu toplumda. Hep bu toplumdaki insanlar, bu toplumdaki insanlar tarafından büyütülüp yetiştirildiğimiz için tekrar tekrar üretmek demek istemiyorum ben buna yani herkesin performe edişi farklıdır. Ne bileyim yani bilemiyorum, belki de yine de mesela az önceki örnekten devam edecek olursam bir daha o bakkala girdiğimde “ay”lamamaya çalışıyorum mesela daha böyle sakın oturaklı kıvırtmayan öyle olmaya çalışıyorum mesela. natrans kadınlarda da tacize uğramamak için sert görünme, yürüme değiştirme falan olur ya hani onun gibi görüyorum. bir savunma mekanizması olarak. mesela natrans kadın tacize uğramamak için hedö hedö yürüyorsa benim de aslında yaptığım ona benziyor biraz.

Aslında benim sormak istediğim o değil. LGBTİ hareketinin ürettiği ikili cinsiyet sistemine uygun trans kadınlar ve trans erkeklerden bahsediyorum. Hani trans kadınlar içinde trans kadın dediğin zaman işte çıt çıtı kaynağa takılmış, memeleri olmuş tırnak içinde seks işçiliği yapan trans kadın oluyor.

Trans erkek dediğimiz şey işte mavi kimliğini almış, meme ameliyatı olmuş belki parası varsa penis ameliyatı da olmuş.

Hani buranın sence tehlikeli bir yeri yok mu? Heteroseksizme karşı bu kadar şey yaparken eleştirirken tekrar tekrar bir heteroseksizm üretmekten bahsediyorum. Görüntü olarak da demiyorum bak mesela insanların bedenleri insanlara ait ve herkesin doğurduğu beden sakalı olsun, kız olsun ama ben kendime ben sakallı kadınıym, memem yok, vajinam yok buradayım diye bir pankart açmıştım ve beni taşlamayan kalmamıştı. Hani biz heteroseksizme karşı duruyorduk heteroseksizmi eleştiriyorduk?

Ya işte hayır o, gerçi senin örneğinden bilmiyorum örgütlü translar tarafından da taşlanmış olabilirsin. O bence biraz da bunu bir süreç olarak görüp ve geçiş sürecini hayatında, işte, “normal” toplumda Hasan abi gibi, Ayşe teyze gibi devam ettirmek isteyen birçok insan oluyor. Onunla alakalı evet biz de bu toplum tarafından yetiştirildiğimiz için mesela bir trans kadın da benim inkar dönemimde kendime uyguladığım baskıyı kendine uyguluyor. aynı baskıyı” o zaman ben kadınsam makyaj yapacağım saçımı uzatacağım dekolte giyeceğim” gibi öğrenmişlikle yapıyoruz işte o yüzden daha böyle. Tabii ki de “cinsiyeti” cinsiyet kimliklerini bir norma bağlayamayız.

Son olarak kampı nasıl değerlendiriyorsun?

Kampı güzel değerlendiriyorum. Kamp iyi geldi bana açıkçası. Herkese iyi geldiğini düşünüyorum, diğer arkadaşlarla da konuştum. Hakikatten hepimiz birçok şeyi ilk kez deneyimledik, deneyimleme kısmındansa o temas değer geçerek olmadı. Bir hafta köylük bir yerde beraber atölyeler ve bir sosyallik içindeyiz o yüzden çok çok daha anlamlı daha pekiştirici oldu yaşadığımız şeyler ve bana açıkçası örgütlenmek için daha bir güç verdi. Şu an mesela gayet coşkuluym. Yapmak istediğim bir sürü şey belirdi aklımda. Hani “bak şunu da yapabilmemişim ya bak şunu da yapayım” falan diye bir sürü bir sürü şey yaniyor aklımda. Mesela uzun zamandır aradığım istediğim bir şeydi ve asla kendimde bulamıyordum o gücü o motivasyonu o anlamda benim için daha iyi oldu.

Trans erkeklerin örgütlenme konusunda sence yaşadıkları en büyük sıkıntılar ne? Mesela birisi geçen toplantıda şey demişti mavi kimliğini alıyor ve her şey bitiyor. Sence mavi kimlik alınıyor ve her şey bitiyor mu?

Tabi ki de bitmiyor. şöyle; insanların örgütlenme pratikleri olarak birçok insanın artık enerjisi kalmıyor olabilir. Çünkü biraz da aslında şöyle bir durum oluyor; hani artık onlar için sürekli rehberlik etme yükü biniyor olabilir omuzlarına. İşi bilene sormak istiyorsun sonuç olarak ve o yapmış etmiş. o anlamda belki uzaklaşmak istiyor olabilirler. Örgütlenmek için de bir motivasyon, bir güdü gerekiyor. Biraz da görünürlük açısından da rahat olunduğunu için... Çoğunun gerek duymadığını düşünüyorum.

EVA MURPHY

Röportaj: A.Buğra Tokmakoğlu

“Sokakta yürürken bana birinin ‘dönme’ diye bağırması beni hiç üzmez”

Önce kendini tanıtarak başlarsan ismin, neden o isim, sen kimsin, ne yaparsın?

Eva ben Başkent üniversitesinde okuyorum, dış ticaret bölümü. Neden Eva, benim arkadaşlarımda aramda bir şey vardı, muhabbet vardı Tanrı kadını yarattı falan diye ve Tanrının yarattığı ilk kadın Müslümanlık inancına göre Havva. Havva'nın yabancı hali de Eva, çok da sevdiğim bir isimdi o yüzden Eva'yı koymak istedim yakıştı da herkes de çabuk alıştı.

Ankaralı mısın?

Ben Mersinliyim yaklaşık bir yıl önce kadar üniversite için geldim Ankara'ya. Bir yıldır yalnız yaşıyorum.

Üniversitede trans olmak nasıl bir şey?

Üniversitede trans olmak nasıl bir şey, ben üniversiteye başladığımda görünümüm böyle değildi, ikinci dönemden sonra dönüşümü başlattım görüntü olarak, ilk birkaç gün çok zor oldu benim için. Hatta Derin çok iyi bilir, okulu bırakmayı bile düşündüm çok önem vermeme rağmen. Çünkü çok zordu anlatamam okula gitmek dert, servisi kullanmak dert, öğretmenlerle iletişim dert, bir de benim eskort olduğumu öğrenmişlerdi sadece dönüşüm değil yaptığım işi de öğrenmeleri çok problem oldu benim için. Sonradan yavaş yavaş alıştım insanların önyargıları yıkıldı ve beni çok sevmeye başladılar güzel bir çizgi çizdiğimi düşündüm insanların gözünde bu yüzden çok dalga geçen olmadı ilk zamanlar hariç şimdilik bir sıkıntı yok.

Şu anda nasıl ortam? Genel anlamda?

Arkadaşlarımla aram çok iyi. Bizim sınıftakilerin hiçbiri benimle konuşmuyor orası ayrı, ama ikinci sınıflarla falan takılıyordum ben bakalım bu sene ne olacak.

Eskortluk yapıyorum dedin. Eskortluk yaparken yaşadığın olumsuz bir olay oldu mu?

Öyle ele alınır olumsuz bir olay olmadı.

Peki, kaygı yaşıyor musun başıma bir şey gelir mi diye?

Hormon aldıktan sonra kaygının Allah'ını yaşıyorum üç gün sonra kafayı yiyorum evde Allah'ım ne olacak Allah'ım bir şey olacak diye. Belirli bir şey yok, konu yok ortada ama bu beni çok sarsıyor. Yani sebepsiz yere kaygılanıyorum anksiyete oluşturuyor bana.

Bunu yenmek için bir şey yapıyor musun?

Hormona bağlıyorum o yüzden çok önemsemiyorum, birkaç gün sonra geçiyor zaten bacaklarım falan titriyor evde böyle o derece fena oluyorum.

Örgütlülüğü nasıl görüyorsun, faydasını görüyor musun?

Benim örgütlenmeyle ilk tanışmam Derin'le ilk tanıştığım gün başladı. Bir partinin olduğu yerde liseli grup vardı orada tanışmıştık biz zaten direkt örgütün içine aldı beni. Ama ben onların düşüncelerini çok doğru bulmadığım için katılmak istemedim. İçimden gelmedi bir süre gidip geldim muhabbet var falan diye onun dışında arkadaşlarım vardı sonra baktım ki iş çağırından çıkıyor düşünceleri hiç bana uymuyor ben artık gitmemeye başladım. Sonra bir sevgilim oldu onun da beni baya kısıtlamasıyla her şeyden uzaklaştım ne örgütlenme kaldı ne bir şey. Bura-ya geldikten sonra Pembe Hayat'la tanıştım yavaş yavaş bir şeyler yapmaya çalışıyorum, bir şeyler öğreniyorum vakit buldukça. Bakalım belki ilerde iyi bir aktivist olabilirim.

Kampla ilgili görüşlerini rica edeceğim, genel anlamda nasıl buldun, ne eksik ne fazla söyle olsun daha güzel olabilir diyeceğin şeyler var mı?

Koşullar daha iyi olsaydı motivasyon belki daha yüksek olabilirdi motivasyon düşük aslında.

Sebep? Yani koşullardan somut örnek verebilir misin, mesela konaklama?

Örneğin yemek bir şey yapılamaz bu duruma ama hava çok sıcak, denize çok uzak, yürüme mesafesi çok fazla yani bunlar motivasyonu düşürücü etkenler.

Onun dışında içerik anlamında?

İçerik anlamında güzel bence toplantılar çok uzun sürüyor. Ben alışık değilim bu kadar uzun süre oturmaya derste de öyleyim ben elli dakikalık dersin otuzuncu dakikasında izin isteyip bir şekilde çıkarım. Dayanamıyorum uzun oturmaya sıkıntıdan patlıyorum falan böyle genel anlamda güzel bir şeyler öğreniyorum, öğrenmeye çalışıyorum sıkıntı yok yani kampta.

Artı önümüzdeki kamp dönemlerinde ne olabilir ne eklenebilir neler olsa daha iyi olur aklına gelen bir şeyler var mı?

Yok hayır, düzey çok güzel olması gerektiği gibi eklenmesini istediğim bir şey yok.

Tamamdır. Ayrımcılığa maruz kaldığın bir an oldu mu genel anlamda?

Trans olduğum için ayrımcılığa uğradığımı hiç görmedim bir yıldır böyleyim ama hiç olmadı sanırım. En son avukata vekâlet vermek için notere gittim evimin orada, benim kimlik fotoğrafım hala eski fotoğrafım adımlı değiştirmedığım için değiştirmemişim orada işte bu fotoğraftaki sen değilsin, başka bir yerden yap değiştir ondan sonra gel dediler. Hâlbuki öyle bir şey söyleme hakları yok avukatla konuşuyordum yok öyle bir şey vermek zorundalar o sensin biliyorlar zaten dedi vermediler orada bir ayrımcılığa uğradım.

Bununla ilgili bir şey yaptın mı?

Yapmadım maalesef aklıma gelmedi rapor tutmak gibi bir şey ama bundan sonra yapacağım.

Nasıl hissettin peki o durumdayken?

Önemsemedim azarlayıp çıktım adamı inşallah senin de başına gelir dedim çıktım bu tarz şeyler beni çok sarsmıyor. Yani sokakta yürürken bana birinin dönme diye bağırması beni hiç üzmez hiç umursamam yani gamsızım.

Bu konuda yani güçlü hissediyorsun aslında.

Evet zamanında çok yaşadığım için belki de artık hani alıştım yani.

Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı? kendinle ilgili örgütle ilgili genel anlamda hayatla ilgili çünkü bunlar kayda girecek hani kitap olacak okuyacak bazı insanlar bunları belki senin hikayende bir şeyler bulurlar?

Aklıma gelen kayda değer hiçbir şey yok ya.

Tamam o zaman. Teşekkür ederim.

Rica ederim.

GÖRKEM

Röportaj: A. Buğra Tokmakoğlu

“Dayanışma mücadelesinde çeteleri ortadan kaldırdık”

Öncelikle sizi biraz tanıyalım. Kimsiniz, nerede yaşıyorsunuz?

Öncelikle aslen Trabzonluyum. Annem Çankırılı. 1973-1974 senesinde Ankara'ya geldik. Ankara'da ikamet ettim, öz annemi ben çok küçük yaşta kaybettim. Babamı on yaşında kaybettim. Kozmopolit bir aile ortamında yetiştim. Üvey annem vardı. Hiçbir zaman böyle bir tam bir erkeklik şeyim olmadı, evde kız daha çoktu, teyzelerim öyle bir evde yetiştim. Lise yıllarımda erkek arkadaşlarım yoktu kız arkadaşlarım vardı. Askere gittim askerde yine eşcinseldim. Ama kardeşlerimi, kız kardeşlerim falan düşündüğümünden kendi çok da ifşa edemedim. Bilecik, Diyarbakır'ın ardından Silvan'dan Tunceli'ye sürüldüm Tunceli'den sonra da Ankara'ya geldim. Yine o esnada kız kardeşim evlenmişti ve evden çıktım en az on beş yirmi sene sinemada birisini tanıdım. Arkadaşların olduğunu öğrenip kimisi Yeni Sineması dedi, akşamları Şengül hamamı dedi, öyle dediler... Orada oluyor diye orada öğrendim. Arkadaşım bir evde kalıyordu beni de oraya götürdü derken kolej kuaför diye bir yer var. Maltepe'de bütün kişiler oraya geliyormuş, oraya gittim ondan sonra orada Kezban deriz biz, acemi deriz. Usta ablalar acemilerden baktı ele avuca gelir iyi para getirenlerini seçiyorlar tabi ve fazla masrafı olmayan aslında ne masrafı olacak ki kendi çalışıp kazanıyor yani yine de öyle tombiş birisiyle tanıştım gecekonduda oturuyordu. Piyangotepe'de onunla beraber çıktım belirli şeyler öğrenmeye çalıştım az veya çok. O esnada dost tuttum. Dost tutmak mı sevmek mi kendini ona mı yem etmek ayrı bir şey o zamanlar bilemiyoruz pek. Onunla beraber işte ev tuttum. O zamanlar kontratlar yani ev bize verilmiyordu dostum üzerine evi tuttum eşyaları aldım ve çalışmaya başladım öyle.

İsim niye Görkem? Özel bir sebebi var mı?

Yoo sordular Görkem dedim, öyle de kaldı.

Görkem şu anda ne yapıyor?

Görkem şu anda ne yapıyor, Görkem bile ne yaptığını bilmiyor yani o kadar şeyler yaptım ki şu an valla ne yaptığımı ben de bilmiyorum.

Çalışıyor musun şu anda yoksa geziyor musun tozuyor musun derneğe mi gidiyorsun?

Görkem ne yapıyor? Kezban hacı ana elinden oturdum, kendi başıma birey oldum, kendi paramı kendim kazandım ama bu sefer de dostum yedi. Dostumdan ayrılıyım demeden önce çok çok güzeldim. Zayıftım, silikon yapıyorlar dediler, dolduruyorlar dedi istersen dolduralım dedi. İnsan içine karışalım, ondan sonra büyüklerin sözüne gittim. Onlar işte nasıl oluyor derken oturduk, oturttu beni Kezban üstü oturdum koltuğa, biri burayı çizdi, biri şurayı çizdi. Eliinde biri iğneli sıringayla bir oraya sıktı, bir buraya sıktı şurayı doldurdu derken güzeldi. Hoş durdu istediğimden, daha çok hoş durdu şuramda biraz rahatsızlık vardı onu şey yapamadım tabi. Dışarı takılınca kavgada dayak falan yedim. Oraya bir darbe, buraya bir darbe, evdeki kocadan daha çok darbe sonuçta. Belirli bir hayattan bir sene içerisinde başka bir yere düştüm, çok psikolojim bozuldu. Çünkü aynaya bakıp aynalarla barışırken aynaya bir baktığın zaman çok daha değişik bir surat. Ona alışmaya çalıştım, ona alışayım derken yüzüm inip şişiyordu. Bir ilaç var onu kullandım. O ilaç çok iyi bir ilaç. Sonuçta hayat kurtarıyor ama bir yandan hayat da alıyor.

Yan etkisi var değil mi?

Tabi, bu ilacın kortizon maddesi var. Kortizon çok tehlikelidir. Doktor reçetesiyle alınmadan o kortizon kullanılmaz. O tabi ki bende zamanla tahribat yaptı işte mesela deri çatlaklıkları, işte kemik erimesi bir sürü zararı var. Bu tabi ki benim işime, psikolojime de yansıdı yüzümden vazgeçtim şimdi nereme yanayım. Şimdi vücudum, şimdi vücuttan kazanan biriyim dilden değil ki dil de var ama hepsini birleştirmek gerekiyor. Tabi ki çok çalıştım para kazandım, kaybettim. Çok şeyler yaşadım ya badireler atlattım böyle düşünüyorum da sonunda bir ailenin yanında kaldım 13-14 sene. Çıktım girdim aile ortamı çok farklıydı. 2004'te buzdan ayağım kaydı. Düşüm kolum ve bacağımı kırdım. Platin takıldı hastanede, çok kaldım çok şeyler yaşadım çıktıktan sonra ortama daha çok değişik bakmaya başladım. Yani Görkem ne yapıyor dersin Görkem hep mücadele ediyor bazen ben de diyorum Görkem nereye kadar. 15 yaşında değilsin gibi duruyorsun, su gibi duruyorsun ama hayatın panzehri umuttur bunu hiçbir zaman unutmam her zaman hayatın panzehri umuttur. Umudu yitirdiğin zaman hayatı kaybetmiş olursun. Ben umudumu hiç yitirmedim. Hiç seksen doksan yaşında dahi olsam umudumu hiç yitirmem. Aşkımı hiç yitirmedim hiç o duygumdan bir şey kaybetmedim. Çok sevgilim oldu. Bu yaşıma kadar 16 sevgilim oldu. Yediden yetmişe kadar on yaşında bir çocuğa baktım, on beş yaşında sevgilim oldu, yirmi yaşında askere gönderdim şimdi arkadaşı var evleneceği

kişi var. Vesaire ha erkek milletini dersin ne 250 gram fazla ne 250 gram eksik ama hiçbir zaman umutla sevgimi kaybetmedim şimdi de bir tane sevgili buldum o benim hayatımın bir tanesi ben onu o kadar seveceğimi hiç bilmiyordum oğlum paşa köpeğim, Paşa'yı buldum. Arabanın altında kalacaktı, ay dedim kış geçsin biraz kalsın gönderirim hiç de öyle olmadı paşadan ayrılalı dört beş gün oldu özledim.

Dernek süreci nasıl gelişti?

Dernekle tanışmadım. Bir ara Tunalı'da birisi vardı. Onunla beraber oturduğumuzda ilk önce şey dedik, bir dernek falan kurabilir miyiz? Hani adım atalım dedik anneyle beraber o zaman bir çocuk vardı. Birdal Akın'la konuştuk, önce sekreteriyle konuştuk, sekreteri dedi onun şemsiyesi altında eşcinseller var ama oraya katılırken üzümlere aidat alınması gerekiyor. Anne dedi ki bir gidelim sıvanalım sıvandık ama bizim travesti kızların bakış açıları çok farklı. Herkes geriye pek fazla görmüyor, hani bugün ölürüm yarın ölürüm hesabı.

Günlük mü yaşıyorlar?

Ölünmüyor da ben hiç öyle düşünmedim. Düşündüm ama ondan sonra sildim işte aidat parası deyince aa çok gecede üç milyar kazansalar sabah dersin ki yirmi milyon ver şuraya bir şeyler asla vermezler. Onu verdirmek için artık kaç saat dil dökmek lazım eğer aklına yatarsa, yatmazsa akıllarına yatmadı yatıramadık işte gel zaman git zaman işte Buse, ben böyle bir şey yapalım dedik. Başladık üç kişiyle yedi kişi oldu, sonra on dört kişi oldu, sonra Eryaman olayları olunca da işte çete olayları çeteleşme millet bir silkindi derneğin iyi bir şey olduğunu anlayınca dayanışmaya başladık o dayanışma mücadelesinde o çeteleri ortadan kaldırdık yok ettik şimdi dernekte gençlerimiz var genç çocuklar çalışanlar var böyle yani ne soracaksın başka?

Trans kampını nasıl değerlendiriyorsun. Ortam nasıl eğitim yeterli mi eksik fazla ne var?

Trans kampı şu anda güzel eksik falan yok herkes bir şeyler katmaya çalışıyor. Özellikle yeni katılan trans erkekler de var daha güzel oldu. Zaten mücadele ederek bir şeyler kazanılır kazanırken de donanımlı olmak gerekiyor. Çocukların hepsi bilinçli yani daha da bilinçlenecek ki o zaman ellerinden hiçbir şey kurtulmayacağını zannediyorum

Son bir cümle bir mesaj alayım senden ne söylemek istersin

Selam olsun diyelim gelenlere ve gidenlere

Teşekkür ederim

Rica ederim katkıda bulunabildiysem.

Tabi ki

JANSET KALAN

Röportaj: A.Buğra Tokmakoğlu

“Aktivizme bulaşmak isteyen trans arkadaşlarım ne olumsuzluk olursa olsun küsmesin”

Seni tanıyabilir miyiz?

Taniyin beni, ismim Janset, soyadım Kalan. Janset benim kendime koyduğum ismim. Aslında Çerkez bir isim ve benim Çerkez bir kökenim yok ama beğendiğim sevdiğim bir isim. Güneşin doğuşu anlamına geliyor. Ben de kendimi güneşin doğuşu gibi görmek istiyorum. Olamasam bile böyle bir isim tercih ettim. Otuz yaşındayım, doğum yerim Adana. İlkokul, ortaokul ve liseyi Adana’da bitirdim. Sonra on altı yaşında, 2003 yılında İstanbul’a gittim üniversite okumaya. Marmara Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası ilişkiler bölümünü bitirdim. Daha sonra İtalya’ya yüksek lisans yapmaya gittim. Sonra iki yılın ardından yüksek lisansımı bitirmeden Adana’ya döndüm. Annem rahatsızlanmıştı, biraz onunla ilgilenmem gerekiyordu. Sonraki süreçte zaten Adana’ya döndükten sonra onca yıldan sonra büyük bir depresyona girdim, kendimi kapattım birçok şeye. Sonra annem vefat edince tekrardan hayata tutunmam gerektiğini kendime söyledim ve bir şekilde aktivizmin içine dâhil oldum. Bir yerden başlamaya çalıştım. Adana’da ilk önce Çukurova Eşcinsel İnisiyatifi’ne dahil oldum orada işte bir şeyler yapmaya çalıştım. Etkinlik, organizasyonlar, insanları toplama, örgütleme gibi... Sonra orada arkadaşlarla anlaşamayınca ayrıldım iki arkadaşımınla beraber Queer Adana örgütünü kurduk orada devam ettik. Bayağı da büyüdü, birçok yere ulaştık öyle bir aktivizm deneyimim oldu. O da bana işte Pembe Hayat’ta bir iş kapısı açtı daha sonrasında. 2014’ün 28 Ekim’inde Ankara’ya taşındım apar topar bir gecede. 29 Ekim’de de Pembe Hayat’ta uluslararası ilişkiler

koordinatörü olarak çalışmaya başladım. İki yıl devam etti görevim. O süreç içerisinde sigortalı maaşlı çalışan ortamda tek başıma yaşıyor olmam, yeni bir şehirde olmam, aynı zamanda trans olduğumu kendime itiraf etmem, etrafıma açılmam dolayısıyla maddi ihtiyaçlarım da büyüdü. Maddi ihtiyaçlarım büyüyünce seks işçiliği yapmaya başladım. Pembe Hayat'ta çalışmamın beşinci ayıydı herhalde ilk seks işçiliği deneyimi yaşadığımda. Daha sonra iki yılın ardından oradan ayrıldım. Şu an tam zamanlı olarak internet üzerinden seks işçisi olarak çalışıyorum. Aktivizme de devam ediyorum gönüllü olarak. Hala Pembe Hayat'ın çalışmalarına katkı sunmaya, katılmaya çalışıyorum öyle yani.

Translarla ilgili haberlerde medyada görünen şeyler hak ihlalleri aslında. Senin hayatında seni olumsuz etkileyen veya çok hayatımı değiştirdi veya çok olumsuzluğa düştüm dediğin bir an oldu mu?

Oldu, 2014 yılının Haziran ayıydı Ramazandı. Yine Onur Haftası'ndan bir iki hafta önce falandı. Adana'da arkadaşlarımla merkez parkta oturuyorken sekiz tane genç erkeğin saldırısına uğradım ve ciddi anlamda dayak yedim. Kan revan içinde kaldım. O çok büyük olumsuzluk yarattı hayatımda. Hem anksiyeteye sebep oldu ki benim daha önce öyle bir anksiyetem yoktu. Dışarıya çıkma kaygısı, korkusu yarattı bende. Bugün hala mesela dışarıya çıktığımda en kısa mesafeye bile gidiyorsam taksi kullanma ihtiyacı hissediyorum, çok kalabalık ortamlarda panik oluyorum, evde çok yalnız kaldığımda ve olumsuz bir telefon konuşması yaptığımda ya da internette saldırgan tavırla karşılaştığımda anksiyete krizi tetikleniyor. Duvarların üstüme geldiğini zannediyorum ve yakın zamanda o travmadan kurtulamadığım için travma sonrası stres bozukluğu yüzünden klostrofobi de geliştirmeye başladım. Sanırım çok uzun süre kapalı mekanlarda kalamıyorum, küçük yerlerde. Bu da benim gündelik yaşamımı olumsuz etkiliyor. Markete gitmem gerekiyor falan ama markete gitmek yerine telefonla sipariş vermeyi tercih ediyorum. Dışarıya çıkmak, yürüyüş, spor yapmak istiyorum biraz daha sağlıklı yaşamak için olmuyor. Çok başaramıyorum. Üzerine gitmeye çalışıyorum ama çok ağır aksak ilerliyor yani.

Bir destek girişimin oldu mu?

Tabi, psikiyatri. Hem geçiş sürecinden dolayı zaten psikiyatrye gitmeye başlamıştım. Bu psikiyatrye gidip geldiğimde sadece geçiş süreci meseleleri değil benim hayatımla, genel ruhsal durumumla alakalı meseleleri de konuşuyoruz. Bunları paylaşıyorum. Tabi ki de hayatımı nasıl olumsuz etkilediğini insanlarla ilişkilerimi kurarken güvensizliği nasıl arttırdığını, stres bozukluğunu falan hepsini konuştuk. Bir dönem antidepressan kullandım. Çok derin depresyona girmiştim, bayağı derin depresyona girdim. Bir dönem, bir ay kullandım antidepressanı sonra bırakma kararı aldım. Doktorumla paylaştım bunu çünkü beni çok daha kötü hale getiriyordu, tepki veremez hale geliyordum. Çok daha donuk yaşamaya başlamıştım, bu da beni daha çok mutsuz ediyordu, kaygılandırıyor. Şimdi daha iyiyim ama. Uzman birisiyle paylaşım yapıyor olmak belirli periyotlarla insanı rahatlatıyor gerçekten.

Uzmanların tepkisi nasıl olumlu mu genelde?

Ne anlamda?

Yani trans olmandan kaynaklı bir sıkıntı yaşıyor musun?

Yok, zaten Hacettepe Üniversitesi Hastanesine gidiyorum. Doktorum zaten benim geçiş sürecimi takip eden bir doktor olduğu için ben öyle bir olumsuzlukla karşılaşmadım. Zaten trans olduğum için oraya başvurmuştum. Aynı doktorla genel ruh sağlığım üzerine de görüşmeye devam ediyorum. O yüzden hiçbir sorun yaşamadım hatta benim doktorumdan inanılmaz memnunum çok yakın arkadaşlarımla paylaşamadığım şeyleri onunla paylaşıyorum çünkü ona daha çok güveniyorum.

Ne sıklıkla gidiyorsun?

Ayda bir kere.

Biraz seks işçiliğinden bahsedelim. Ne ile karşılaşacağın belli olmuyor orada yaşadığın travmatik olaylar ötekileştirmeler veya kendini nasıl güvende hissetmeye çalışıyorsun önlemlerinden de bahsedebilirsin.

Benim seks işçiliğine başlamam çok el yordamıyla oldu açıkçası bana yol gösteren işi öğreten falan olmadığı için hani profesyonel anlamda seks işçiliğini yapmaya başlamam ancak dernekten ayrılmamdan sonra oldu. Çok fazla olumsuz deneyim açıkçası yaşamadım çünkü internet biraz daha güvenli bir alan yaratıyor. Caddedeki gibi değil. Caddede her an her dakika o şiddete, hakarete daha çok açıksın. Maruz kalabiliyorsun. İnternette çalışırken öyle değil yani adam en fazla işte telefonla arar dalga geçmeye çalışır sonra sen onu numarasını yaymakla tehdit ettiğin anda özür diler ve kapatır ya da kapat lan dediğinde zaten numarasını engellersin, bir daha arayamaz. Gelen müşteriler içerisinde bana olumsuz bir şey yaşatan olmadı. Şöyle durumlar oldu hani geldiklerinde o saygı sınırını aşan, aşmaya çalışanlar oldu. Onlara da zaten nasıl müdahale edeceğime dair daha öncesinden hem Pembe Hayat'tan hem İstanbul'daki örgütlerden aldığım eğitimler vardı. Korunaklı seks işçiliği yapma yöntemlerine dair. O yüzden orayı nasıl yönetmem gerektiğini biliyorum. Mesela müşteriyi eve ilk aldığımda muhakkak kontrol ederim; sarılıyormuş gibi çaktırmadan belinde bir şey var mı diye. Zaten telefonda konuşurken o güveni vermediyse müşteri çok ciddi bir para teklif etse bile kabul etmiyorum. Eve geldiği anda da ilk yaptığım şey o oluyor bir rahatlatmak oluyor işte yatak odasına geçilecekse yatak odasına birlikte geçiyorum ama paramı aldıktan sonra o odadan çıkıyorum beş dakika onun o odaya ısınmasına alışmasına falan izin veriyorum. Rahatça soyunmasına izin veriyorum. İş bittikten sonra da işte odadan ayrılıp onun eğer banyoya gitmesi gerekiyorsa yalnız vakit geçirmesini, biraz daha kendisini yaptığı şeyden pişmanlık duymayacak- beni gördüğünde o pişmanlık hissi olabilir her an diye- onu duymasın diye biraz daha

rahat bırakıyorum, kahve teklif ediyorum, bazen çay teklif ediyorum ya da su... Onlarla hani o güveni ve samimiyeti bir şekilde yarattığım için, insani ilişki yarattığım için biraz daha kendimi korumuş oluyorum. Öyle.

Trans kampı hakkında ne düşünüyorsun? Birkaç gündür buradasın faydaları neler sana ne kattı veya ne olmalı?

Benim ikinci trans kampım geçen sene çalışan olarak gelmiştim organizasyon sorumlularından biri olarak gelmiştim. Bu sene katılımcı olarak geldim ve ikisi arasında dünyalar kadar fark var tabi. Geçen senesinde sürekli elimde bilgisayar notlar alıp rapor tutuyordum. Bir türlü diğer katılımcılarla sosyalleşmek ya da kendimi ifade edebilme alanına sahip olmamıştım çünkü orada başka mesuliyetler vardı. Bu sene katılımcı olarak geldim bir tane de atölyem vardı çok daha rahat hissettim, çok daha relaks hissettim. Biraz daha böyle toplantı konusuna daha fazla konuşabilme imkânı yakaladım, o da kendimi iyi hissettirdi bir de bütün bu anksiyeteler işte stres bozuklukları falan yaşadığım bir dönemde trans kampına gelmek bana kendimi biraz daha iyi hissettiriyor açıkçası. Diğer arkadaşlarımı falan dinliyorum onların yaşadıkları sorunları ya da iyi şeyleri dinliyorum, eğleniyoruz, gülüyoruz beraber falan, beni dinleyen bir sürü başka yeni insan oluyor o da beni rahatlatıyor. Ben bir yandan aktivizm yapmaya devam ettiğim için de aktivizmi yaparken de kendimi tekrardan işte motive edici bir buluşma oluyor. O yüzden seviyorum, yani güzel.

Bundan sonra peki benzer kamplar için ne önerirsin ne olmalı?

Bence kamplar için önerim şu olur; bir kere bütçe bulunsun bulunmasın bu kampların bir şekilde devam ediyor olması gerekiyor, hiçbir şekilde vazgeçmemek gerekiyor. İkincisi, programı her sene çeşitlendiriyor olmak gerekiyor. Bu seneki program geçen senekinden çok daha farklı ama çeşitlendiriyorken de hani hazırlayan arkadaşların tam anlamıyla hazır gelmeleri de önemli. Çünkü mesela bir sürü yeni gelen arkadaş var. Onlar hani zaten ne yapacaklarını bilmiyorlar burada organizasyonu yapanlar ya da atölyeyi yürüten arkadaşlar da az hazırlıklı gelince ya da hazırlıksız gelince çok daha karmaşık ve kaygı verici bir ortam yaratıyor. İnsanlar söylemek istedikleri şeyleri söyleyemeyebiliyorlar. O yüzden belki önümüzdeki seneler için buna biraz daha dikkat edilebilir diye düşünüyorum. Bir de yemekler konusu var tabi ki de insanların doyduğunu hissetmesi gerek o yüzden önce gözlerinin doyması gerekiyor bununla ilgili de biraz daha çaba sarf etseler iyi olur.

Türkiye ortalamasının üzerinde bir eğitim düzeyine sahipsin, yabancı dilin var, üniversiten, yüksek lisansın var yani kendinle ilgili bunca zengin bir eğitim ortamından geldikten sonra hayatınla ilgili bir kaygı durumun nedir yani?

Söyle söyleyeyim, benim hayatımla ilgili kaygı durumu zaten sanırım yedinci sınıfta başladı. Çünkü yedinci sınıfta çok ciddi şekilde ibne olduğumu ve aralarında olmamam gerektiğini

vurgulamaya başlamıştı akranlarım, arkadaşlarım. Ben de oradan hırs yapıp- aslında öncesinde de çok başarılı bir öğrenciydim her zaman eğitim anlamında parlak bir geleceğim olduğu söylenirdi ama o yedinci sınıftaki o başlayan dönem o süreç benim de kendime hırs yapmama sebep oldu- ve kendime şunu söz verdim: Dedim ki çok iyi bir eğitim alacağım, çok başarılı olacağım, kendimi geliştireceğim o zaman hiç kimse bana ibnesin aramızda olmaman gerekiyor demeyecek. Maalesef böyle olmadı, hayatın gerçekleri böyle değilmiş. İstedığın kadar eğitim al, istediğin kadar başarılı ol, donanım sahibi ol, o laf da her zaman orada duruyor ve her zaman dışlanmayla karşılaşıyorsun. Dolayısıyla benim kendi hayatımın devam etmesine, hani yaşamımın devam etmesine dair kaygı ta o zamandan bu zamana hala devam ediyor ve giderek de artıyor o kaygı. Ama şöyle bir güzellik var; ben her ne kadar o aldığım eğitimin karşılığını verecek bir kazançta sahip olmasam da ya da o aldığım eğitimi kullanacak tam zamanlı bir işte çalışmıyor da olsam kendime alternatif gelir kaynakları yaratabileceğimi öğrendim. Eğitime dair kazandığım donanımları kanalize edecek alternatif yöntemler bulmayı öğrendim.

Birkaç örnek verebilir misin?

Tabi, yani kazançta dair alternatif yöntem şu an için seks işçiliği. Hani sadece bundan ibaret değil. Eğer vakit ayırırsam ve odaklanırsam STK'lara kaynak artırma, proje yazma ya da aktivist yetiştirme, eğitim verme, uluslararası lobi ve uluslararası örgütlenmeye katkı sunmaya hala devam edebiliyorum. Bunlara yoğunlaşabiliyorum. Onun haricinde aldığım eğitimi hiçbir zaman, aldığım bilgileri asla köreltmedim. Hala okumaya devam ediyorum, hala akademik makaleleri takip etmeye devam ediyorum ve bu bana müthiş keyif veriyor. Yazı yazmaya devam ediyorum, haber yazmayı seviyorum. Senden aldığım eğitimden sonra özellikle mesela şeyin farkına vardım, ben güzel haber yazabiliyorum. Onun farkına vardım mesela ve onu devam ettirmeye çalışıyorum. Ben yazmadığım durumlarda bile insanlar yazsın diye arayıp ay lütfen şöyle bir haber konusu varmış onu yazın falan diyorum. Çeviri yapmayı seviyorum mesela. Maddi karşılığı olmasa bile bunu sevdiğim için gönüllü olarak oturuyorum, bir şey buluyorum, bir metin buluyorum, bir haber buluyorum, saçma sapan bir Facebook iletisi buluyorum, bunları çevirip paylaşıyorum. Beni motive ediyor, mutlu ediyor.

Peki şu ezber cümle vardır ya translar niye seks işçiliği yapıyorlar kendi işlerini yapsınlar iş bulamıyorlar mı niye seks işçiliği yapmak zorunda kalıyorsunuz?

Ben ona genel olarak hani trans kadın camiası niye seks işçiliği yapıyor Türkiye'de cevabını vermem. Kendi açımdan bireysel olarak cevap vermek isterim. Benim seks işçiliği yapmamın tek bir sebebi var maddi kazanç elde etmek, yaşam giderlerimi karşılayabilmek. Çok büyük kazançlar elde edeceğim, çok zengin olacağım bilmem ne falan diye seks işçiliği yapmıyorum. Şu an için elimdeki fırsat bu.

Ama bu yola zorlanmış gibi mi oluyorsun?

Yok, öyle hissetmiyorum. Kendime bunu tercih ettim. Böyle bir alternatif oluşturduğum ve kendimi daha rahat hissediyordum seks işçiliği yaparken. Bir yere, bir kuruma girip, STK, bir derneğe bile olsa oraya girip çalışmaya başladığımda yorulma oranım, sömürülme oranım kat kat daha fazla. Ben seks işçiliği yaptığımda internetten kendi zamanımı kendim belirliyorum, hangi müşteriyi kabul edip etmeyeceğimi kendim belirliyorum. Evet, maddi sıkıntılar yaşıyorum çoğu zaman; yani giderlerimi karşılayabilecek kadar kazancım da olmuyor ama yine de sorun etmiyorum onu.

Dernek süreçlerinde profesyonel olarak görev aldın. Neler yaşadın?

Dernekten ayrılırken yönetim kurulu üyelerine söylediğim cümlelerden bir tanesi şuydu, hep söylüyordum zaten. Ne olursa olsun iyi de ayrılmış olsam kötü de ayrılmış olsam iyi şeyler de kötü şeyler de yaşamış olsam hiç fark etmiyor. Pembe Hayat beni hayatımın öyle bir noktasında kolumdan yakaladı ki benim hayata tekrardan dönmemi sağladı. Benim birey olarak, Jan-set olarak var olmama bir kapı araladı. Bu kapıyı aralarken tabii bir sürü başka olumsuzlukla da karşılaştım ama o durumun kendisi bütün hepsinin üstünü kapatabiliyor benim için. Çünkü ben Adana'daydım, annem vefat etmişti, annemin evinde oturuyordum ve hayata küsmüştüm. Sadece diğer insanların problemlerini çözmeye odaklanmıştım ve kendimle hiç ilgilenmiyordum. Yani dışarıya çıkıp bir liralık alışveriş dahi yapmıyordum kendime ama başkasının bir meselesi olduğunda canla başla koşturuyordum. Böyle bir kendimi unutmusluk vardı ve çok pasifize olmuşum. Dünyaya kapanmıştım, eve yatağa kapanmıştım. Hatta bir köşem vardı yatağımda o köşemden 15 gün hiç kalkmadığım zaman oluyordu. Tam öyle bir noktada beni tekrar hayata döndürdü. O yüzden her zaman o olumlu durumu hafızamın bir köşesinde, kalbimin bir köşesinde tutuyorum ama onu haricinde iki yıl çalıştım ve o çalışma süresi boyunca yaşadığım olumsuzlukları da hatırlıyorum. Sadece o olumsuzlukların diğer olumlu şeylerin önüne geçmemesi için kendimi zorluyorum.

Olumsuzluk dediğin şeyler dernekle alakalı şeyler mi?

Dernekle alakalı. Yani dernekteki çalışma şekli, insanların birbiriyle iletişim kurma hali, yönetim kurulunun çalışanlarla kurduğu ilişkiler... Yani her ne kadar yok dense de karşılaşılan mobbing durumu bunlardan bahsediyorum.

Bir soru işareti var o zaman?

Ama mesela onun çözümüne dair hala ben katkı sunmaya hazırım. Hiçbir zaman çözülemeyecek bir sorun gibi durmuyor benim için. Trans örgütlenmesi çok önemli. Pembe Hayat benim çok sahiplendiğim bir yer ve hani ben işten ayrıldıktan sonra arkamdan konuşulan bütün kötü cümlelere rağmen benim bırakmayacağım terk etmeyeceğim de bir yer. O yüzden hala bu-

gün buradayım, o yüzden hala çalışıyorum, dönüştürmeye, değiştirmeye çalışıyorum oradaki giden yanlış şeyleri. Şey de istiyorum yani açıkçası diğer trans arkadaşlarımın, aktivizme bulaşmak isteyen trans arkadaşlarımın da olumsuzluk ne olursa olsun küsmesinler çünkü kendileri olmadan orada bir şeyler dönüşmüyor, değişmiyor. Hani hazır bir şey sunulmuyor. Çünkü burada Pembe Hayat Derneği çalışanları ve kendileri de mesela mükemmel insanlar elbette ki değiller ve bizim yaşadığımız sorunları onlar da yaşıyorlar. Bir şekilde dışarıdan katkı bekliyorlar, destek bekliyorlar, güçlenmeyi bekliyorlar. Onlar kendileri de aslında dernek içerisinde yaşadıkları olumsuzluklara çözüm arayışındalar ve çözüm arayışını tek başlarına yapmaları çok bencilce olur bizim arkamızı dönmememiz gerekiyor diye düşünüyorum.

Teşekkürler

Rica ederim.

Güzel oldu ağzına sağlık.

NORA SÜER

Röportaj: Demhat Aksoy

“Bakış açısı olarak biz ne kadar değişsek de toplumun git gide gerilediğini düşünüyorum”

Merhaba Nora nasılsın? İyi misin?

Teşekkür ederim iyiyim, çok iyiyim, istediğim yerdeyim.

Önce bir Nora’yı tanıyalım Nora kimdir, ne yapar, ne eder?

Ben Mersinliyim. 27 yaşındayım, trans kadınıyım, dört buçuk yıldır bu ortamdayım ama şu ortamda daha yeniyim öğrenmek, öğretmek için buradayım.

Nora nasıl doğdu, biraz ondan bahsedebilir misin?

Aslında ben çok rahatım, bu rahatlığım aileden kaynaklanıyor sanırım. Benim babam oje sürdüğümü de biliyordu bana ojelerimi alan da babamdı yani hep rahattım. Hep olduğum gibiydim. Lisede de tırnaklarımı uzatıyordum, saçlarımı uzatıyordum, hep bu şekildeydim ama bunun bedenimi değiştirme evresine kendi başıma yaşamaya başlayınca başladım ve şu anda da gayet iyi gidiyor diyebilirim.

Bir beden geçişi yaşıyorsun, bu geçiş sürecinde yaşadığın zorluklar oldu mu?

Oluyor. İnsan ister istemez bazen yalnızlığa düşüyor, bazen düşünmeyeceği şeyler düşünüyor, daha ayrıntıcı oluyor, daha derine iniyor öyle yani nasıl diyim anlatabildim mi?

O derine düştüğünde baş etme yöntemleri ne oluyor peki?

Sinir yaratabiliyor, insanı rahatsız edebiliyor, öyle durumlarda o tarz ortamlardan uzak durmaya çalışıyorum, modumu düşürecek durumlardan uzak durmaya çalışıyorum, slow müzik çok dinlemiyorum çünkü kendimi durduk yere sıkıntıya sokmanın faydası yok. Zaten stresli bir hayat yaşıyoruz ve bunun yanında kendimizi strese sokmanın, gereksiz şeylerle uğraşmanın faydası olmadığını biliyorum ama insan yine de hatalar yapıyor, yalnız kalıyor, hata yapıyor, içereniyor. Hak etmediğin durumlara karşılaşıyorsun çünkü böyle durumlarda da tek şey zaman, yani zamanla her şeyi öğreniyorsun, git gide hissizleştiğimi hissediyorum.

Peki, bu kötü bir durum değil mi aslında hissizleşmek?

Kötü bir durum ama bu ortam için iyi bir durum. Niye iyi bir durum çünkü bu ortam bunu gerekiyor, çok fazla duygusallık yaşadığın zaman çok fazla kırılıyorsun, biraz daha mantıksal hareket etmek gerekiyor diye düşünüyorum.

O hissizleşme durumunun yarattığı ortam olmasa Nora nasıl biri olurdu sence?

Başına buyruk biri olurdu sanırım. Ben bu dünyada hiçbir insanın özgür olduğunu düşünmüyorum, çünkü özgürlük ikinci bir kişi olduğu zaman bitiyor. Dünyada tek başıma yaşasaydım özgür olabilirdim. Ama iki kişi olunca ve ben o ikinci kişiyle, yanımdakiyle birlikte fikir alışverişi yaparım ve topluma göre hareket ederim veya bir şeye göre hareket ederim bu da benim özgürlüğümü her şekilde kısıtlar.

Peki toplumda özellikle translar açısından bir şeyler var mı?

Toplumun bize bakış açısı olarak mı?

Her anlamda.

Her anlamda eksiklerimiz tabii ki var ve hala devam ediyor. İnsanlar anlamaktan çok suçlamak veya hor görmek daha kolaylarına gittiği için insanları tanımaya veya onların ne düşündüğünü, ne yaşadığını bilmeden onların üzerlerine gidiyor ve bu da bize sıkıntı yaratıyor.

Buna karşı bir mücadele alanın var mı?

Buna karşı mücadele alanım, kendimi savunma amaçlı çok fazla ortama girmemeye, çok fazla topluma girmemeye çalışıyorum. Ama bunlar da tabii toplumdan soyutlaşmayı tetikliyor, yalnız kalıyorsun, konuşacak çok az kişi oluyor, paylaşacak çok az şey oluyor ama birkaç öz kişi yetiyor yani öyle.

Anladım, hayatını nasıl idame ettiriyorsun?

Fuhuş, seks işçiliği yaparak. Ama bunu severek yapan insanlar da var, bunu gerçekten isteyenler de var. Bunu sadece yaşamlarını sürdürmek, elektriğini, suyunu, kirasını, şunu bunu

ödemek için yapan insanlar da var. Sonuçta bir transım ve bir erkekten hoşlanabilirim, seks yapabilirim, cinsellik yaşayabilirim ama bunu hiçbir şey hissetmeden sadece para amaçlı yaptığım ilişkiler yaşıyorum.

Anladım, peki bu aslında zorunlu seks işçiliği dediğimiz bu konu dışında seçeneğin olsaydı Nora ne yapmak isterdi?

Yani, seks işçiliği hariç her şeyi yapabiliirdim. Dövme dükkanı açabiliirdim, piercing dükkanı açabiliirdim, resim atölyesi olabiliirdi, el işi yapabiliirdim, devlet çürük raporunu elime tutuşturmasaydı devlette çalışabiliirdim. Bir anda fuhuşa itiliyorsun. Yani hem absürd görünüyor hem devlet bundan hariç sana başka bir seçenek vermiyor, hem ayıplıyorlar hem de toplumdaki dışlama adına hiçbir iş olanağı hiçbir alan yaratmıyorlar. Hem de bizim yarattığımız alana kısıtlamalarla bunlarla şunlarla bir şekilde müdahale ediyorlar diye düşünüyorum ben.

Bu müdahale alanında bizim birlikte mücadelemizi yükseltmemizin en temel noktası ne sence?

En azından birbirimize yaşamak için bu hakları, yani seçenekleri, olanakları sunmamız. En azından birbirimizi bilinçlendiriyoruz, neler yapacağımızı öğreniyoruz veya neler yapmamız gerektiğini öğreniyoruz. Bu yüzden bu toplantılar, birleşme, kamp, örgütlenme hepsi içine giriyor bunların.

Sanatla ilgileniyorsun bildiğim kadarıyla

Resim çizmeyi seviyorum.

Sanatla nasıl tanıştın?

Bu küçüklükten gelen bir şey. İlkokulda da en sevdiğim ders resimdi o yüzden.

Şu anda çiziyor musun?

Yaptığım çalışmalar var ama eskisi gibi değil. Lisedeyken veya ortaokuldayken daha çok buna zaman ayırıırken şu an boş vaktim olduğu halde buna zaman ayıramıyorum, aslında o boş vaktini kullanamayanlardanım.

LGBT hareketine bakış açın nasıldı, değişimler oldu mu?

Bakış açısı olarak biz ne kadar değişsek de toplumun git gide gerilediğini düşünüyorum ve biz ne kadar gelişsek de onlara göre çok çok geride kalıyoruz. Yani bazen boşa çabaladığımızı bile düşündüğüm şeyler oluyor. Çünkü insanlar ikinci alternatif şeyi kabul etmiyorlar. Fikri, cinsi... Çünkü toplumdaki anne-baba, kız-erkek, kadın-adam ayırımı var ve sanki başka hiçbir şey olamaz gibi sürdüğü için bu tarz zorluklarla karşılaşabiliyoruz.

Şimdi kampa geldin hiç kendini ya ben bunu böyle biliyordum da söylemiş dediğin anlar oldu mu?

Tabi ki oldu trans erkekler, kesinlikle çünkü ben çok farklı düşünüyordum. Ya trans erkek de-yince aklıma böyle çok farklı bir şey çizdim ama burada gördüğüm çok farklıydı. Yani sonuçta bu ortamdayım transım ve bir başka transtan bugüne kadar haberim yoktu ve yaşayarak on-ları görerek onlarla zaman geçirerek aslında onların da bizden hiçbir farkı olmadığını, bizim tam zıt duygularımızı beslediğimizi ve bu yönde ilerlediğimizi gördüm.

Bu sende merak uyandırdı mı?

Merak uyandırdı, araştırmayı uyandırdı. Yani bunu burada duydum, burada gördüm, ama bundan sonra bunu takip edeceğim yani ben nasıl değişim süreci geçiriyorsam bir başkasının da tam ters yönünde değişme süreci geçirmesini hem görmek, hem hissetmek, hem düşün-celeri açısından bana yararlı olacak diye düşünüyorum. Yeni bir şey de vermiş olabilir ilham da vermiş olabilir.

Peki böyle rahatsız olduğun durumlar oldu mu kampta?

Kampta asla olmadı.

Polisle hiç karşı karşıya gelme durumun oldu mu?

Siyasi yönden oldu bir kere. Cumhurbaşkanı'na hakarettten yargılandım, beş yıl boyunca. Şu an hala infazım var benim, herhangi bir siyasi olaya herhangi bir siyasi tartışma platformuna katılmamam gerekiyor bunu yapmıyorum sadece.

Yaptığın işle ilgili hiç problem yaşamadın değil mi polisle, hani caddede?

Yok yok öyle hiç, çok şükür bugüne kadar öyle bir şeye denk gelmedim. Ama artık en azından denk gelse bile ne yapacağımı bilemezdim mesela ama şu an polisten ne isteyeceğimi veya bana ne yapılması gerekeceğini veya bana en fazla ne yapabileceklerini biliyorum.

Son böyle bir soruyu unuttum, Nora ismi neden Nora ismini seçtin?

Neden Nora ismini seçtim çünkü, Nora'nın anlamı yer yüzünde şiddet görerek öldürülmüş insanların dünyaya öç almak için dönen ruhlarına verilen o olaya deniyor. Yani bunu hep şey olarak düşündüm ben, Mersin'de Eylem diye bir kız vardı ve o öldürülmüştü. Suçsuz birinin öldürülmesinin, onun ruhunun haksızlığa uğradığını falan düşünüp onun üzerine bunu bul-muştum ki bu rahat bir 12-14 yıldır kullanıyorum.

Nora aslında trans cinayetlerinden doğan bir isim

Trans cinayetlerinden ama ben o zaman trans olduğumun farkında değildim. Daha sonradan insanların neden öldürüldüğünü, transların neden ayrımcılığa uğradığını anladım.

Nefret cinayetleri üzerine bir düşünce var mı bir insan neden nefret eder ve öldürür?

Kesinlikle içinde bastırılmış duygular olduğu için bunu dışarı aktarabilen insanları hazmedemedikleri için. Çünkü her toplumda trans birey olabilirsin ama bunu açığa vuramıyorsun. Neden, çünkü ailen izin vermiyor veya toplum izin vermiyor o ne der bu ne der diye kendini kısıtlayıp karşında bunu yaşayan birini gördüğün zaman zoruna gidebilir. Onun yerine geçmek isteyebilirsin ona o yüzden zarar verebilirsin bu yüzden diye düşünüyorum.

Kamptan sonra Nora'nın hayatında neler değişecek onu merak ediyorum.

Bu kamptan sonra bütün beynimi boşalttığımı hissettim bir kere, ciddi anlamda yani böyle. Ankara'da her zaman seks işçiliği yapıyorum. Sabah kalkıyorum iş oluyor, akşam yatıyorum iş oluyor, televizyon izliyorum, evde vakit geçiriyorum ama burada yeni şeyler öğrendim, kafamı boşalttım. Artık taze bilgiler var ve onlardan yola çıkarak kendimi geliştirmek istiyorum.

Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?

Hep burada olacağım sanırım.

Sebi burada bekliyor olacağız çok teşekkür ederim.

Rica ederim.

ORKUN ARAS

Röportaj: Demhat Aksoy

“Ateşe dokunmayı seviyorum, onun acısını bildiğim için acısıyla daha kolay mücadele edebiliyorum”

Öncelikle kendini tanıtır mısın? Yani Aras kimdir, ne yapar, ne eder biraz Aras’ı tanıyalım?

Orkun Aras ben, 22 yaşındayım. Ankara Üniversitesi’ne başlayacağım. Üniversite değiştireyorum, okul hayatım böyle. Sıradan, normal hayatıma gelirse eğer, her trans erkek gibi ben de aile konusunda zorluk çekiyorum, bununla mücadele ediyorum, çevre baskısıyla mücadele ediyorum ve sizin gibi aile olduğum insanlarla da bunları toparlamaya ve devam ettirmeye çalışıyorum.

Toplumda aile, işte, okulda, bakkala giderken, bir yerde otururken, yürürken bir sürü sorunlar yaşıyoruz; senin bu anlamda yaşadığın sorunların var mı?

Her transin hayatında mutlaka oluyor bu tip zorluklar. Benim de onlar gibi var, oluyor. Gündelik hayatımızda çok oluyor ama önemli olan bence bunlarla güçlü bir şekilde mücadele etmek, pes etmemek. Hiçbir şekilde ve pes etmediği sürece başardığın şeyleri diğer trans insanlara aktarmak ve onların deneyimlemesini sağlamak.

Peki bununla mücadele alanını nasıl geliştiriyorsun. Nasıl mücadele ediyorsun yani sen?

Zoru sevdiğim için, yani zora gitmeyi, ateşe dokunmayı sevdiğim için ateşe dokunmak istiyorum ve ona dokunduğum zaman onun acısını bildiğim için, onun acısıyla daha kolay mücadele

edebiliyorum Yani deplasmana giderken önceden o sahayı tanımak gibi bir şey benim için. Hani karşımdaki insanı biliyorum, karşımdaki karşılaştığım durumu biliyorum ve bildiğim için mücadele etmek daha kolay oluyor. Fiziksel anlamda, sözlü anlamda ya da herhangi bir şekilde bununla başa çıkmak daha kolay oluyor.

Peki, ismini nasıl doğurdun? İsmi nereden geliyor Aras-Orkun?

Aslında ismimi ben seçmedim, ismimi yakın arkadaşlarım seçti, bir grup arkadaşım Orkun diyordu, bir grup arkadaşım Aras diyordu. Ben de değiştirmek istemedim hani madem iki ismi de kullanıyorlar benim için, Orkun Aras olarak kalsın yeni kimliğimle diye düşündüm. Bu yüzden Orkun Aras yaptım.

Hepimizin devlet kurumlarında bazı işleri oluyor. Devlet kurumlarında yaşadığın ayrımcılık var mı ve hak ihlallerine karşı yaptığın somut bir şeyler oldu mu?

Ben şöyle yapıyorum, şimdi en basit örneği bir hastaneye gittiğim zaman muayane olacakken bana kimlik ismimle sesleniyorlar, onları uyarıyorum diyorum ki benim adım Orkun Aras. Ben transseksüel bir erkeğim. Şu an bir süreçteyim. İsmimin Dilara olduğunu biliyorum ama hani parantez içerisinde kullanılmasını istediğim ismimi yazarsanız ve bana öyle seslenirseniz herkes için daha iyi olur diyorum ve bu hepimiz için hiçbir sorun teşkil etmez diyorum. Ama mesela bazıları çok homofobik olarak bilerek, kasti anlamda bağırarak kimlik ismimi söylediğinde, ister istemez bir sözlü münakaşaya giriyoruz karşı tarafla ve aslında çok fazla yükselmek istemiyorum, çok fazla dışımı göstermek istemiyorum. Zaten insanların alışık olmadığı bir süreçten geçiyoruz ve bu konuda benim duyduğum en önemli şey zaten insanlar bize böyle bakarken ya da çok değişik gözlerle bakarken sürekli sanki kameralar sürekli bize bakıyor gibi düşün ve o kameralar bize bakarken ne söyleceğimizi ve ne yapmamız gerektiğini çok iyi seçmemiz gerekiyor. Benim ağızdan o an bir küfür çıksa bu benim diğer trans kederdaş arkadaşlarımı da etkiler ve karşıdaki insanların şöyle bir psikolojisi oluşur: "Aaa bak işte küfürbazlar, zaten işte ağız bozuklar, işte ne söylediklerini bilmiyorlar." Ben onlarla onların bana saygısızca yaptığı hareketlere rağmen saygılı bir şekilde konuşsam, onların içinde kendi düşünceleri olmasa bile bilinç altlarında her zaman şöyle bir şey olur: "Ya aslında bunlar iyi insanlar." Benden sonraki insanlar onların bu duygularını ortaya çıkardığı zaman onların homofobisi bir anda çok kocaman bir kalbe dönüşür ve onlar da bizim gökkuşağımızın altına katılırlar diye düşünüyorum bu yüzden saygıyı hiçbir şekilde bozmuyorum.

Trans erkeklerinin yaşadığı sıkıntılar nedir sence?

Kendi açımdan anlatmam gerekirse sokaktaki insanlar bakıyor bana. Göğüsleri yok, sakalları da yok, bacak kılları var, boyu çok kısa, yüzü bebek gibi biraz daha kadın gibi, hani gelişmemiş bir ergen çocuğu gibi, ses telleri ince... Böyle bakıyorlar ne olduğumu çözmeye çalışıyorlar

ondan sonra dışarda beni gördüklerinde ne olduğumu ses tellerimden anlamaya çalışıyorlar ve benimle konuşurken sesimin ince olduğunu fark edip direkt hanımefendi demeye başlıyorlar. Bunlar çok rahatsız edici. Transların genel sorunu erkek transların genel sorunu sanırım bu. Sesimle açığa çıkartılmak ya da siskalığımızla ya da sakallarımızın çıkmamasıyla açığa çıkartılmak bana göre genel bir sorun.

Peki bu soruna karşı sen neyi öngörüyorsun toplumda ve trans erkek örgütlenmesinde?

Aslında şunu öngörüyorum, sürece başlıyoruz hepimiz. Sürece başlamadan önce de hormon kullanmadan önce de kimliğim yani olduğumuz durumdan saklanmamalıyız. Hani biz buradayız, böyleyken de buradayız, biz hormonlu olunca da böyle olacağız. Yani insanlar şimdi benim ses tellerimden dolayı ya da sakallarımın çıkmamasından dolayı "Aaa bu kızmış" diyorlarsa bırak desinler. Yani sadece ben yokum burada benden sonraki insanlara da böyle davranabilirler. Ya ben her zaman şunu düşünüyorum, ben güçlü olduğuma inanıyorum ve güçlüysem toplumdaki baskının önüne geçebilirim ve ben o baskıyı sünger gibi emebilirim. Çünkü benden daha güçsüz olan kardeşlerim olabilir ve bu toplum baskısına dayanamayıp intihar etmek isteyebilir, psikolojik sorunları olabilir, çok kötü durumlara düşebilirler o yüzden gücüm varken bu toplum baskısıyla olabildiğince yüzleşmek istiyorum. Evet sakallarım yok ama hormon sürecine gireceğim, sakallarım çıkacak, ses tellerim kalınlaşacak, ben de erkek olacağım diyebilirim. Bu yüzden öngördüğüm bir şey yok. Daha da çok üstüne gidebilirim, o ateşe daha da çok dokunabilirim.

Aslında mücadeleci bir yapın var, mücadele ediyorsun ve mücadele etmeyi kendine hedef koymuşsun. Peki, mücadele edemeyen insanlara özellikle translara bir çağrın var mı?

Mücadele edemeyen transa gerçekten çok büyük bir çağrım var. Olabildiğince kendine yakın hissettiği sivil toplum örgütleri, dernekler, ailesi, arkadaşları mutlaka ikinci bir beyine başvursunlar. Kendi beyinleriyle kendi kendilerine sorunları çözemiyorlarsa bir kişiyle bile paylaşınlar dertlerini. Sorunları içinde tutmak gerçekten bireyin kendi içindeki çatışması. Onun tamamen gücünü düşürüyor. Ben güçlü olduğumu biliyordum ancak Trans Kampı'nda daha da güçlendiğimi fark ettim. Şimdi on kişinin karşısına çıkabilir misin deseler hani zaten çıkardım derim ama şimdi kalkıp bana bin kişinin içine homofobik bin kişinin içine dalıp kendini gösterebilir misin deseler gülerim ve direkt dalarım. Yani evet giderim bile demem. İnsanların bu yüzden birkaç beyine daha ihtiyacı var. Birebir konuşmaya, toplumda konuşmaya, konuşmak olmasa bile sadece dinlemeye ihtiyaçları var. Çünkü kendi içlerinde konuşmasalar bile kendi içlerinde sentezleyip filtreden geçirip ne yapması gerektiğini daha iyi biliyor birey. Yani o yolda tekrar yürüebiliyor. Bu yüzden konuşması gerek ya da konuşamıyorsa bile yazı olarak bir şeyler yapabilmeli.

Güç dedin ve ortak bir güçten bahsettin. Bu güç aslında hepimizde var ve sadece ortaya çıkarmak için bazı alanları, bazı yerleri beklememiz gerekiyor. Sen bu gücü nasıl keşfettin, yani o mücadele etmeliyim ve burada olmalıyım gücünün farkına nasıl vardın?

Bu güç bende dolaylı olarak küçüklüğümden beri hep vardı. Dolaylı olarak her şeyde güçsüzdüm ve güç arıyordum benim en büyük dönüm noktam şu oldu, utandırılmaktan yüz kızartılmaktan nefret ederim. Çünkü yapabildiğimi biliyorum. Yapabileceğim işlerde yaptığım şeyleri göz önüne koyup insanların bunu görmesini istiyorum. Bunu sergilemek istiyorum ve yaptığım başarının küçük görülmesi utandırılmak beni her zaman çok kırmıştır. Bunu en çok ailemle yaşadım. Çok utandırılan bir çocukluk geçirdim. İnsanlar ve çevremdeki insanlar aileme sürekli "Çok bir iyi bir evlat yetiştirmişsin" diyorlardı. Gerçekten çok iyi ama onlar hiçbir şekilde bu pencereden bakmayıp sürekli utandırmaya çalıştılar. Dolaylı olarak olsa da şaka bile olsa orada yani çok rencide oldum. Küçüklüğümden beri böyle geldiği için utandırılmak benim için çok büyük bir güç oldu. Gücümü orada topladım ve artık dedim ki utandırılmaktan nefret ediyorum ve alay konusu olmayacağım ve buradan güç topladım. Bu gücü bütün hayatımın bütün bölümlerine yaydım mücadelem, açken yediğim yemeğe, aşkıma, sevgime, öfkeme, okuluma... Bu gücü her yere yaydım ve o yüzden hayatımın büyük bölümünde güçlü olduğumu düşünüyorum

Bilmiyorum daha önce trans kadınlarla karşılaştın ama kampta trans erkek ve trans kadınların bir bölümü ilk defa bir araya geldi. Özellikle trans kadınların birçoğu trans erkekleri tanımıyor ve bilmiyor. Sen böyle bu temas konusunda ne düşünüyorsun?

Ankara'da geceleri sürekli sokaklarda görüyordum onları. Ben de ilk defa bir trans kadınla bir ortamda bulunuyorum ve Ankara'da olduğum süreçte hep onlarla konuşmak istedim. Ne yaptıklarını, nasıl yaşadıklarını, nasıl düşündüklerini merak ettim. Dolaylı da olsa onlarla aynı kaderi paylaşıyorum. Bazılarıyla konuşmaya çalıştım. Beni çok küçük düşürdüler ya da küçük gördüler ve konuşmak istemediler. Alay konusu oldum yine ama onlar bunu bana yaptı diye önyargılı davranmadım ve bu zamanın gelmesini bekledim. Çünkü onları çok merak ediyordum. Onlar nasıl düşünüyor, onlar nasıl yaşıyor ya da benim hakkımda ne düşünüyor ve bu kamp benim için o yüzden çok büyük bir dönüm noktası oldu. Erkek arkadaşlarımdan çok kadın arkadaşlarım oldu bu kampta. Bu yüzden iyiyim, yani güzel.

Trans erkekler ve trans kadınların birlikte mücadele etmesinin önemi ne sence?

Berberer mücadele etmenin bence en önemli unsuru kalp, sevgi. Fiziksel olarak farklıyız. Trans kadınlar makyaj yapıyor, biz sakallarımız çıksın istiyoruz. Trans kadınlar vücutlarının belirgin olmasını istiyor biz onları saklamak için binbir türlü yola başvuruyoruz. Ama sadece ortak bir nokta var bunları fiziksel olarak yaparken iç dünyamızda kalbimizle hissettiğimiz şeyle. Trans kadınlar da seviyor biz de. Trans kadınlar da bu yolda zorluklar yaşıyor biz de yaşıyoruz. Aslında gözle gördüğümüz şeyler değil de önemli olan görmediğimiz ama hissettiğimiz. Bu

yüzden toplu olarak beraber olmanın önemi çok büyük ve bence ayrılmamalıyız, birbirimize daha çok kenetlenmeliyiz.

Geçiş süreci dediğimiz bir süreç var bu süreçte işte bazen hak ihlallerine maruz kalabiliyoruz. Geçiş süreci hakkında ya şurası şöyle olsaydı daha iyi olurdu dediğin bir yer var mı?

Geçiş sürecine daha başlamadım ama çok yakın bir zamanda randevu almaya çalışıyorum. Arkadaşlarımdan dinlediğim kadarıyla biliyorum. Şimdi biraz önce de bahsettiğim gibi elbette zorluklar çıkacak. Yani erkek olarak bildiğimiz bir şeyi, bedenimizin hanımefendi diye çağırılması hepimiz için çok küçük düşürücü bir şey ama hani dediğim gibi hepsiyle bir anda baş edemeyiz. “Abi bana işte hanımefendi dedi artık öldüreceğim kendimi, yeter falan” diyerek pes etmemeliyiz. Bu sorunlar hayatımızın her evresinde olacak ve onlara güzel bir dille ya da saygılı bir şekilde, saygısız olsalar bile saygılı bir şekilde bastıra bastıra söyleyebilirsek ya da en basit örneği senin dediğin gibi bunlarla ilgili rapor tutabilirsek bizden sonraki insanlara çok büyük bir örnek oluruz. Bununla ilgili ne olmasını istiyorsun diye sorarsan, hem kadınlar için hem erkekler için bence süreç biraz daha bizim açımızdan rahat olmalı, çünkü istemediğimiz şeylere maruz kalıyoruz sözlü olarak, fiziksel olarak. Muayene esnasında bile dokunulmasını istemediğimiz yerlere dokunmak zorundayız diyorlar, bunu yapacağız yoksa sürecini iptal ederiz diyen doktorlar bile var. Her şeyin bir başı vardır hani doktorların da bir başı var ve direkt bire bir herkese değil de baştaki bir insana bu olayın ciddiyetini anlatıp ya da rapor tutup ya da herhangi bir şekilde mücadele verip olayı düzeltebilirsek bence bundan sonrasında da en azından sorunu en aza indirmiş oluruz diye düşünüyorum

Trans Kampı hakkında düşüncelerini almak istiyorum. Aras'ta ne değişti bu trans kampında ve Aras'ta buradan gittikten sonra neler olur sence?

Bugün yine toplantıda da anlattım, ben her zaman birey olarak mücadele verdim. Çünkü şuna inanıyordum, toplum içinde toplumslaşmak genel toplumdaki kendimizi uzaklaştırma gibi geliyordu bana. Çünkü ne kadar genel toplumun içinde olursak o kadar kendimizi gösteririz diye düşünüyordum ve benim düşüncem buydu, ama sonra buraya geldim şunu farkettim ki biz bir toplum olarak genel topluma çok güzel çok rahat bir şekilde kendimizi gösterip buradayız diyebiliriz ve buradaki insanların da buna gücünün olduğunu gördüm. Buradan sonra Ankara'ya geri döndüğümde yani şunu çok rahatlıkla söyleyebileceğim mesela arkadaşlarıma, ben tek mücadele veriyordum ama benim artık bir ailem var ve ben artık ailemle beraber mücadele veriyorum. Benim kız kardeşlerim var. Ağladıkları zaman beni yanlarına çağırıp onları teselli etmeme izin verebilir ya da herhangi bir maddi manevi bir sıkıntıları olduklarında beni arayıp “Nasılsın Aras ben çok kötüyüm yanıma gel” diyebilirler. Yani ben her zaman kendi kendimi teselli ederken ve başkalarını teselli etmeye çalışırken birden kendimi bir ailenin içinde bul-

dum ve beni teselli eden fark etmeden bile beni teselli eden insanlarla karşılaştım. Görünür bir şekilde olmasa da bana bir omuz verdiler ve benim onların omuzlarında dinlenmemi istediler. Bu kamp benim için gerçekten çok büyük bir dönüm noktasıydı. Yalnız bir kurttum ama artık kocaman bir aileye sahibim ve göğsümü gere gere ben **(Demhat: Ağlayacağım ya biraz daha konuşurken çok güzel konuşuyor, devam et)** artık diyeceğim ki kocaman bir aileye sahibim bu insanlar benim yanımda ve ben de bu insanların yanımdayım. Artık daha güçlüyüz diyebileceğim.

Şunu da söylesem iyi olur dediğin bir şey var mı?

Ya aslında söyleyebileceğim her şeyi söyledim diye düşünüyorum çünkü çok fazla konuşabilen bir insan değildim. **(Demhat: Bence çok güzel konuşuyorsun)** Ben hayatım boyunca hiç aile desteği görmedim. Lisede çok zorlanırım diye düşünüyordum. Artık intihar derecesine gelirim diye düşünüyordum ama baktım ki bu süreçte benim çok kötü olmam gerekirken ben ailemi toparlamaya başladım. Ailem çok güçsüz duruma düştü intihar derecesine geldi. Her şekilde onları toparlamaya çalıştım. Sonra şunu fark ettim hani ben başkalarının mutluluğuyla mutlu olabilen bir insanım ya da başkalarının dertlerini çözebilen, onlara derman olabilen ve onların hayatlarına güzel bir şekilde devam etmesini sağlayabilen bir insanım. Konuşmak konusunda ne kadar iyiyim bilmiyorum, yazmak konusunda iyiyim ama konuşabildiğim kadar insanların kalplerine dokunduğum kadar onları iyi hissettirebiliyorum. Bu ailenin içerisindeyim eğer kendini kötü hisseden ya da sadece dertleşmek isteyen, bir şeyler dinlemek isteyen ya da bir şeyler paylaşmak isteyen her insanla beraber konuşmaya, sarılmaya, hiç olmasa bile sadece göz teması kurmaya hazırım. Çünkü ben şunu fark ediyorum hani ben kendimi yalnız sanırdım ama burada öyle bir atmosfer öyle bir enerji var ki herkesle konuşsam bile gözgöze geldiğim zaman çok iyi hissediyorum gerçekten çok iyi hissediyorum ve insanların da beni ne kadar iyi hissettirdiklerini biliyorum ve ben de onlara o kadar bir şekilde iyi hissettirmek istiyorum.

Ailene nasıl açıldın ve süreç nasıl işledi onu dinleyip bitireceğim?

Küçüklükten beri bu süreç vardı. Erkek Fatma modeliydim çünkü ben. Kapri, kep, şapkalar, mahalle maçları sürekli böyle büyüdüm. Ortaokulda kızlarla flörtleşme zamanlarım oldu. Erkeklerle çok geyik muhabbeti sürüyordu ama kızlarla hani flörtleşiyoruz hocalar şikayet etmeye başladı. Bu süreçte LGBTİ nedir, Pembe Hayat nedir, hiçbir şey bilmiyorum. Ailem de bunları görmezden geliyor. İşte düzelir falan, hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Sonra lise birde bir kıza aşık oldum ama bilmiyorum eşcinsellik nedir, translık nedir. Çok saf bir şekilde seviyorum o kıızı sonra bunun normal olmadığını fark ettim, internetten araştırdım, LG-BTİ'yi gördüm. Sonra eşcinsellik nedir, translık nedir, bir anda şoka uğradım ve kendimi hiçbir şekilde kabul edemedim. Benim kendimi kabul etme sürecim çok sancılıydı. Kendime zorunlu

makyajlar yaptım, etekler giymeye çalıştım, elbiseler giymeye çalıştım. Bir gün annemden makyaj malzemeleri istediğimde bana aldı aynanın karşısına geçtim ve bir şeyler yapmaya başladım, çok saçmaladım çünkü hayatım boyunca hiç yapmamıştım. Aynanın karşısına geçtim kendime baktım ve bir buçuk saat boyunca hiç susmadan ağladım. Sonra farkettim ki olduğum bedende değilim. Sonra zaten taşlar yerine oturdu, puzzle bir anda tamamlandı. Fark ettim ki ben ilk okul dördüncü sınıfa kadar ayakta işiyordum, beşinci sınıfa kadar babamla sakal tıraşı oluyordum, berbere gidip tıraş oluyordum, ortaokulda zorunlu etek giydiğim için okulu bırakmak istemiştım. Küçükken çocuklarla mahalle maçı yaparken üstüm çıplaktı ve bir gün baktım ki benim göğüslerim büyümeye başlıyor ve ben o gün oturup ağlamıştım benim göğüslerim neden büyüyor onlarınki neden büyümüyor diye ve sonra ne olduğumu anladım. Ben transeksüel bir insanım ve bedenimi hiç bir şekilde kabul etmiyorum ve benim aslında ruhumda tamamen bir erkek modeli var. Sonra bu geçiş dönemi oldu. Biraz daha kendimi tanıdım, çevremdeki insanlara anlatmaya başladım. Lise dörtteyken dokuz sayfalık bir mektup yazdım aileme, bu mektupta her şeyi anlattım. Kendimi fark ettiğim ilk andan son ana kadar. Annemin bana dediği tek şey şu oldu: Sen hastasın korkma, merak etme seni tedavi ettiririz. Hasta değilim diye yanıt verdim. Ankara'daydım o zaman, okulumu dondurduk apar topar Muğla'ya döndük. Muğla'da bir psikoloğa götürdüler beni. Psikolog bana, "Bak annenin psikolojik durumu çok kötü ve düzeldiğini söyle, toparlan ve onlar düzelince bunu tekrar söylersin, tekrar anlatırsın" dedi. Hala söylemedim, söyleyeceğim zamanı bekliyorum yani.

Aşkla ve sevgiyle ilgili o kadar derin şeyler söylüyorsun ki senin aşka ve sevgiye yüklediğin anlamı merak ediyorum.

Benim için her şey saf bir konumda yer alır. Aşk, sevgi, mücadele aşkı her şey bence saftır. Yani su olarak bakıyorum. Hani su saftır ve saf olan her şey güzeldir. Yani saflığın önüne bir şey koyarsan eğer istediğin şeyi değiştirip rol model olarak geri almak istersin. Mesela ben mücadelenin bana geri döndürdüğü olumsuzlukları da seviyorum yani ben karşı tarafla kavga ettiğim zaman karşı tarafın bana öfkelerini de seviyorum çünkü her şartta bir duygu var, öfke de bir duygu. Onun karşılığı olarak sevgi de bir duygu. Yani sadece bencillik olarak tamamen sevgiyi isteyemeyiz ya da "Abi ben çok mutluyum burada" deyip öfkemi göz ardı edemem, sinirimi göz ardı edemem çünkü onlar da bir duygu. Yani sol ayağın varsa, sağ ayağın da var. Bunları hiçbir şekilde değiştiremezsin ve aşk da öyle. Aşktan bir şey beklememelisin anladın mı? Aşk sadece saftır ve sen de onu saf bir şekilde sevmelisin. Bir kız arkadaşın veya bir erkek arkadaşın seni aldattı diye diğer insandan da bunu bekleyip diğer insana da bunu yapamazsın. Çünkü bu sefer saflığı tamamen bozarsın. Aşk tamamen sana göre saftır ve saf ilerlemelidir. Yani ben bu çocuğa güvenmiyorum ve artık sanırım hiçbir erkeğe ya da hiç bir kadına güvenemeyeğim dersin eğer o saflığı değiştirirsin o suyun tadını, kimyasını tamamen bozarsın.

ZUHAL HÜNER

Röportaj: A.Buğra Tokmakoğlu

“Bizim öncelikle haklarımızı bilmemiz, öğrenmemiz lazım”

Hüner seni tanıyabilir miyim?

Hüner 26 nisan 1967 doğumlu. Samsun’da yaşıyordum bundan 22 yıl önce. İstanbul’a gittim baktım nasıl bir yer diye. İstanbul’a gittim İstanbul’da şartlar çok kötüydü. Transların yaşamları çok zordu orada. Çünkü misafir olarak gittiğimiz için arkadaşların çalıştıkları bara gitmiştik bir kere. Taksileri falan horra giriyor falan polisler alıp götürüyormuş diye. Öyle kaçak göçek gelince ay dedim burası hiç bana göre değil dedim. İstanbul’u es geçtim. Direkt Ankara’ya geldim. Ankara’dayım şimdi 22 yıldır Ankara’da yaşıyorum.

Neden Hüner?

Hüner Coşkuner’i çok seviyorum onun için.

Benziyorsun da gözlerin benziyor bence.

Bilmiyorum ama çok severim Hüner Coşkuner’in sesini. Benim Hüner diye arkadaşım da vardı zaten ismimi değiştirdim. Hüner diye ondan sonra Hüner’i oradan aldım. Başka?

Ankara’ya geldikten sonra hayatında neler değişti?

Ankara’ya geldikten sonra benim yaşadıklarım anlatmakla bitmez de.

Kısaca özet olarak ne yaptın çalışabildin mi?

Çalıştım şöyle. Ankara'ya ilk geldiğim dönemlerde bir çocukluk arkadaşım vardı. Benden önce Ankara'ya gelmişti, yerleşmişti. Geldim onda kaldım, bir iki üç ay kadar. Ondan sonra yine Samsun'dan bir çocukluk arkadaşım burada Ankara'da ev tuttuk. Beraber bir iki yıl kadar yaşadık. Ondan sonra o Ankara'da yapamadı, İstanbul'a gitti sonra o da vefat etti. Uyuşturucuya falan düşmüş herhalde. Ondan sonra altı yıl kadar solistlik yaptım, sahne aldım. Tabi hem kons yapıyordum, hem çalışıyordum, hem müşterilerle de çıkıyordum. Ondan sonra o işi bıraktım baktım olmuyor. Çünkü ben usturuflu çalışan bir insanım. Biri beni masasına çağırmasından sonra gidip yalakalık yapıp beni masasına alsın kons yapayım çıkayım falan yapamadım. Gidiyoruz oraya bakıyorum diğer kızlar atmaca gibi gelen müşteriyi kapıdan alıp götürüyor biz de orada bekliyoruz baktım bu olacak gibi değil. Bir daha işte şey yaptım bir arkadaşımın aracı vardı onunla birlikte çark yapmaya başladık çarkın ne olduğunu biliyorsun anlatmama gerek yok değil mi?

Evet biliyorum

İşte çark yapmaya başladım. Sonra internete girdim biraz çabaladım işte. Bir dönem kaçırıldım, bıçaklandım, arabadan atıldım, evde bıçaklandım, müşteri tarafından on dört yerimden bıçaklandım, üç gün yoğun bakımda yattım. Davul gibi şişmişim böyle. Neyse oradaki evimden taşındım. Esat'taki evime üç kere hırsız girmişti ve cinayete teşebbüs olayı ondan sonra ayrılmadan önce İzmir'e Ankara'dan giden bir arkadaşım vardı. O arkadaşım da bende kalıyordu. O bıçaklandığım evde o arkadaşım benden sonra beş altı ay kaldı. Ben de oraya yakın bir eve taşındım. Onun üstüne kontratı yaptık, o evde rahmetli oldu, öldürüldü. Evet müşterisiyle çıkmış gazinodan ama dosyanın akıbeti ne oldu bilmiyorum, sonuçlandı mı? Çünkü ailesi de biliyordu. Ailesi de geldi. Bize bilgi vermiyorlar, biliyorsun ailesine veriyorlar. Ondan sonra çarkta çalışmaya başladım uzun bir süre şu an tabi çalışmıyorum ara verdim yoruldu yani çıkçası.

Aslında caddeye çıkıyorsun araçla

Evet caddeye çıkıyorum araçla. Otostop değil yani araçla çıkıyorum. Çalışma şartlarımız tabi ki zor yani müşteri bakımından. Kimin ne olduğunu algılayamıyorsun, ne olduğunu bilmiyorsun her türlü müşteri de geliyor. Polisler göz açtırmıyor yeri geliyor, bak bu kolum ben trafik kazası geçirdim. Polisten balyozdan kaçarken. Hani belediyenin rögar kapakları var ya o kapağı açık bırakmışlar. Yan yatmış dönmüş araba. Peugeot 206'ydı, sıfır almıştım arabayı da yan yattı. Ehliyet kemerim de vardı aslında. O senesi de buradaydım Olympos'taydım. Tatil yaptım burada gittim. Ankara'ya çalışmaya başladığımda şöyle üstümde askılı bluz olduğu için kesiyordu. Kolumu iki dakika çıkarayım da şunu biraz rahatlayayım, hava alayım dedim çıkarttım. Demek ki akacak kan damarda durmazmış boşuna dememişler. Emniyet kemerini

çıkarttım iki adım gittim dört yola durdum, altı yoldu pardon. Altı yolda durdum gecenin bir yarısı. Zaten tehlikeli sen ne kadar dikkatli kullansan da karşıdan gelen insan dikkatli olmuyor. Yani bir şoför benim için benim gözümde hani trafiğe çıktığında bütün arabaları o sürüyormuş gibi kullanması lazım ki ben de öyle kullanırım. Yani neyse araç falan yoktu altı yoldan döndüm daha birinci vitesten ikinci vitese geçmemiştim yani birinci vitesten ikinci vitese geçince kaç km hız olur o araçta sence.

30 km falan

Ya da 40, en fazla bilemedin 50. Ben hızlıymışım kusuru bende buldu ama o zaman devlet hemen orayı kapattı. Fiş fiş fiş tabi benim davam uzun sürdü tabi benim avukatta da iş yokmuş o da rahmetli oldu geberdi benim dosyam sonuçlanmış, dokuz ay olmuş bitmiş bana haber vermiyor. Bir de ben hemen hemen her gün arayıp gidip soruyorum davamız dosyamız ne oldu diye. Hiç üzülmedim öldüğüne cenazesine de gitmedim neyse Allah rahmet eylesin yine de. Sonra işte öyle bir şey yaşadım kolum orada koptu dikildi. Sonra bu kolum kolumu kullanamıyorum. Şimdi bak yüzüme gelmez, başıma da gelmez bak dönmüyor bile bu tarafa. Bir de hastaneye gittim yüzde on dört buçuk gibi bir rapor verdiler düşün kullanmadığım koluma. Her neyse işte bir gün bir müşterim geldi evde bıçaklandım, on dört yerimden. Gazinodan çıkmıştık o çocukla o zaman cep telefonları yeni yeni çıkmıştı bıçaklanma olayını çok anlatmak istemiyorum. Çünkü çok eskiye dönmek istemiyorum sonra çarka başladım işte ara ara çalışıyorum haftada bir gün gidip geliyorum böyle işte. Hayvan severim evimde dört tane kedim var sokaktaki hayvanlara bakmaya da elimden geldiği kadar çalışıyorum. Ormana atılan çocuklarımız var, bahçeme gelen kedilerim var onların sorumluluğu benim üstümde. Yani mahallemizdeki kedilerin çok iyi bir hayvan severim çok severim hayvanları da insanlardan daha çok severim diyebilirim.

Dernekle yollarınız nasıl kesişti

Dernekle zaten ilk kurulduğu yıllarda hep beraberdik sonra ben bir başka dernekte kurucu üyeydim, çalıştım falan. Sonra orada çalışan bir arkadaşın çalışması bana uymadı yani hakkıyla çalışmıyordu. Yani hakkıyla çalışılan bir dernek değildi bana göre o yüzden istifa ettim. Sonra işte ben çevremdeki arkadaşlarım tarafından sevilen sayılan bir insanım. Pembe Hayat'tan özellikle beni istediler. Hani sen ol dediler raportör olarak bizimle çalış ben dedim bir düşünüyem çünkü ben sabah kalkınca başımı kaşıyacak zamanım olmuyor. Evde dört tane kedim var iki tane kum kapları var, mamaları var. İkisi engelli, onların mamaları ayrı hazırlanıp veriliyor. Dışardakilerin suları değişiyor. Yazın sıcak oluyor, kışın donuyor yani onlarla o yüzden kendime zaman ayıramıyorum. İşin açıkçası dedim ben bir düşünüyem size haber vereyim dedim. Birinci tekliften sonra iki gün üç gün geçti bunlar tabi benden teklif bekliyor ya ben de arayıp diyemiyorum böyle böyle diye. Aslında benim arkadaşlarım biliyorlar beni tanıyorlar

ne şartlar altında yaşadığımı ikinci sefer de yılmadılar tekrar hani o teklif senin için hala geçerli bekliyoruz. Sonra işte dernekle görüştüm ne yapmam lazım görevim ne önce onu öğrendim. SSK ile birlikte maaşımın bir buçuk olduğunu ve sigortanın yatacağını söylediler. Çünkü sigorta yatırmak için yasal olmayan şeylere başvurmak zorunda kalıyoruz. Çünkü bizi kimse işçi olarak çalıştırmıyor sigortayı nereye yaptıracağız hadi Bağkur yaptıralım desek Bağkur'dan kredi çekemiyorsun kredi vermiyor. SSK'lı olman gerekiyor. Onun için SSK'lı birkaç arkadaşım vardı, onlar sağ olsun. Hani çalıştım, yani gittim onlar beni sigortalı gösterdi. Hem gittim, çalıştım, harçlığımı da verdiler hem sigortamı da yatırdılar sonra derken Buse'ler tekrar hani oradan sigorta çıkışımı yaptırdım sonra derneğe başlattırdım bir ay geçti yani ikinci aydayız şu anda iki aydır çalışıyorum.

Peki geriye doğru baktığımızda dernek ne kadar önemli senin hayatınızda?

Dernekler benim için çok önemli. Biz dernekler falan yokken bile koşuşturuyorduk, çabalıyorduk. O zamanlar Buse de bilir, dernekleşmeden önce de hakkımızı savunmak için çok şeyler yaptık. Toplantılar yapıyorduk kendi başımıza. Hani nereye gitmemiz gerekiyor ne yapmamız gerekiyor konusunda.

Dernekleri nasıl görüyorsun şu anda?

Bizim öncelikle haklarımızın bilmemiz, öğrenmemiz mesela bir karakola gittiğimizde biz de hakkımızı biliyoruz kendimizi savunmayı öğreniyoruz. En azından bir şey olduğunda dernek olarak koşup geliyorlar. Hani yardımcı olmak için haklarımızı savunmak için başka işte bir sürü örnek de var da çok sıcak terledim.

Tamam çok zorlamayacağım seni trans kampına kaçınıcı kez geliyorsun böyle bir etkinliğe?

Dediğim gibi buraya ilk defa geliyorum. Kamp olarak çünkü bu altıncı kampımız. Daha önceden hani benim imkânlarım olsa ben hep katılmak isterdim, gelmek isterdim ama dediğim gibi sorumluluklarım var. Sokaktakiler hariç bir de evdekiler var engellilerin bakımları zor hani mamasını suyunu verip de çıkıp gelmek olmuyor o yüzden de gözüm arkada kalıyor ben on beş yıldır tatil yapmıyorum bak düşün.

Kampı nasıl değerlendiriyorsun?

Bilgileniyoruz, öğreniyoruz, neler yapabiliriz tartışıyoruz, konuşuyoruz, güzel geçiyor ben mutluyum.

Var mı bir eksik ne olsa daha iyi olur?

Eksik olarak gördüğüm yok da. Hani düşününce bilmiyorum hepsi konuşuldu gibi ya yemin ediyorum sana takip ediyorum, kenarda dinliyorum. Ben çok konuşkan bir insan değilim ke-

narda otururum dinlerim, bakarım, böyle en son bir arkadaşımız çok güzel konuştu. Dinledim, yani can kulağıyla herkesi öyle dinlemiyorum çünkü noktasını virgülünü koyan insan dinlettirir kendini anlatabildim mi? Böyle ezbere konuşanları hiç dinlemek istemiyorum. Konuşan konuşur ama güzel konuşan da dinletiyor. Ya şu olsun dediğim şey ne olabilir?

Mesela seneye bir daha kamp yapılacak seneye ki kampta da şu olsun diyebilirsin hani şöyle bir hoca gelsin şu konuda ihtiyaçları var o olabilir...

Anladım. Ortamımız çok güzel, derslerimiz, eğitimlerimiz de çok güzel gidiyor bana göre. Yani hiçbir eksiklik görmedim zaten görsem ben onlara kendim de söylerim.

Tamam teşekkürler.

Ben teşekkür ederim.

